

Shrimathi
Dev Kunvar Nanalal Bhatt
Vaishnav College
For Women
Madras - 600 044

SHRIMATI DEV KUNVAR NANALAL BHATT VAISHNAV COLLEGE FOR WOMEN

MAGAZINE

Vol. IX
1977

Shrimathi Dev Kunvar Nanalal Bhatt
Vaishnav College For Women
Madras - 44

Vol. IX

1977

THE COLLEGE CREST

The College Crest is enshrined within a lotus in full bloom to represent the cult of devotion preached by Maha Prabhu Shri Vallabhacharya. At the centre of the Crest is sacrificial fire, which symbolises the Lord Himself, ("Yagno Vai Vishnu") The Lord is reached by the three steps of the alter signifying **KSHARA, AKSHARA** and **POORNA PURUSHOTHAMA**. The volume at the foot of the altar stands for the Book of knowledge (*the Vedas*) and the three flowers on in it show the factors that conduce to the accumulation and propagation of Knowledge, Intelligence, Action and Material Resources. The aim of all knowledge is the realisation of the Supreme Truth and this is embodied in the College Motto taken from Srimad Bhagavatam.

"Satyam Param Dheemahi"

Our Revered Founder-Chairman With His Wife

Shri NANALAL BHATT

Shrimathi DEV KUNVAR NANALAL BHATT

May they enjoy a long and healthy life is our prayer to the Almighty

HIS HOLINESS
SRI KANCHI KAMAKOTI PEETADHIPATI
Jagadguru Sri Sankaracharya Swami Mutt
KANCHEEPURAM

மனித குலத்தின் அகப்புற வாழ்விற்கு கல்வி கற்பது இன்றி யமையாதது. கல்வியின் பயன் அறிவின் வளர்ச்சியும். மனதிற்கு அமைதியும் தருவதே! அறிவு வளர்ச்சி அடைந்ததின் அடையாளம், அமைதியுடனும் பண்புடனும், ஒழுக்கத்துடனும், நேர்மையுடனும் நடந்து கொள்வதே!

சென்னை யைச் சேர்ந்த வைஷ்ணவ மகளிர் கல்லூரி நல்ல முறையில் நடந்து வருவது பற்றி மிகவும் சந்தோஷிக்கிறோம்.

பூதி திரிபுர சுந்தரி சமேத சுந்திர மௌளீஸ்வரரின் அனுக்கிரகத்தில் இக்கல்லூரி நிர்வாகிகள் - ஆசிரியைகள் - மாணவிகள் எல்லோருக்கும் எல்லாவித நன்மைகளும் ஏற்பட்டும் எனறு ஆசீர்வதிகிறோம்.

நாராயணஸ்மிருதி :

स्वे स्वे कर्मण्यभिरतः संसिद्धिं लभते नरः ।
स्वकर्मानरतः सिद्धिं यथा विन्दति तच्छृणु ॥
यतः प्रवृत्तिभूतानां येन सर्वमिदं ततम् ।
स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सिद्धिं विन्दति मानवः ॥

—Bhagavad Gita: XVIII Chapter.

Man reacheth perfection by each being
Intent on his own duty. Listen thou how
Perfection is won by him who is intent on
His own duty.

He from Whom is emanation of beings,
By Whom all this is pervaded,
Worshipping Him by his own duty a
Man winneth perfection.

Doing one's duty should be the primary
Concern of everyone. The one who strives
To perform his or her duty in all sincerity
And with dedication will surely be rewarded
with "perfection".

Perfection in all our endeavours is the key to success. With utmost
faith in the Almighty, we pledge to serve the cause of Humanity.

(Sd.) S. N. BHATT

WE PAY OUR HOMAGE TO THE DEPARTED SOUL

Late Shri Kapurchand N. Sutaria
Born — 7.9.1912   Died — 24.3.1977
Trustee — Cork Industries Charities Trust

SHRI KAPURCHAND SUTARIA, a well known Social worker and Philanthropist who died of heart attack had donated his eyes which have restored the sight for 2 blind girls aged 21. The Eye Bank of India collected the eyes and grafted them on to the two poor girls.

May his Soul rest in Peace.

Principal, Staff & Students.

कलाशाला प्रार्थना

- (१) सत्यव्रतं सत्यपरं त्रिसत्यं सत्यस्य योनिं निहितं च सत्ये ।
सत्यस्य सत्यं ऋतसत्यनेत्रं सत्यात्मकं त्वा शरणं प्रपन्नाः ॥

—श्रीभागवतम् (२०-२-२६)

- (२) वाणी गुणानुकथने श्रवणौ कथायां हतौ च कर्मसु मनस्तव पादयोर्नः ।
स्मृत्यां शिरस्तव निवासजगत्प्रणामे दृष्टिः सतां दर्शनेऽस्तु भवत्तनूनाम् ॥

—श्रीभागवतम् (१०-१०-३५)

- (३) नमो भगवते तस्मै कृष्णायद्भुतकर्मणे ।
रूपनामविभेदेन जगत्क्रीडति यो यतः ॥

—तत्त्वार्थदीपनिबन्ध शास्त्रार्थ प्रकरण-१

Editorial Committee

President :

Mrs. D. Thangam Seshan, M. A.
Principal

Editors :

Mrs. Shantha Nair
Dept. of English

Miss. Uma Natesan, M. A.
Dept. of History

Mrs. Shanthakumari, M. A.
Dept. of Tamil

Student Editors :

Sudha Seshayyan, P. U. C

Zandra Mary, III Litt.

EDITORIAL

"The youth of a Nation are the Trustees of Posterity" said Disraeli. The secret core of the very existence of a country and its people lie in the diligent and ostentatious production of this ever expanding, vital and exuberant manifestation—the power of the youth.

The students of today are the citizens of tomorrow. The successful emergence of the youth as a potent force which could be engineered into channels of constructive nation building is clearly visible. The youth are no longer indifferent nor dormant. They have realized their values, responsibilities and the necessity to shed all shackles of inhibition; to come together and pool their resources to eradicate once and for all the social evils that have been imbibed into the veins of society since time immemorial.

The educational institutions understanding the need of the hour, have introduced practical participation into the curriculum. Community Social Service Schemes, Village Adoption projects, incorporated as a part of education have clearly illustrated the importance of such schemes, not only to students but also to the common man—opening their eyes to the backwardness and ignorance which has descended upon the peoples of our nation who have been immorally subjected to persecution and separation.

The youth ridding themselves of all artificial symbols of extravagance and affluence, should go out to blaze new trails and pioneer many a movement that will let the trend to restore the glorious heritage of our nation. Knowledge, the coveted possession of youth, the unbridled immense power harnessed, will bring forth the necessary force to the 'Renaissance', thus creating the stage for the unfolding of a new chapter in our nation's history.

COLLEGE ANNUAL REPORT FOR THE YEAR 1976-'77

Venerable Sir, Vice Chancellor, Revered Founder - Chairman. Respected Mr. Chairman, Secretary, Correspondent and the members of the Managing Committee, the distinguished guests of the evening and parents

I have great pleasure in presenting the College Annual Report for 1976-'77 on the occasion of the IX College Day Celebration of Shrimathi Devkunvar Nanalal Bhatt Vaishnav College for Women. At the very outset let me make known our happiness in having in our midst Padma Bhushan Dr. Malcolm S. Adiseshiah, the Vice-Chancellor of the Madras University as the Chief Guest and I take this opportunity to extend a most hearty welcome to him and to the other Honoured Guests of the evening.

We are very fortunate to have in our midst such a distinguished personality of international repute in the field of education. Dr. Adiseshiah is too well known a figure to need an introduction by me. In spite of many pressing engagements and time consuming responsibilities devolving on him, Dr. Adiseshiah has been extremely kind in readily accepting our invitation to preside over today's function. Dr. Adiseshiah is one of the architects of the new education scheme of 10+2+3 years, which aims at a uniform pattern for the country. The introduction of the Semester System by which much has been achieved in student discipline, has also been done by our Vice-Chancellor. He has also been instrumental in effecting the Community Development Scheme as part of the curricular activities—the highlight of this being the Village Adoption Scheme. By this he has paved the way for creating in

the youth an awareness of the immediate needs of the society, in particular, those of the under-developed sections. He has been stressing the need for inculcating among the rural community the importance of the scientific temper, in their approach to problems

On behalf of my colleagues, students and myself, I wish to take this opportunity to thank our Revered Founder-Chairman Sri Nanalal Bhatt for the great services rendered by him to the cause of women's education, by founding and maintaining this exemplary educational centre.

म तेव रक्षति, पितेव हिने नियुङ्क्ते,
कान्तेव च अभिरमयति अपतीय रवेदम् ।
बर्क्ष्मीं तनोति, वितनोति च दिशु कीर्तिं
किं क न साधयति कल्पवृक्षेव विद्या ॥

"Learning protects the learner like a mother and guides us on the right path like a father. Like a beloved wife, it soothes us by removing our afflictions. It gives us wealth and spreads our fame in all directions. Learning is like a Kalpaka tree and there is nothing whatever which it cannot secure for us."

In consonance with this and with the view of service to humanity at large, in the shape of furthering the cause of education, which is a primary requisite for the firm establishment of a good society in an advancing country like ours, our Revered Founder-Chairman had the far-

reaching vision and foresight to provide liberally for the setting up of this Institution. Students from large and distant areas, reaching as far as Chenglepattu, enjoy the full benefits afforded by the munificent gift of our Founder-Chairman.

It is but befitting that we, the Staff and the students, express our gratitude to our Benevolent Benefactor, our Founder-Chairman and his wife, in whose name the Institution stands, by invoking the Almighty's grace for their well-being and prosperity to enable them to continue their generosity and advice to this Institution in the years to come.

The Management has instituted quite a number of prizes for proficiency and many private bodies also have made endowments for scholarships and prizes to students. We acknowledge with a sense of gratitude their philanthropic gesture.

Results : As in the past, this year too, the results have been remarkable. Our students, both at Pre-University and Degree levels, have acquitted themselves exceedingly well.

Staff : To meet the increase in the strength of pupils, there has been an increase of the strength of the Staff, both teaching and non-teaching. Miss. R. Latha has joined the Economics Dept., while the Commerce Department was added Miss Jayashree Iyer.

Courses of Study : It is with pleasure that I wish to mention that this year, a new discipline—B.Com. has been started

in our College. The University has been very generous to our College in granting affiliations for the various faculties and it is our earnest prayer that the long felt need for the B.Sc. Course in chemistry in this College would also be favourably considered and affiliation granted early.

Library : Every opportunity has been taken to replenish the library with fresh arrivals in the various branches of study to facilitate upto date reference by the students. Specific mention may be made of the Book Bank Scheme that caters to the need of many poor and deserving students. 703 books were added to the Library under this scheme and 389 students enjoy the benefits thereof.

College Union : The College Union had its elections for the new office bearers for the academic year. Kum. Meera Ramanan of III B.A. Economics was elected as the Student Chairman for the year. Kum. S. Nithyakalyani and Kum. Sudha Seshayyan were elected as the Secretary and Joint Secretary respectively. The Union had its inauguration on 13th August '76 with Mrs. Haja Shareef as the Guest of the afternoon. Under the auspices of the Sanskrit Association, the Gokulastami Day was celebrated; on that occasion, a programme of devotional songs and Bharathanatyam was got up by the students.

This year on 28th October, 1976 our students received their diplomas at the Convocation arranged in our College, when Dr. Pandalai, Director—I.I.T., Madras gave away the Diplomas. 187 of our students received their Diplomas.

Associations : As usual all our Associations were very active in conducting meetings. Special mention may be made of the Muthamizh Vizha celebrated in our College. A "Kaviarangam" was held with Shri Ayyaswami (Radio Anna) as President. A Patti Mandram with Avvai Natarajan as President was conducted. On the third day, a meeting was held with Thiru Jagannathachari as President and Shri Manavalan and Shri K. Rajavelu as speakers. Dr. Anantha Raman, Retd. Professor of Parasitology, Veterinary College, spoke to the students on "Public Health" at the meeting of the Science Association.

The College Planning Forum and Social Service League : The College Planning Forum commenced its activities for the year with a meeting when Prof. Ganapathy of Jain College spoke on "How Population affects the economic growth". The Forum conducted a debate on "Has the Twenty Point Programme succeeded or failed in its performance in the first year"? An essay competition was also conducted, the topic being "the impact of rise in the price of crude oil on the Indian economy". In collaboration with the Co-operative Society of Chromepet, the Forum arranged a meeting and later an oratorical competition was conducted, the topic being, "The Role of Co-operatives in the 20 Point Programme". The students participated in the competition with much enthusiasm.

As part of our Internal Project Visit, our Forum members visited the

Coco-Cola Factory at Guindy and the A.V.M. Studios in Kodambakkam.

As part of our External Project Visit, our students intend to go over to Kalpakkam.

Mr. Dewan Muhammad, Commissioner, Corporation of Madras and Mrs Beema Dewan were the Chief Guests at the inaugural meeting held under the auspices of the College Social Service League. Mr. Dewan gave useful suggestions on the practical side of Social Service. Fully realising the responsibility of youth participation in making the Anti-Dowry Movement a success, our students came forward readily and pledged their whole hearted support to the Scheme. In this connection our College participated in the Seminar on Anti-Dowry conducted by the Madras Youth Association. Secondly, in the matter of Tree-Planting also our students spared no efforts. A "Vana Mahotsav" was celebrated with Shri K. Durairaj, the Managing Director, Tamil Nadu Tea Planting Corporation, when many saplings were planted in the College campus.

Having a kitchen garden is not a new interest to our students; yet mention must be made of the fact that large gains have been recorded from the sales of the products of the kitchen garden. As regards the third point—the League celebrated the Literacy Day on 8th September '76 when

both the Staff and students took a pledge to spread literacy among the masses. Our students took up the job of impressing upon the residents of the village adopted by us, the importance of Family Planning with reference to their economic condition. We have put into practice the abolition of casteism, by choosing a Harijan Colony as the beneficiary of our services.

To help the weaker sections of the society, our College Social Service League adopted the Sastri Harijan Colony, Chromepet. The College Planning Forum extended its help in conducting a Socio-economic survey to assess the immediate needs of the residents. On this basis, the League has been rendering much service to the people. As part of the career and vocational guidance to Scheduled Caste/Scheduled Tribe students, two of our students attended a Seminar, conducted by the District Harijan Welfare Officer at Cuddalore.

Unprecedented rains, flooding large parts of Madras City, put its residents to much loss and misery. I am happy to record that our staff and students readily responded to the task of rehabilitating the homeless and suffering. A large sum of money was realised from voluntary contributions on the part of the Staff and students; added to this, a large collection in kind—like clothes, food, etc., was also made. The members of the League undertook the work rebuilding of the huts for the people of Nililacheri, Ramakrishnapuram

and the Sastri Harijan Colony ; utensils were also distributed for the needy.

Prizes in the Inter-Collegiate Competitions

In the field of oratorical competitions, both in English and in Tamil, as well as quiz, competitions etc., our students have come out with flying colours. Here are a few of the many achievements of our students.

1. Kum. Sudha Seshayyan (P.U.C.) has won the I Prize in the following Competitions :
  - a) Kamaraj Memorial Day Oratorical Competition
  - b) Oratorical competition conducted by the Stella Maris College.
  - c) Oratorical competition sponsored by the Bharathi Ilaignyar Sangam.
  - d) Inter Collegiate Oratorical Competition conducted by the Ethiraj College.
  - e) She won the II Prize in the W.V.S. Oratorical Competition.
  - f) and the Inter-Collegiate Oratorical Competition conducted by the Madras Medical College.
  - g) She secured the third place in the Oratorical Competition conducted by the Director of College Education commemorating the birthday of our late Prime Minister Pandit Jawaharlal Nehru.

2. Kum. Abida (P.U.C.) secured the Second Prize in the Bharathi Ilaigaynar Sangam Oratorical Competition.

3. Kum. Jayashree (II B.Sc. Maths.) won the II Prize in the Kavithai Poti conducted by the Bharathi Ilaigaynar Sangam.

The Rolling Shield presented by the W.V.S. for the best oratorical team was won by our College. The team Prize was again ours in the Inter-Collegiate Oratorical Competition conducted by the Stella Maris College. Miss R. Jayashree, II B.Sc. won the III prize in the Inter collegiate competition (district level) sponsored by the Directorate of Collegiate Education in connection with intensive the planting and 29th Vanamahotsav celebrations.

Our students have secured the First and Second places many times in the Inter-Collegiate Quiz Programmes conducted by the A.I.R.

Our students won the special prize for the entertainment provided by them at the Cultural Meet organised by the Madras Youth Association. Miss Sudha Seshayyan secured the First Prize in a Veena performance in the same programme mentioned above.

Athletics and Games :

Our students proved their mettle not only in the academic field but also in the games field.

Our teams participated in the Women's Inter-Collegiate Athletic Association matches in Volleyball, Badminton, Table Tennis and Hockey. In spite of its being their debut in the field of Hockey our students did extremely well. Two of our students have been selected as Members of the Madras University Teams—Kum. R. Banumathy, II B.A. Economics for Hockey and Kum. S. Meenakshi I B.Com. for Badminton.

The IX Annual Sports Meet was held on 29th January, 1977. Mrs. Lily

Thomas, Member of the National Council of Y.M.C.A. India, was the Chief Guest of the afternoon.

Arrangements have been made for the introduction of cricket as part of the extra-curricular activities. It is proposed to coach the students in cricket from the First Term of the next academic year.

Conclusion :

In conclusion, I would once again like to reiterate my deep sense of gratitude to our esteemed Chief Guest for having set apart a part of his precious time to be in our midst, to our Revered Founder - Chairman and his wife, to our Respected Chairman and the Members of the Managing Committee, for the absorbing interest displayed by them in the progress of this Institution.

I have to thank the various organisations and individuals for the valuable help rendered by them in the shape of proficiency prizes and scholarships. While I hope that this will continue in the years to come, I pray that many more will follow the good example set by these organisations and individuals and come forward to institute more prizes and scholarships.

The staff, both the Teaching and the Non-Teaching, have given their unstinted co operation to me right through the year. I thank them for the same. I am confident that similar help would continue in the future too. We are happy at the ready response shown to our invitation by many parents, friends and well-wishers and I wish to thank them for gracing this occasion with their presence.

In conclusion, I take this opportunity to wish all the students the very best in the coming University Examinations.

List of Prizes Awarded on the College Day 1976-77

General Proficiency Prizes — P. U. C.

1. Srimathi Devkunvar Nanalal Bhatt Gold Medal for proficiency in Group-I	D. Prabha	A
2. Sri Mahajan Gold Medal for proficiency in Group-II.	Sudha Seshayyan	C
3. Sri Kapoorchand Gold Medal for proficiency in Group III-Commerce	R. Jayanthi	G
4. Sri Sankarlal Jain Gold Medal for proficiency in Group-III Language	Prema Vittal	F

General Proficiency Prizes — Degree.

5. Sri Chandrakant M. Tolia Gold Medal for proficiency in History (University Examination).	Deivanai Sundaravdivoo	B. A.
6. Srimathi Sushila Dalmia Gold Medal for proficiency in Economics (University Examination).	A. N. Sandhya	B. A.
7. Shri Jayanthilal R. Shah Gold Medal for proficiency in English Literature (University Examination).	Elizabeth John	B. A.
8. Viswanathan Memorial Gold Medal for proficiency in English Literature (University Examination).	R. Jayashree	B. A.
9. Dr. (Mrs.) Nirmala Alavandar Gold Medal for proficiency in Mathematics (University Examination).	A. Dhanalakshmi	B. Sc.
10. Smt. Kola Saraswathy Amma Prize for the Best Outgoing Student.	Meera Ramanan	III B. A. Eco.

11. Viswanathan Memorial Prize for proficiency in part III History (College Examination).	S. Vijaya	III B. A. Hist.
12. Sharma Brothers Prize for proficiency in Part III Economics	S. Hemalatha	III B. A. Eco.
13. Viswanathan Memorial Prize for proficiency in Part III English Literature (College Examination).	Mythreyi R.	III B. A. Litt.
14. Sri S. Sampath Kumar Prize for proficiency in Part III Mathematics (College Examination).	R. Aparna	III B. Sc.

Proficiency Prizes in Subjects for P. U. C.

15. Part-I Tamil	D. Prabha	A
16. Part-I Hindi	R. Padmavathy & Prema Vittal	A F
17. Part-I Sanskrit	S. Veda	A
18. Part-II English	D. Prabha	A
19. Part-III Mathematics	N. Lalitha	G
20. Physics	Sudha Seshyyan	C
21. Chemistry	V. Vidya	A
22. Natural Science	Sudha Seshayyan	C
23. History	S. A. Abida	F
24. Economics	K. Chandra	G
25. Commerce	Hemalatha, T.	G
26. Advanced English	P. Rajeswari	F
27. Advanced Tamil	P. Jayanthi	E

Proficiency Prizes in Subjects for Degree

28. Part I Tamil	Prabha Devi, R.	III B. A. Eco.
29. Part I Hindi	Baljinder Kaur	III B. A. Litt.

30. Part-I Sanskrit	T. K. Sumathi & V. Kadambari	III B. Sc. III B. A. Litt.
31. Part-II English	K. Lalitha	III B. A. Eco.
32. Sri V. S. Menon Memorial Prize for B. Sc. (Maths) Physics Ancillary	S. Radha & R. Aparna	III B. Sc.
33. Dr. V. C. Menon Memorial Prize for B. Sc. (Maths) Statistics Ancillary	S. Vasanthi	B. Sc.
34. B. A. History Ancillary I	G. Kalyani & G. Sasikala	III B. A. Hist. III B. A. Hist.
35. B. A. History Ancillary II	R. Lalitha	III B. A. Hist.
36. B. A. Economics Ancillary I	S. Hemalatha & K. Lalitha	III B. A. Eco. III B. A. Eco.
37. B. A. Economics Ancillary II	Jayanthi	III B. A. Litt.
38. B. A. English Litt. Ancillary I	Baljinder Kaur	III B. A. Litt.
39. B. A. English Litt. Ancillary II	V. Kadambari	III B. A. Litt.
Prizes for Extra-Curricular Activities		
40. Gita Recitation	I Prize V. Kameswari	II B. A. Eco.
41. „	II Prize V. S. Srimathi	I B. Com.
42. Gita Exam. Senior Level	S. Shenbakalakshmi	II B. A. Eco.
43. Gita Exam. Junior Level	A. Chitra	I B. Sc.
44. Gita Exam. Sub-Junior Level	Kamakshi, B. V. S. Srimathi	I B. Com.
45. Quiz Contest	I Prize Meera Ramanan	III B. A. Eco.
46. „	II Prize T. Uma	P. U. C. 'G' P. U. C. 'A'
47. Recitation in English for P.U.C.	I Prize D. Prabha	PUC 'G'
48. „	II Prize Jayanthi Prutham	III B. A. Litt.
49. Essay Competition in English	I Prize V. Kadambari	I B. A. Litt.
50. „	II Prize Shoba, P. Prabha, D.	P. U. C. 'A'

51. Oratorical Contest in English	I Prize	S. Nithyakalyani	II B. A. Litt.
52. "	II Prize	S. Janaki	I B. A. Litt.
53. Dramatic Contest in English for P.U.C. Rolling Cup.		T. Uma	
54. Individual Prizes	I Prize	Himal, S.	P. U. C. 'G'
55. "	II Prize	H. Saraswathy	P. U. C. 'F'
56. Dramatic Contest in English for Degree Rolling Cup.		Patricea Chitra	P. U. C. 'G'
57. Individual Prizes	I Prize	J. R. Sumathi	II B. A. Litt
58. "	II Prize	Zandra Mary	I B. A. Litt.
59. Competition in Bharathi Songs	I Prize	V. S. Shrimathi	I B. A. Hist.
60. "	II Prize	G. Padmini	III B. A. Litt.
61. Oratorical Contest in Tamil	I Prize	Sudha Seshayyan	I B. Com.
62. "	II Prize	S. A. Abida	I B. Com.
63. Kavithai Potti	I Prize	R. Jayashree	P. U. C. 'C'
64. "	II Prize	J. Amudha	P. U. C. 'F'
65. Dramatic Contest in Tamil for P. U. C.	I Prize	Jayanthi Prutham	II B. Sc.
66. "	II Prize	K. Chandra	II B. A. Litt.
67. Dramatic Contest in Tamil for Degree	I Prize	Zandra Mary	P. U. C. 'G'
68. "	II Prize	V. Kousalya	P. U. C. 'G'
Planning Forum :			
69. Essay Competition for Degree	I Prize	S. Hemalatha R. Lalitha	III B. A. Eco
70. "	II Prize	Meera Ramanan	III B. A. Eco

71. Essay Competition for P. U. C.	I Prize	S. A. Abida	P. U. C. 'F'
72. "	II Prize	Omana	P. U. C. 'F'
73. Debate in English	I Prize	Meera Ramanan	III B. A. Eco.
74. "	II Prize	Janaki, S.	I B. A. Litt.
75. Best Speakers in English for the year 1976-1977		S. Nithyakalyani S. Janaki	II B. A. Litt. I B. A. Litt.
76. Best Speaker in Tamil		Sudha sheshayyan	P. U. C. 'C'
77. Best Singers	... ..	Gowri & Seethalakshmi	III B. A. Eco.
78. Best Dancers	... ..	Usha & Ratnaprabha	II B. Sc.
79. Best Athlet	... ..	A. V. Thenmozhi	P. U. C. 'C'
80. Group Prize for Gujarathi Dance	... ..	Usha Harilal.	II B. A. Eco.
81. Special Prize for winning the maximum number of prizes in Inter Collegiate Contests awarded to	... ..	Sudha Seshayyan	P.U. C. 'C'
82. Special Prize for Histrionic Talents		Zandra Mary	III B. A. Litt.
83. Special Prize awarded to the Best Out Going Student by the First Set of Staff Member		Meera Ramanan	III B. A. Eco.

COLLEGE UNION REPORT FOR THE YEAR 1976-77

Honourable Chief Guest, revered Chairman, Principal and members of the Staff, I stand before you to present a brief report of the activities of the College Union and its allied associations for the year 1976-77.

The office bearers of the College Union and the associations were elected at the beginning of the academic year. The Principal is the President for the Union and other associations. The Union Vice-President is Miss. V. Muthulakshmi. The Union's Student President is Miss Meera Ramanan III B.A. Economics, the Union Secretary Miss S. Nithyakalyani II B.A. Literature, Union Joint Secretary S. Sudha P.U.C. 'C' Batch. The office bearers of the other associations are Zandra Mary, Abida, Vasumathi, Lalitha, Sumathi, Sewaimani, Rathnaprabha, Kadambari and Indira.

Our College Union was inaugurated on August 13, 1976 by Mrs. Haja Shareef who gave us valuable advice with regard to the moulding of a good character.

Under the auspices of the Sanskrit Association Gokulashtami was celebrated on 14th August with Professor Sampath as the Chief Guest.

Independence day was celebrated on 14th August. Meera Ramanan, Student President hoisted the flag. This year our College had the privilege of having the AIR record our Independence Day celebrations.

On 23rd August a meeting was held under the auspices of the Tamil Association, the chief guest being Mr. Sethuraman.

Teacher's Day was celebrated on 6th September.

On 8th September the Tamil Association held a competition on Bharathi songs. V. S. Shrimathi of I B.Com. was awarded the first prize while Padmini also of I B.Com. got the second prize.

Literary day was celebrated on 8th September with both staff and students taking a pledge.

The Hindi Association was inaugurated on 8th September by Mr. Balasubramanian.

The English Association had its inauguration on 10th September by Mrs. A. George.

The Gandhi Jayanthi celebrations took place on 25th September.

Meera Ramanan, III B. A. (Eco.)
President

S. Nithyakalyani, II B. A. Litt.
Secretary

Sudha Seshayyan, P. U. C.
Jt. Secretary

UNIVERSITY BLUES

Meenakshi, I B. Com.
Ball-Badminton

K. Banumathi, II B. A. (Eco.)
Hockey

WELL-DONE SUDHA..... KEEP IT UP!

SUDHA SESHAYYAN, PUC 'C'

Kamaraj Memorial Inter-Collegiate Oratorical contest. —First Prize	Arul Neri Manram-Inter-Collegiate extempore. —Fourth Prize
Chingleput District Barathi Oratorical contest. —Second Prize	Vallalar Memorial Oratorical contest. —Second Prize
Directorate of Field Publicity Inter-Collegiate Oratorical contest. —Consolation	A.I.R. Quiz contest. —I place
WUS Center Essay contest. —Third Prize	Vivekananda Memorial Inter-Collegiate Oratorical contest. —Second Prize
Stella Maris College Inter-Collegiate debate. —First Prize	Madras Medical College Inter-Collegiate debate. —Second Prize
World University Service centre Inter-Collegiate debate. —Second Prize	Meenakshi College Inter-Collegiate Oratorical contest. —Third Prize
World University Service Centre Quiz. —Third Prize	Ethiraj College Inter-Collegiate debate. —First Prize
Barathi Ilaignar Sangam Inter-Collegiate Oratorical contest. —First Prize	A.I.R. Quiz contest. —Second Prize
Directorate of Collegiate Education-Oratorical contest. —Third Prize	Gandhi Samaj Inter-Collegiate Essay contest. —First Prize
	Madras Youth Association Talent contest (Instrumental Veena) —First Prize

Selected as the best Women Speaker of the Madras University.

COLLEGE UNION ACTIVITIES

Tmt. Haja Shareeff lighting the lamp to mark the inauguration

Tmt. Haja Shareeff delivering the Inaugural Address.

Rev. Fr. Kuriakose of Madras Loyola College delivering the Validictory Address.

"VANA MAHOTSAVAM"

"Earth is so kind here that you just tickle her with a toe and she laughs with a harvest!"

Mr. & Mrs. Durairaj
Managing Director of Tamil
Nadu Tea Planting
Corporation, Nilgiris,
planting sapplings at a tree
Planting Ceremony in our
College.

Prof. Ganapathy,
Dept. of Economics,
A. M. Jain College
inaugurating the
PLANNING FORUM
in our College.

The Arts Association was inaugurated on 18th October by Mr. Chandilyan.

The Science Association was inaugurated by Dr. Anantharaman on 3rd November.

The Planning Forum was inaugurated by Professor Ganapathy on 9th November. The Social Service League had its inauguration on 10th November with Mr. Mohammed Dewan as the chief guest. The Forum conducted a debate on "Has the 20 point programme succeeded or failed in one year of implementation." An essay competition on "The impact of rise in price of crude oil on Indian economy" was also conducted. The Forum also arranged a meeting with the help of the Co-operative Society, Chromepet, and later conducted an oratorical contest. As a part of the Internal Project visit the Forum members visited the

Coca Cola factory and the AVM Studios. The members intended to go to Kalpakam for the external project visit. The Forum members and the Social Service League Members took part in the flood relief measures. The Social Service League has adopted the Shastri Harijan Colony, Chromepet.

The Tamil Association conducted the Muthamizh Vizha for three days.

The Mathematics and Statistics Association had its inaugural meeting on 17th November, the chief guest being Dr. Narasimhan.

Republic Day was celebrated on 26th January.

The Social Service League has awarded a rolling shield for keeping the classrooms clean. This year the prize goes to P.U.C. 'B' batch and III B.A. Literature.

COLLEGE PLANNING FORUM REPORT 1976-77

"Planning is not an overall exercise, it requires a continual watch on current or incipient trends, systematic observation of technical, economic and social data and adjustments of programmes in the light of new requirements". Such being the unique feature of planning in the 20th century, it is but natural for the vigorous functioning of our College Planning Forum.

We had the inaugural function in the month of July 1976. The inauguration over, the activities started in full swing. *Socio-Economic Survey*: One week educational survey in the "Harijan Colony" near Chromepet Railway Station was conducted. Education is the primary want of every civilized being. The Forum is keenly interested in driving out illiteracy which is predominating our mass for many years.

The following observations were made in the Survey:

Total Number of huts surveyed ...	695
Number of adults ...	1160
Number of children ...	956
Number of daily wage earners ..	167
Number of people educated upto S.S.L.C. ..	57
Number of people getting loans from Banks ..	5
Number of people getting loans from the Government ..	12

Number of people getting private pay — 180

Some of them do not possess ration cards, reason being their illiteracy. Most of the inhabitants of the Harijan colony in Chromepet are poor, illiterate and daily wage earners.

Competition : Various competitions were held by the Planning Forum to arouse the intellectual curiosity, to satisfy the appetite for more and more knowledge and to develop the critical spirit which alone brings wisdom. A Debate was conducted on 10th November '76. The topic was "Has the Twenty-Point Programme succeeded or failed in its performance in the first year?" in which Meera Ramanan (III B. A. Eco.) and Janaki, I Litt. were awarded the first and second prizes respectively.

Essay Competition were held. The topics were "The Impact of rise in the price of crude oil in Indian Economy" and "The Twenty-point Programme". Hemalatha III Eco, Lalitha III Eco, Abida (P.U.) were awarded first prizes. Janaki I Litt., Meera Ramanan III Eco. and Omana (P.U.) were awarded second prizes.

Consumers' co-operative week was celebrated on 19-11-76. Seminars were conducted.

Project visit : The III year Economics students were given the opportunity to visit Southern Bottlers Private Ltd., at Guindy, Madras-32. The students came to know how Coca-cola is prepared III B Sc., and III History students visited Orient Pharma Private Ltd., at Pallavaram.

SOCIAL SERVICE LEAGUE REPORT 1976-77

With the impetus given by Mr. Diwan Mohammed, Commissioner, Corporation of Madras, when he formally inaugurated the activities of the league, we have adopted the under developed Harijan Colony near our College. A survey was conducted to discover the needs of the people and it was observed that illiteracy was the chief ill of the inhabitants, especially amongst adults. As part of the literacy drive the members of the league pledged to implement the literacy drive on 8th September, which was the International Literacy Day. In the cleanliness campaign, the league had adjudged P.U.C. 'B' Batch and III Year Litt. class rooms as the cleanest rooms.

Our students evinced great interest in the well-being of the less fortunate when they were affected by recent floods. The league raised funds from the staff and the students and contributed towards flood relief funds as well as

to the needs of the neighbouring areas affected by the floods later. Utensils for cooking were purchased and distributed to twenty families and old clothes were distributed to almost all the dwellers of the adopted colony, Nimmilicheri and Ramakrishnapuram. The dwellers were supplied with materials to rebuild their destroyed huts, which is no mean help given. At Nimmilicheri our volunteers even built demolished mud walls, as the condition was so depressing. On the whole, the members of the league not only came to the rescue of our own attenders and menials who were given both monetary as well as material help but also to all the slum-dwellers in the neighbourhood whose problems were left unnoticed by the people.

The league has taken a leap this year in its activities and hopes to do better in the coming year.

Statement about ownership and other particulars about

SHRIMATHI DEV KUNWAR NANALAL BHATT
VAISHNAV COLLEGE MAGAZINE

FORM IV

(See Rule 8)

1. Place of Publication ... Shrimathi Dev Kunwar Nanalal Bhatt
Vaishnav College, Madras-44
2. Periodicity of its
Publication ... Annual
3. Printer's Name ... Sri A. S. Rao
Nationality ... Indian
Address ... Print Graphics,
No. 8, Ramaswamy Maistry St.,
Woods Road, Madras-600 002.
4. Publisher's Name ... Mrs. D. Thangam Seshan, M.A.,
Principal
Nationality ... Indian
Address ... Principal, Shrimathi Dev Kunwar
Nanalal Bhatt Vaishnav College,
Madras-44.
5. Editor's Name ... Mrs. D. Thangam Seshan, M.A.,
Principal
Nationality ... Indian
Address ... Principal, Shrimathi Dev Kunwar
Nanalal Bhatt Vaishnav College
Madras-44.
6. Names and addresses of
individuals who own the
newspaper and partners
or share-holders holding
more than one per cent
of the total capital | Shrimathi Dev Kunwar Nanalal Bhatt
Vaishnav College, Madras-44.

I, Mrs. Thangam Seshan, hereby declare that the particulars given
above are true to the best of my knowledge and belief.

(Sd.) D. THANGAM SESHAN
Signature of Publisher

**Vaishnav College for Women
Madras-44**

CONTENTS

	Page No.
The College Crest	... ii
Kalasala Prarthana	... iii
Editorial Committee	... iv
Editorial	... v
College Annual Report for the Year 1976-77	... vi
List of Prizes Awarded	... xi
College Union Report	... xvi
College Planning Forum Report	... xviii
Social Service League Report	... xix

ENGLISH SECTION

1. Discipline in Life	... 1
2. The Greatness of Womanhood	... 2
3. A Dream	... 4
4. The Permanence of Lamb's Art	... 8
5. Freedom Struggle	... 11
6. Dowry, the Devilish Bargain	... 13
7. What a Piece of Work is Man?	... 14
	xxi

	Page No.
8. Sizzling Cricket	... 15
Seven Mistakes that we do in our life	... 16
9. A Happy Life	... 17
10. The Secret of Joys :	... 17
11. A Survey of the Slums	... 18
12. Cries for the Beyond	... 20
13. My Experience as a Literature Student	... 22
14. Teachers' Day	... 24
15. Musings on Music	... 25
16. A Little Blade	... 26
17. The Floods in Me	... 27
18. Swami Vivekananda	... 28
19. I Think, I Think	... 29
20. Freedom Struggle	... 30
21. 20 Point Programme	... 32
22. Time for Humour	... 34
23. Random Thoughts in Borrowed Language	... 36
24. On Mars with Viking	... 37
25. What a Piece of Work Man Is !	... 40
26. One Little ...	... 42
27. Hardy's Philosophy on Life	... 43
28. After the Silence	... 46
29. Can You Suggest a Way out of This Muddle	... 48

தமிழ்ப் பகுதி

1. கல்லூரீத் தமிழ்ப் பேரவை
2. நெஞ்சினில் நிறைந்தாள்
3. இயற்கைக் கா தல்

	Page No.
4. நடனம்	... 4
5. பிறவியில் அறிவியல் விந்தை	... 5
6. ஏன் படைத்தாய் ?	... 8
7. ஓர் இதயம் அழுகின்றது	... 9
8. போகன்விவ்வாவிற்கு எதிரே	... 11
9. கவிதை	... 12
10. சமுதாய வீதியிலே	... 13
11. இருபது அம்சத் திட்டம்	... 14
12. தெய்வ நீதி	... 15
13. குழந்தைப் பருவம்	... 18
14. ஏனோ ?	... 19
15. அண்ணல் கண்ட ஆன்மீகம்	... 20
16. வெண்மை	... 23
17. காலம் பொன்னானது ; கடமை கண்ணானது	... 24
18. சிரிப்பு	... 25

HINDI SECTION

1. Meerake Prabhu Giridhari	... 1
2. Gandhijika Vyaktitva	... 3
3. Jeena—Isseeka Nam Hai	... 5
4. Deko Hansna Dena	... 6

SANSKRIT SECTION

Vyasa Geetha

... 7

On the front Wrapper Page :
An imposing view of our College Building.

"A beautiful face is a silent commendation !,"

—MARIA, B. A. Eco.

DISCIPLINE IN LIFE

Discipline is one of the most important ingredients of life. A life without discipline is just like a ship without its sails.

To practise discipline in life there is the need of self-knowledge. Disraeli's adage that "the only good is knowledge and the only evil, ignorance", has been proved on its own touchstone. He further says "Ignorance never settles a question!" In the world of knowledge there is no room for superstition, sophistry and blind faith, for, in the sphere of knowledge there runs a clear stream of reason. Knowledge is omnipotent.

Knowledge comes through education. Life is really dull and dreary, vapid and insipid, if it is not lighted by the flame of education. Education fosters love of motherland, love of liberty, universalism, fellow feeling and other noble qualities of head and heart. A didactic remark attributed to Lord Brougham is worth recalling. "Education makes a pupil easy to lead but difficult to drive, easy to govern but impossible to enslave". As Pope says in the 'Moral Essays', 'tis education forms the command, mind, just as the twig is bent the trees' inclined".

The object of education is to inculcate discipline among students. Mere teaching

of the subjects is no education. Rather, one of the aims of education should be to teach the most important values. Discipline should be enforced in the schools and colleges for them. The most formative period of their lives lies here.

Discipline is important in all walks of life. To serve the interests of the nation is the object of fundamental importance. Disobedience to the established canons of morality leads to insipid emulation, increased ignorance, retarded study, mental instability, moral turpitude, shameless pretensions and reckless ideas and ideals, which can only bring damnation and disrespect to the individuals as well as nations. A nation is judged by the standard of discipline and code of morality which its people observe and practise. It is essential that every one of us keeps in mind this precious saying:

"The world is my country
All mankind are my brethren,
And to do good is my religion."

A few moments of disciplined life are worth the whole life spent in an indisciplined and irregular way. To envelope with Seneca's dictum:

"As is a tale, so is life! Not how long it is, how good it is, is what matters". ★

ZANDRA MARY, III B. A. Litt.

*"But What is woman? — only one
Nature's agreeable blunders."*

THE GREATNESS OF WOMANHOOD

"Mother and motherland are superior even to Heaven". From time immemorial, women have been the perennial source of strength, inspiration and sustenance to all. The greatness of womanhood surpasses all other human attainments, and we shall endeavour, earnestly to bring about the beauty of it as best as we can.

Woman has played many varied roles and in ancient periods we have examples of women helping men even in battle fields. An illustrious example is Kaikeyi who became the charioteer for Dasaratha, her husband, in the "Sambara Uddha". Had it not been for Sita, there would not have been the Ramayana and had it not been for Draupadi there would have been no Mahabaratha. But for Jijibai, Shivaji could not have established a Hindu Kingdom in the teeth of formidable Mughal opposition. And, it was Bhuvanewari Devi, the mother of Swami Vivekananda, who made her son the Great redeemer and propagator of Hinduism. Our late Prime Minister, Shastriji was made to scale soaring heights by his poor, widowed but wise and religious mother. To go back to antiquity during the Vedic period,

the names of Gargi and Maitreyi stand out resplendent, in the council of the wise.

In this beautiful and holy land of ennobled womanhood, a shameful stigma has been allowed to corrode the entire fabric of the rich Indian culture and heritage namely DOWRY. It is high time that this uncivilised and barbarous treatment to young Indian women is banished and the status of our women is elevated to the pristine glory of the past. Our young men should be taught even at the point of punishment, the great principle of the equality of sex, the glory of womanhood and more of the glories of motherhood.

Our women should be given not only freedom but also the facilities to give their best to their homes, the nation and the world. A society that would ensure the place of women as equal partners in the quest for finding peace, harmony and happiness should be evolved. Then only will the world be a better place to live in as well as aid in the pursuit of cultural, moral and spiritual values. This will invariably lay the foundation for the birth of a new human race dedicated to the common good and inevitably shed

their individual ambitions and parochial ideas.

Indeed women realizing with the utmost disgust their unenviable position are beginning to claim what rightly belongs to them as stated clearly by the laws of nature. Women have permeated into every walk of life and begun to obliterate the word 'impossible' from the dictionary—the doctor, engineer, the scientist, the truck driver and even women jockeys! Women have come a long way and the future path is even longer...

We are proud to have an intrepid, wise and resourceful lady as our Prime Minister. Through Mrs. Indira Gandhi's dynamic leadership, our country is having its due place in the councils of the world and is leading other nations in the path of peace and harmony. To delve into the world at large, women have performed feats, conducted offices of great responsibility with alacrity and precision that men do feel the pinch

of jealousy. Golda Meir, that strong, not too good-looking woman, has, through her gallant and courageous leadership emulated women like Rani Durgavati, Chand Bibi and Rani Lakshmi Bai and has developed Israel into a vibrant nation ever ready to face any obstacle.

On the spiritual plane, India has certainly made an impact through the sublimity and endeavour of Mother Theresa for the sick and downtrodden, reminding us of her noble precursors, Florence Nightingale and Holy Mother Sarada Devi.

Woman, thy name is frailty is becoming hackneyed and reality is that the hand that rocks the cradle rules the world. The ardent and arduous search for universal brotherhood, Mahatma Gandhi's lofty dream, is the touchstone of India's dynamic diplomacy and of course kudos to the eloquent, compassionate Indira Gandhi—the embodiment of the hopes and aspirations and vision to Indian women.

—KALYANI MUKHERJEE, III Litt.

We lived many lives, never sparing ourselves; yet when we achieved and the new world dawned, the old men came out again and took our victory to re-make the world in likeness of the former world they knew. Youth could win, but had not learnt to keep... All men dream; but not equally!

A DREAM

The telephone bell rang incessantly and I picked it up and said, "Hello, who is speaking please?"

"Hello Vidhya, this is Nalini"

"Hello, I was about to ring up to you myself and tell you an.....". She interrupted me.

"Say, Vidhya, I want the notes that was dictated the other day...."

"Damn the notes", I barked angrily. "I have got something very important to tell you and you keep blabbering about some darned...."

"Okay, Okay." she laughed. "Go right ahead and shoot"

"You see, I had always been telling you of my uncle in the States. Well, he is inviting me to come over there".

"This isn't something new" she said. "Infact it is the fourth time he has tried to...."

"Fifth", I said.

"What?" She asked puzzled.

"Fifth time" I explained.

"Right-ho, fifth time if you like it that way. Your parents do not agree to send you alone".

"Well, but this time", I said triumphantly, "Uncle has written to them very convincingly and they have no other go but to send me".

"So, at last you are going?" She asked trying hard to conceal her jealousy.

"You bet I'am jolly well going".

"Well, good luck. Enjoy yourself, and now if you'll bring that notes with you tomorrow...."

And that was that! Mum and Dad started packing things for me. I began ringing up my friends to inform them of my trip.

On the Evening of 20th April we drove up to the Airport. A final check up, a pat on my shoulders by Dad, a secret tear in Mummy's eyes, a last good-bye. With a final cheery wave of the hand, I climbed on into the waiting plane. Sitting in the plane, I could hear a feeble sound of the wheels and hours later heard a curt announcement made by the airhostess asking the passengers to fasten the safety belts and our plane trundled to a stop.

Here I was in California, in the early hours of 21st April morning, getting down the stairs of the plane, considerable pairs

of eyes gazing fixedly at me, as I was the only one in the air-field clad in a saree. Ignoring all stares, I marched straight towards my Uncle-a round-bellied, bespectacled individual in his mid-fifties, waiting for me and off we drove home.

It was evening and after some five hours of shut-eye, I rose, showered and prepared for myself some black coffee from the electric percolater. I settled down in a chair, with coffee in one hand and P.G. Woodhouse in another, concentrating more on a conversation between Bertram Wooster and Jeeves than on my cup of black coffee. I became aware of someone saying Hello, and turning, found that the greeting proceeded from my Uncle.

"Tired?" he asked.

"A little", I said, "but I am alright now. A hot bath has freshened me up. Want Coffee?"

"No thanks. Coming to the Club in which I am a member?"

"Oh, sure", I said, and 30 minutes later, I found myself in a colossal but dimly lighted Club. Glancing at the numerous items on the Menu card, I asked for orange juice and my Uncle ordered for cocktails for himself.

Catching sight of one of his friends, my Uncle said, "Excuse me, one of my pals, Mind if I go and met him?"

"Fine", I said.

"Be back in two seconds", he promised and vanished out of sight.

There I was sitting alone in a corner like a dumb-doll, blinking madly at the men and women around me, who found extreme pleasure in drinking and smoking. Sipping the juice and finding nothing else to do than to look sheepishly at the Californian population, I resumed my reading, and was soon deeply immersed in it again. Bertie Wooster, as was his habit, was caught in a jam, and so excited and tickled was I, that I smiled. The smile broadened into a grin, and soon I found myself unable to extricate myself from a convulsion of uncontrollable laughter. My laughter must have attracted attention, for I saw one of the men from the neighbouring table striding towards me.

I felt extremely uncomfortable, buried my face in the book, shifted my position in the chair, in the process of which my glass of juice nearly dropped, pretending as though I haven't noticed him. But all my clownish attempts to avoid the issue failed. The man strode leisurely but determinedly towards me. My back stiffened, and I felt cold, wiped the beads of perspiration which had centered around my temples and neck.

The gentleman bowed, and coughed. Making up my mind to face the music, I raised my eyes from the book and looked up at him. His eyes peeped through his horn rimmed spectacles and peered down

at me benignantly. I forced myself into what I meant to be a gentle smile; but what was in fact an imbecile grin. The fellow seemed a trifle encouraged by this. He asked pointing to the chair opposite to me,

"Would you mind if I sat here?"

"Not at all", I said. The shiver in my voice was obvious and any man with ordinary intelligence and average hearing power would have noticed it. The one in front of me showed no signs of having noticed the shiver in my voice. This nonchalance irritated me and suddenly there grew in me a strange dislike for the gentleman.

"An Indian, I presume?" he asked coolly.

"Excellent, Mr. Sherlock Holmes!" I thought jeeringly. Yet thoughts aren't words. I simply said "Yes, I am".

In the meanwhile, he had actually settled down in the chair in a reclining posture and I prepared myself for some more queries.

"Sitting alone, eh?", he observed intelligently.

"Superb eyesight!", I thought. But said, "Yes", injecting a little sneer in my voice.

The blighter asked casually,

"May I know your name, please?"

"Miss. Ramanan. What is yours?" I asked.

"Royle, Tyler Royle, call me Ty".

When this scintillating conversation was going on between the two of us, the waiter, finding Tyler Royle missing in his place and spotting him out in my company brought his orders to my table and shimmered out. Tyler Royle buried his nose in the seductive vapours of the intoxicant and casually tried to thrust a fat glass into my trembling hands.... and further-more asked me magnanimously to help myself to steak, pork and sandwiches that lay on the table. My anti-Ty sentiment became intensified. I felt savage and wrestled hard with the growing instinct of thrusting one of those forks or knives in at least some six to seven places in his anatomy. With as much courtesy and politeness as I could muster, I said :

"No thanks, I am a tee-totaller".

"You dislike brandy?" he asked insistently. His voice showed genuine surprise.

"I disapprove of it".

"Say, would you mind dancing with me?"

Asking me to drink was bad enough and now this.

"No thanks, I said, grinding my teeth. He glaced quizzically at me.

"You dislike dancing?"

"I disapprove of it".

"When did you come over to the States?"

"Today", I said. For the first time he seemed to have noticed that his companion was not interested in him. He put on an amused, tolerant smile.

"Well, Miss. er, sorry, I forgot your name. You rather have a fancy, I suppose, for replying in mono-syllables! Well, how do you like the people here in the States?"

"I wholly disapprove of them," I said with a shudder! Having said so, I came to the conclusion that the solution for the problem lay in two probabilities: 1. He must leave my presence, which I was by then damn sure the infernal pest had no intention of doing; or, 2. I should leave his presence. The second alternative seemed practicable and my eyes searched frantically for my Uncle and found him waddling—no other verb can describe my Uncle's method of progression—towards me.

As the blighted Tyler Royle was about to attack me with a fresh series of silly questions, I cut him short and said,

"Excuse me," picked up my book lying on the table, and literally ran towards my Uncle.

"I am sorry I was late..." he began apologetically, but I gave him no time for silly and belated explanations, dragged him along with me, upsetting a table here and a cup there, gently but firmly pushed him into the car, seated myself in the driver's place, and turned on the ignition key. My Uncle inhaled sharply, annoyed and confused by the rapidity at which matters were progressing and I screamed above the noise of the motor,

"Never, never will I come out with you to Clubs. Never.....".

"Never or what my dear?", I heard a familiar voice beside me. Opening my eyes I saw my Dad's face smiling at me and found myself getting up from the bed with a start! It was afternoon and I was in my house in Tamil Nadu, in India, in the continent Asia, on the planet Earth! So it had all been a dream. So much the better!

"Never what, my dear?" my father asked again.

"Never again will I sleep in the afternoon", I replied wearily.

Nine-tenths of what a man writes is determined for him unconsciously by social circumstances and historical forces of which he is unaware. He is immersed in these things and his truth may not be discerned in his own generation.

THE PERMANENCE OF LAMB'S ART

The Permanence of Lamb's Art

If the humour and pathos which Eliza has provided his readers had not been of a high order, they would have ceased to be of permanent interest. But his humour, far from being peculiarly 'English', has had a universal appeal, and likewise, the element of pathos, far from being the product of personal lamentations, has proved aesthetically significant and permanently interesting.

It is not always true that Lamb's humour is what Priestley called the 'wildest flower plucked from the most dangerous nettle';¹ and nor is it true that it is of a sentimental nature. Only when we dissociate Lamb's art from the Lamb so patronizingly called "poor and gentle" the way will be prepared for a just appraisal of it.² Barnett and Tave have made us aware of the harm done to our enjoyment, if Lamb's art by the bad critics of Lamb who have patronizingly called him "gentle".³ Before we make a study of his art in relation to two of its cardinal ingredients, it is necessary to emphasize the masculine aspect of it which has lent strength and dignity to his writings.⁴ The recovery of Lamb

from the debris of bad criticism has been so successfully accomplished by modern Lamb scholars that one cannot avoid making a special mention of it.

Lamb's humour is wide-ranging. It ranges from the simple to the highly complex which has won for him a place among the greatest of our humorists. All humour is a product of an incongruity which is inherent in the event or situation. In this context it must be added that neither antipathy nor apathy will be the desirable attitude that can promote the reader's enjoyment, but a necessary degree of sympathy which Lamb procures by his persuasive style and intimacy.⁵ Had Lamb ever failed to achieve this, his writings would have deserved the strictures of Denys Thomson (in his "Scrutiny" article), who has said that Lamb has been a very bad influence.⁶

The product of a description may provide humour of a simple kind when for instance, he introduces his godfather as a tall, grave person who was proud of his association with John Palmer and Sheridan, and was so grandiloquent that 'his delivery of the commonest matters of fact was Ciceronian'. The descriptions of

his colleagues at the South-sea House, the 'votaries of the desk', 'odd fishes', 'yet pleasant fellows, full of chat' is also of the same quality. Even his detractors will be amused when John disapproves of the removal of the old ornaments of a great house to be stuck up in Lady C's tawdry gilt drawing room ('that would be foolish indeed') or by Alice's involuntary movement of her 'little right foot'.

The quality of Lamb's humour slightly changes when it is tinged with mild satire. Mrs. Sarah Battle loves 'a clean fire, a clean hearth, and a game of cards.' Her profoundest utterance was that "cards" were cards. 'Hearts' was her favourite suit, and "(The) Rape of the Lock" was her favourite book.

Though Denys Thomson, the 'Scrutiny' critic has called Lamb 'droll', 'sentimental' and 'remote', and has condemned him for his 'regressive mind', his 'foibles and prejudices', Lamb has been justly defended against the 'escapist' interpretation, and the toughness of his mind has been sufficiently emphasized,⁷ there is nothing left to prevent us from seeing him as a man and as an author who combined seemingly contradictory qualities. Now we find him playful and malicious, prudent and mad, gleeful and desolate, humorous and pathetic. Time and again, Lamb has been compared to Shakespeare's fools, to Lear's fool most frequently, Touchstone very often, as a wise man in motley, or a tragic jester.⁸

It is to the profound sense of pathos which Lamb can evoke in us that some of his essays owe their permanence and

classical dignity. He awakens in us our perception of the passage of time when he concretizes his experience by an image ('night's wheels are rattling fast over me'). Sometimes his tragic perception of life reveals a Sophoclean touch. For instance, Mrs Field who had all the attributes of an extraordinary woman was bowed down by a disease called 'cancer' and John Lamb who was a brave youth was humbled by the amputation of a leg. This sense of the tragedy, however, must not be related to an 'extractable' element of pathos in his art. On the contrary, one must see that his tragic perception of life is inextricably bound up with his stoical attitude to life.

It is easy to misinterpret the roll of the autobiographical element in Lamb's art and obviously, Lamb's detractors have chosen the easy path. Lamb's was an age in which the readers were interested in the private life of the author to an unusual degree. Addison's invention of 'Sir Roger' will sufficiently explain this phenomenon. But in Lamb's art, the autobiographical element becomes deceptive and Lamb has, in fact, 'fooled' the unimaginative critics 'to the top of (their) bent.'

It is for this reason, that A.C. Ward justly commented that 'Lamb is a genius of the hearth'. Of course, Ward was only repeating Priestley's comment:

'A hundred years have passed and his fireside is not yet darkened, but warms the heart of unknown friends.' The

tragic element in his art hardly allows a study in isolation. In spite of that the reader may remember the picture of Elia who courted Miss Ann Simmons for seven long years and that of Elia in his bachelor arm-chair. Lamb often smiles through the suffering and failure which he stoically accepted and endured. This fact unites him with the mad Lear who demands the impeachment of Goneril and Regan. The audience who have witnessed Lear's plight after the betrayal

of his daughters will gently smile, smile when Lear mistakes a stool for his 'dog-hearted' daughters. Such is the blending of the joy and merriment of the ideal children of Elia's dream and the deep pathos evoked in us by Elia in his bachelor arm chair. It was the rare blending of the comic and the grave that caught the imagination of Hazlitt who has spoken of his jests that 'scald like tears' and of his 'smiling pathos'.

★

—Miss. MYTHILI, Dept. of English

1. Priestley, J.B. The English Humour.
2. Barnech and Criticism. See of also George Sampson's Cambridge History of English Literature. The third E.L.B.S. Ed. 1970, p. 544.
3. Barnett and Tave. Carthoupe calls him sentimental. Lionel Johnson wrote: 'Gentle Charles, I turn to thee..'
4. Ibid. Henry Crab Robinson recognizes the 'toughness and resilience' in Lamb, and Beerbaum emphasizes his essential masculinity.
5. Priestley, J.B. The English Humour.
6. Scrutiny, Vol. II, p. 285.
7. The Sanity of True Genius. Lionel Trilling.
8. A.H. Thompson, Introduction Essays of Elia.
9. Priestey, Charles Lamb.

FREEDOM STRUGGLE

Free as birds freed from a cage
We enjoy the freedom of the present age
Both equipped for peace and war
We stand with other nations at par.

The fruit of freedom tastes so sweet!
Whose toil ripened this? The story is not so sweet
Enslaved by Britishers, the nation was chained
Art, economy, culture all at once ruined.

The Great Samson was bound with chains
Like a lion by a small mouse without pains
Blind to his strength he took it as his fate
Groaned and groaned but nurtured no hate.

Lion's sleep did not last long
Inward strength grew, it rose ere long.
The foundation for freedom struggle was laid
Jhansi and Kattabomman their lives in the same laid.

Tilak rallied against the tyrannic might
Raised the slogan "Freedom is my birth right";
The slogan echoed on Kaveri and Ganges
And was heard by people on the banks of Thames.

The path of freedom was not strewn with roses
It was a road of thorns and untold woes.
Marched in the path shown by Gandhiji
Nehru, Azad, Patel, Kamaraj and Rajaji.

Canons were the rulers Arms,
Our Arms were only our arms;
The rulers used frightening laws
The ruled used moral laws.

There were leaders who advocated violence
Gandhi smiled and showed the path of non-violence.
Our great father followed the right path
Though he at first faced his comrades' wrath.

Patriotic songs also played a vital role
And helped to attain freedom, our goal.
We spun with spinning wheels
And brought the rulers on to their heels.

Lame got legs, and the blind got sight
Everyone realized the need to fight.
Many went to jail for the freedom fight
Some spent whole life without seeing the light*

We fought without weapons, fought with England
A big nation fought with a tiny island.
The rulers who painted the Atlas red
Subdued to softness at last fled.

Freedom won is like a lamp of oil
To be kept undying by untiring toil.
Our leaders carry the ever-burning light
Let us keep it bright with all our might.

—T. AMUDHA, II Litt.

---

* light of freedom

DOWRY - THE DEVILISH BARGAIN

*The men that women marry—and
why they marry them—will always be
a marvel and a mystery to the world.*

'Required grooms for college educated fair, slim, young, charming, accomplished girl, age 44 (!) widowers with children acceptable'.

The above advertisement may be quite surprising for anyone who has not read the 'matrimonial columns' in a journal. So many fair, slim, young, charming, accomplished girls above forty are there yet to be chucked out of their homes. Why and what for are they waiting, wasting all their youthful days, but yet remaining, youngish and charming in the print? 'For money', said a parent and added 'If I have ten thousand, my daughter will marry a peon; if I have twenty thousand my daughter will marry a clerk——'. After hearing all this I was in a confusion whether to suggest a C. A. or a Doctor for my friend because the difference was only five thousand.

I wonder what our youthful men are doing. Are they conveniently ignoring this hugging which takes place (with/ without (?) their knowledge) Are they not ashamed of being sold in the marriage market like this? Are not our girls ashamed of giving money to strangers in order to have the 'honour' of serving them for the rest of their lives? Who will oppose you, if you

were to say that you will not accept or give dowry? Your parents are not so stubborn as you are. Certainly, they will welcome your solution. Mere making of law, signing of pledges and propaganda will not find a complete solution to put an end to this evil.

"Arise in the right time and ostracise this evil. Your judgement should lie on what she is and not on what she brings. Those days are gone. Delay not and allow the evil to remain undaunted, for the act of bargaining in marriage market is a shameful sin."

So much for the boys as for the girls, 'make not your father a debtor, for the rest of his life to your in-laws. He has given you everything and even more, sacrificing at times his own happiness in order that you may be happy. As long as you are willing to pardon the fool who passes those cursory remarks after enjoying the delicious food (at your expense) ultimately sheepishly rejecting you because——the price has not been met——this kind of advertisement 'fair, slim, youngish——' will be ever present to adorn the matrimonial columns.' ★

—S. JANAKI, I B. A. Litt.

Man is a great boatsman, a great builder of ships, a rusty sailor who can weather the storm; a battled captain who cannot turn back the wave.

What a piece of work is Man!

The delicacy of the withering rose petals that cover the crude earth, the violence of a wild gale that would misguide a small helpless boat on the rough sea—finally destroying it—Man is a mixture of these two extreme qualities with still more finer qualities which are rarely revealed. On this earth which is brimming with the wonderful creations of God, Man alone is given the privilege to wonder, to enjoy, to discriminate, to understand and to question the existence of everything around him. When all the other creatures are led merely by their instinct Man is made to realize his own significance in the universe and is given a chance to dispel the darkness around him. He is allowed to use the extra sense given to him, to find out the way he has to lead his life. But before he arrives at any conclusion what a lot of trouble he has to face because of the intrusion of his emotions and feelings.

The perishable organism of Man is over crowded with at least a dozen personages of his own. The knot tightens more and more as he tries to find out what is the 'real' in him. The various facets in him make him a complete and interesting figure and drives us to wonder 'what a piece of work is he!' Man can be all laughing and as lovable as an angel at one time and at the rest he can be devilish. One aspect of him is divine whereas the other has a satanic grandeur about him. As butterflies would go from flower to flower he is pushed back and forth by his varying moods.

Man shines as the greatest piece of work of God because of his superb feelings

which lend him the grandeur that he possesses amidst the other creatures. When all the other beasts lead a sapless life, Man stands among them like a huge tree with fine branches which represent his fine feelings. The protagonist of the play 'Hamlet' who wonders as to what a piece of work is Man! by himself is an example to prove his own statement. Man is sent into the world as into the battlefield to fight. He comes weeping and laughing at the same time to fight as well as he can, to make a path through the infinite ocean of life. The world is a gold vision to the opening eyes of the child. His will he thinks is supreme. As he moves onward at every step, nature stands as a wall barring his further progress. He may hurl against it again and again striving to break through. His reason helps him to unwrap the mysteries of nature. A man of science, who is thirsting after knowledge rises. He moves onward discovering secret after secret of Nature.

If we are to go a step further than wondering alone, we can analyse that Man is not created as the finest piece for nothing. By infusing in him the feelings and the knowledge of discriminations, God has in fact given him a chance to raise himself to the level of the Higher being. Moreover, the immortality of his soul which is inseparably connected with his existence makes him all the more complicated to comprehend, make us admire him as the best piece of work of God. He alone has the privilege to understand and analyse the 'real' in him and to immortalise his own self by the expression of his thoughts and feelings.

The game itself is capricious blend of elements—static and dynamic, sensational and summolent.

SIZZLING CRICKET

Good morning Listeners!

This is V. M. Chakravathy commenting on the 5th and final Cricket test match between India and the West Indies, at the Brabourne Stadium, Bombay.

It's an absolutely beautiful morning, and the entire field appears to be a lovely green billiards table on which—

The ladies from various homes have gathered to try out a few recipes. Well ladies, shall we begin—

Walking out into the field to toss. Pataudi, Tiger as he is popularly called and Gary Sobers, seem to be engrossed in—

Collecting the ingredients from the larder, hurry up ladies, otherwise you will be—tossed up into the air by Sobers. A Victorious Pataudi puts up his thumb as he has won the toss and chooses to—

Mash the potatoes first so that it can be put on—

The Indian team consisting of Skipper Pataudi, Farooq Engineer, A. A. Baig, M. L. Jaisimha.

Onions, Cloves, Cinnamon, lime and

the 12th man is Milka Sing and the extras are:

A few tooth picks. Having collected the ingredients let us set about planning our work so as to use as little time and energy as—

Garefield Sobers with his young team who appear gay this lovely morning arranges the field for tall and Lanky Hall who—

has been put into the boiling water with the head on the under side leaving enough space between each. The tomatoes are placed.

at 3 slips, a gully, a short point, a silly mid off, a deep fine leg, a long on and a long off. Hall now at the top of his run comes—

into the hot ghee in the frying pan. Next fry the onion which are:

running in to bowl comes in, bowls, short of length, outside the off stump, Baig plays it defensively down the wicket and the ball is neatly gathered by—

The blanched potatoes and the hard boiled egg.

is turned away to the square leg boundary for a four. It's Griffith again, from the Churchgate end running to.

Be ground well till coarse and dry. Add a little boiling water and leave it aside until—

Hall comes in from the Pavillion end and bowls. This one is just outside the off stump. A beautiful shot?

And the batsmen go in for a—

dip in the coconut milk; simmer till thick and serve garnished with fried onions and—

The Umpire who says "nothing doing."

That brings us to the end of today's play. So then goodbye—

Young ladies, we'll meet again at—

the Brabourne stadium tomorrow at 10-10 A.M. Over to the Delhi Studio of All India Radio.

And thus ended the delicious programme of crunchy munchy, crisp and SIZZLING CRICKET.

—HIMAL SUCHEDAR, P. U. C.

The Seven Mistakes That We Do In Our Life:

- (a) The delusion that individual advancement is made by crushing others down.
- (b) The tendency to worry about things that cannot be changed or corrected.
- (c) Insisting that a thing is impossible because we ourselves cannot accomplish it.
- (d) Refusing to set aside trivial preferences in order that important things may be accomplished.
- (e) Neglecting the development and refinement of the mind by not acquiring the habit of reading.
- (f) Attempting to compel other persons to believe and live as we do
- (g) The failure to establish the habit of saving money.

—V. KADAMBARI, III B.A. Litt.

Language, the home and dwelling of beauty and meaning, itself begins to think and speak for man and turns wholly into music, not in the sense of outward, audible sounds but by virtue of the power and momentum of its inward flow.

The Secret of Joy

A Happy Life

Happiness, the dawn, the spring, the sunshine,
Fragrance, music be thou mine;
Sadness, sorrows, tears and storm,
Danger, disease, enough be calm:
Tension, anger don't come near
Towers of gay, mine be dear.
Tides of disgust have now gone
Flowers of joy and cheer are born;
Drops of dew sitting on grass
Smile at me with eyes of glass
Rings of energy and rays of hope
Acts of charity are tied on a rope;
The little King with his little wings
Songs of love, brightly he sings.
Oh! I hear thy call my Lord;
Now I found the route on a chord.
I learn, follow your wish I say
I know the secret of the way
"Help others in distress and woe
Whether your friend or your foe".

—Miss RUKMANI, T., Depart. of Economics

Every walk of man's life
Is like the edge of a knife
Trials and errors make the way
More than joy, sorrows play
Ambition should be the goal
Truth to have the main role
Jealousy and pride to be away
To make a life pleasant and gay
Simple and humble form the jewels
Where the happy soul dwells
Life without anger
Is life with no danger
The goal should be reached
Thro' ways to be preached
Hands may often embrace defeat
But the way should be a feat
To be fair and lovely in complexion
Shining in lights of affection
With steps in paths of good
Joy and peace be with Life could.

—SUDHA SESHAYAN, P. U. C.

I have always held firmly to the thought that each one of us can do a little to bring some portion of misery to an end.

A SURVEY OF THE SLUMS

The examinations were over—I heaved a huge sigh of relief. My mind at once set to work, thinking what I could do to pass the holidays. Just then I was called up and informed by the lecturer in charge of the Women's Voluntary Service, of the need for conducting a survey of the slums. Here comes, I thought happily, the change for me to lead the volunteers in conducting the survey. And I regarded it as an opportunity which would help me to look into the lives of the people living there and that it would be interesting to accomplish the mission.

The day of the survey started very brightly with the sun shining radiantly. A group of us, the volunteers, were waiting, feeling a bit frightened, shy and wondering as to how we will accomplish the mission. The slum being very near our college it took us hardly a few minutes to reach it. Soon a crowd of youngsters and elders surrounded us and shot us questioning looks, demanding the purpose of our presence there. But that was soon rectified by our introductions. With "an exchange of smiles" we stated to them the purpose of our survey.

Having finished the preliminaries, we started our task of taking down the data regarding their lives, for instance about

the number of members in a family, the employed and the unemployed, about their children's education, the facilities that they possessed and lacked, etc., etc.

To quicken the work, the girls branched off in various directions of the slums and entered houses (the majority being huts) and started getting answers from them by shooting questions tactfully. We came across a few tough characters, who were reluctant and bluntly refused to oblige us with answers. Except for these cases the rest of the people in the slums seemed communicative and were only too willing to answer our questions. Since this was the first time that we had conducted such a survey, we were a bit slow in our work but quite content that we had accomplished something. At noon we departed to continue the next day where we left off.

The second day, having gained a bit of experience, I was bold enough to visit the huts without hesitation. I met a variety of characters and families (big and small). I even found a potter with a number of pots for sale and he was busy at his wheel, the earth was being moulded with the efforts of his expert hands into a pot. This spectacle attracted

Mr. Dewan Mohammad, Commissioner, Corporation of Madras with his wife, inaugurating our Service Programme for 1976-77.

"India desperately needs young people who will not sit down with folded hands in the face of our Country's problems." These ten hands are busy and bold but the call of the hour is for more dedication; the new spirit has to be given wings and, wings have to be found in these and many social service workers.

(More on next page)

Pictures show our Social Service League at work.

me and I soon found myself before him, posed with my pen and paper ready to shoot off questions. While questioning I found that the man was quite ambitious for he even suggested that he had plans of expanding his 'tiny' trade if he was provided with adequate help. As the time was drawing near for departure, I made my exit wishing him luck and a good day.

Later while comparing our reports I found that a few of the people in the slums were educated to the degree level and were employed in offices too. A number of the elders expressed a desire to study further. Most of the children attended the nearby schools where they received free education sponsored by the Government.

The survey revealed 'the Have's and the Have-Not's' in a miniature scale. There were families earning small incomes and trying to make both ends meet: in spite of it most of them were happy for their aim was nothing but to earn a living and they did not hesitate to do odd jobs which fetched them earnings for the day. A few of them had regular income and a bit of social life too. But the entire slum had a common problem of inadequate roads, sanitary and water facilities.

I was unable to forget this experience — a survey (a mere collection of data) had enabled me to meet so many people, to witness their difficulties and to take a 'peep' into the lives of the people who lived in the slums. ★

—UMA PERURI, III B. A. History

The gracious heart protects and enlarges the self-respect of the other person. There is enormous love in this world—unconscious, instinctive, eager for expression. Each of us can learn to unlock it with thoughtful courtesies of the gracious heart.

CRIES FOR THE BEYOND

The last sack of paddy and stack of hay had been piled in the warm cosy barn. The smell of the mangoes kept for ripening, filled the evening air under the gleaming stars with that typical Indian summer with its rich luscious smell.

The sun that smiled all day long has long left the zenith, now embracing the horizon, kissing yonder mountains and plains leaving behind rosy, crimson clouds. Clouds blushing? Clouds predicting.....? Clouds, standing testimony to future happenings, tainted with the sun's emotions, stand still in space with no notion of future actions. The 'Queen of the night' blossoms and the sun has sunk — swallowed hungrily by the cool tumultuous waters of the Bay of Bengal.

The sun will come again to bring life; and children's laughter will echo in the hills with the lambs bleating and the parrots and sparrows chirping, will wake the dreary, dreamy, sleepy earth. The whole world around will see Him, and welcome Him — but not the hard-toiling Bhaskar of today; He has bidden good-bye to the earth of Bhaskar. Today will be his last struggle in this world of struggle. Many a struggle had he in life, which he overcame like that young gallant stream that ran over the tumultuous bed of rocks and boulders, at

last gurgling happily merging into that Eternal sea of Bliss.

Like that wild frantic bird that struggles in pain, to free itself from its body of pain, rending its own plumage in desperation; so was Bhaskar fighting. The dreadful typhus fever had taken a heavy toll, leaving dark impressions and many became victims. "Should Nature ensnare Bhaskar of all the foxes in Shivapuri?" — was the untold whisper that rang deep in this troubled lion's mind. He lay helpless in bed like a dying lion.

In that dark solitude, his forehead burned with fever. All he yearned for now was that affectionate soft feminine hands and the melody of tinkling bangles near him. With a great effort, his mind broke into faltering words — "..... Subha ..", turning into feeble whispers through his parched mouth and lips .. and faded into the silent air.

Subhashini! .. Why had she remained away at this critical moment? What passion hung such weights on her heart and mind to leave one such as Bhaskar thus? Was she aware that a part of her was wasting itself and struggling for freedom beyond the motionless waters, fluttering wildly like the ribbon she tied on her

tresses—waiting only to sail freely on the soundless space — ..... No!

Subha did indeed love Bhaskar; but only waited for the grievance between the zamindars — her father and Bhaskar's to come to an end. But, why wait for an unborn tomorrow? Let those dead dark yesterdays be effaced from the mind. Why fret if today is one of sweet?

The still waters rippled from this bank to the other, the full orange moon rose in all youthful splendour between the dark hills and the palms; while stray birds cooed in their nests, the 'kumud' smiled on this bank. "At last your love has come" — thought Subha seeing the 'kumud' gently dance with the fresh evening mountain-breeze, scented with the perfume of the night. The silent ripples on the silver waters, dressed in fresh orange — proclaimed its renunciation of the day's geity entering the air of meditative tranquility.

Nature painted a set ideal for two loving hearts to drink their cup of joy and love to their heart's content. Subha no longer remembered the frantically fluttering ribbon which had now resigned to its fate. What was Subha doing all along amidst Nature's nightly lovers? Suddenly from far beyond the groves and casuarina estates, the shrill cry of a peacock echoed, breaking the silence, creating ripples and whirl-pools

in the stillness of Subha's heart, waking her from her trance, tearing the nectarous tranquility—all she was so long drinking like a bee.

All of a sudden she felt she was alone ....., and the bliss she so long experienced vanished like an autumn cloud. She felt she was missing someone very badly. Yes. She was missing .... slowly..... her only joy .. her only one .... Bhaskar!

Why this sudden feeling of gloom from nowhere? Rising into something like passion, her heart cried aloud: "Could I bear seeing him die..... preserving and nourishing the grievances of zamindars?" "Never ..never nne ..vv ..verr". Her heart throbbed; her veins swelled as though they would burst; her temples beat fast, and her youthful cheeks flushed red like the illusory horizon.

Despite loyalty and Hindu orthodoxy, Subha was no ordinary woman "who nourishes her despair in lonely silence, feeding it with nightly tears and covering it with the daily patient smile, a widow from her birth". The vehemence of emotion, stirred by utter grief and anxiety, and the strong bonds of love within her, was claiming mastery, and struggling for a full sway, and asserting a right to predominate; to overcome, to be really Free, rise, act and Speak at last to him !

—SHOBHA PADMANABHAN, I B. A. Litt.

*Oh! for a book and shady nook,
Either indoor or out.
Where I may read all at my ease,
Both of the new and old;
For jolly good book whereon to look,
Is better to me than gold.*

MY EXPERIENCE AS A LITERATURE STUDENT

To define literature or to attempt a detailed analysis is impossible. Mathew Arnold's contention that "literature is an interpretation of life as life shapes itself in the mind of the interpreter, can be taken into account. The engulfing clutches of literature capture everyone who is intensely interested and who comes in contact with it" and I being no exception am thoroughly imbibed and captivated by its rapture and brilliance.

Ignorant of the hidden treasures in literature, I was, prior to my induction to this marvellous subject, engrossed in solving in my own way the intricate mysteries of science. On entering the degree class, I was taken up by literature—literally brain-washed and indoctrinated since then I have not turned my back from it.

"Art," as George Elliot felt, "is the nearest thing to life, it is a mode of amplifying experience and extending our contract with our fellowmen beyond the bounds of our personal lot". Literature runs a very close second to life and inadvertently draws us in to a windmill of experiences—sublime, visionary, aesthetic and appeasing, ulti-

mately succeeding in creating an utopia longer than life. Opening new vistas of virgin experience and thoughts thus enabling speculation, compromise to develop, we are carried beyond the pinched and meagre humanity, the drab and dreary style of everyday existence, into contact with those volatile, evergreen, strong and magnetic personalities, who have instilled themselves securely in the world's great books.

My interest is not restricted to any particular form of literature. Poetry, irrespective of the style, is distinctly an intimate overflow of spontaneous feelings—lyrical, sweet rhythmic, realistic. Poetry colours realities with passion and imagination. Bacon considers poetry as the idealistic handling of life. The poetic qualities of imagination and passion are exhibited in rhythmical language. Carlyle thought poetry as being metrical, having music in it. Metre, one of the general characteristics of poetry, further enhances the aesthetic pleasures of poetry. Metre, like music, makes our feelings profound. Verse—with all its artistry, magically uplifts the reader into a glamorous, make-believe world and its effect is quite different from prose.

Poetry is an 'anti-thesis' of science. Science concerns itself with facts; the scientist proceeds to a logical and calculated generalisation-cum-objective analysis, giving a systematic explanation of facts. Yet the subtle, inner beauties of the world escapes the eye of the scientist obsessed with a regularised precision. In flickering moods of imaginative power, the brilliance of the genius is thrust upon us like an erupting volcano and the world lays bare—to be dissected with care and warmth. This is the function of poetry.

'One man listens to a bird
and thinks of larkpie,
Another it inspires with
an immortal lyric'.

The magic of poetry is based on its unimpeachable ability to awaken and bestir within us the poignant agonies and unrivalled desires that lay buried around us. Poetry helps to interpret life—arrest temporarily the earnest, authentic amplifications of men and women, audible only to the hidden instincts of the poetry genius.

Novels fascinate me. An 'escapist outlet, the novel within its two covers carries an impeccable affinity to realism. The characters, miniature replicas of ourselves, remain enmeshed in our memories. The edifice of the novel is constructed on raw materials provided voluminously by life. Though novel is still a fictitious attempt and its art a gift, I cannot deny that the novel is more interesting than other forms of literature. The dialogue revels in passion play and vitriolic reactions. The novelist borrowing the ideas from the book of life, combines it with his imaginative capabilities and lifts the ordinary into a higher plane, blending romance and realism, tragedy with happiness. Novel, subjected to no restriction with its eternal whirlwind of characterisation, is a pocket theatre. On the other hand, the drama is compounded of the same material as the novel, but has certain restrictions imposed on it.

I have a confession to make. Literature has instilled in me a new enthusiasm and vibration to appreciate life, especially literature. ★

—P. CHANDAN BALA, III B. A. Litt.

When you educate a man, you educate an individual; when a woman is educated, a family is educated.

TEACHERS' DAY CELEBRATION

The flowers and the creepers waved their beautiful heads welcoming the lecturers as they entered the College. Cheerfulness, not only in the faces but also in the clothes, was visible everywhere. The bell rang agreeing with us that it is a noble endeavour on our part in celebrating the Teachers' Day. The teachers were trotting here and there with a care free air as they were released from the strain of preparing the lessons and then lecturing before our "dull" faces.

The morning session began grandly and on an enthusiastic bright note with our seniors taking classes for us. The lecturers also 'for once' became students so as to see their students standing on the platform simultaneously to relive their past. The unforgettable scene was, the lecturers behaving as students asking silly questions to embarrass the 'teachers'—reminded me of 'Cowpers' lines,

"The little ones," (we are 'little ones' no doubt, in their eyes)

"Playing our games, and on the very spot;

The pleasing spectacle at once exciting
Such recollection of our delights

That viewing it, we seem almost to obtain

Our innocent sweet simple years again."

There was a hubbub raised in every class as the proceedings went on. The sound of the rapidly retreating feet along the

corridors and the voices created a sense of elation. The passage of time was forgotten.

During the lunch-break, it was an unusual sight to watch the faces of the students—not tired and sleepy but curious to know what had happened in the other classes, at the same time anxious and restless to express the funny happenings in their own class! The lecturers were also seen cracking jokes implying that they enjoyed the morning session.

The afternoon-session was a gathering. Nobody seemed to grudge the meeting but were waiting to see their representatives engaged in the art of entertaining their "hangmen" and "executioners". Such was their enthusiasm in taking "revenge" on their teachers that the students rushed forward to reveal their skill in the art of mimicry. Then followed a sequence of songs, dances and mono-acting which was equally exciting.

It is no doubt a chance offered to us to show our gratitude to our teachers by entertaining them who make us "easy to be led but difficult to be driven; easy to be governed, but impossible to be enslaved"—laying aside the question of satisfying them with our "responses". The same zeal, in fact more, should be shown in celebrating this Day 'to impress our footprints in the sands of their minds'.

—N. NAGALAKSHMI, II B. A. Litt.

ON TEACHER'S DAY

Our Seniors taking classes

'சுவை' கண்ட கவிஞர்கள்

நிறைவுரை: திரு. அகநாநாச்சாரியார்—தலைமை உரை நாயுடுத்தி என்.

OUR SECOND CONVOCATION

"..... Education is realising its free aim..... We should have deepened in our minds, through practice, the sense that a worthy purpose in life is the desire for excellence, the pursuit of the first-rate....."

Dr. Pandalai, Director of the I.I.T., Madras, the Chief Guest, at our Second convocation Ceremony.

*All that is harsh and dissonant in my life
melts into one sweet harmony-and my adora-
tion spreads wings like a glad bird on its flight
across the sea..... I touch by the edge of
the far spreading wing of my song, Thy feet
which I could never aspire to reach!*

MUSINGS OF MUSIC

"The manth at hath no music in himself
Nor is not moved with concord of
sweet sounds
Is fit for treason, stratagem of spoils..."

In the course of an evening rambling on the shore of the briny deep gazing upon the piles of fleecy clouds, just peering above the azure horizon, watching the undulating billions, rolling their silery volumes, and dashing themselves on the shores, my ears were sensitive captivating strains of liquid music, bursting on the stillness.

Sublime music, a good bait, I fell into a reverie. It touches the tender cords in our hearts, creates everlasting happiness and mesmerises us. It is in divine music with spiritual moorings that one finds oneself on the elevated plane of chastening sentiments.

"Sweet music is such an Art
Killing care and grief in Heart".

The word MUSIC is derived from the word AMUSE. It consists of Art that pleases and science that instructs.

All the sages of yore are dreamers, who poured their dreams into exquisite poetry and songs into religious songs. The Omnipotent is glimpsed through their musical master-pieces, conveying ineffable rapture.

A nation is remembered by its great writers, philosophers and poets, and not by the temporary activities of evanescent prejudicial personalities. So the galaxy of

spritual luminiaries have the best change of immortality. Writers write from their heads, but poets pour harmony through their hearts.

Religion and philosophy on one hand, and the Beauty and Fine Arts on the other hand are closely related. The overwhelming majestic temples of South India, erected in the plany era, have been the noted centres for devotional and religious activities as well as the treasure houses of Fine Arts. Thus the saintly composers, the intellectual oceans, whose mellifluous songs exhale concentrated sweetness, suffering no surfeit, even though sung several times for years.

Even Goddesses and Gods are portrayed as singing and dancing and playing on veena, flute and on percussion instruments.

"To His Music plants and flowers
Ever spring as sun and shares
They had made a lasting spring
Everything that heard Him play
Even the billows of the river
hung their heads
And the rude sea grew civil
at His song".

For the poor Homosapien sick, many griefs tossed by great winds in the tormented sea of life, drifted into eddies chased by gales, scorched by pungent and torid heat of life, the lullifying opiate of a Venus' voice in dulcet melodies, refreshes him.

As I was in these delightful delusion, during which the Brilliant phoebus, had

poured His Last Ray upon this universe and Music grew fainter and night was gradually thickening and the gust of cool breeze was wafted on my face, producing exquisite refreshing sensation. The visiting moon also began to climb the skies. I was aware of a sentimental journey in Time and Space.

"Boisterous unturned drums with harsh Resounding Trumpets, dreadful
bray and grating
Singing out of Tune, straining harsh
discords and unpleasing..."

I mused that:

"States Fall, Arts Fade
Radiant Nature and
Transcendental Music
Never die".

The earth seems to extend tenfold, and life prolonged to perpetuity, elevating him, to realms of mirth and merriment. So Music recitals are held with this view in sight. ★

—S. CHANDRA MEENAKSHI, I B. A. Economics

Poetry is the language in which man explores his own amazement.

THE LITTLE BLADE

Presently God asked the Blade
"What is the matter with you?"
The Sharp blade sulked, "Oh
My Lord,
Memory is bitter to me,
For, if a man talks long
People realise him by my name!"
Then, God, in all His splendour
Arose from His throne
And said, "Oh pitiable Little Blade!"

—V. KADAMBARI, III B. A. Litt.

THE FLOODS IN ME

The 24th of November 1976, dawned as usual with the exception that the sky was cloudy, with occasional showers, true to the forecast of the meteorological department. Strange! and a routine page in my book of life, though while returning, I had to wage a losing battle against strong wind and casing rain. Almost drenched due to the attempts of the wind to disarm me of my umbrella, but only succeeded in inverting it.

I reside in that part of the city, which is comparatively a low lying area and due to the steady down pour, the entire area including my compound was flooded. Wading through knee deep water, I was greeted by paper boats and other floats and it seemed rather funny. The Sun tired of its long west ward journey across the heavy clouds, retired early and the clouds, jubilant over its victory increased its down pour. The electricity department added fuel to the fire, by fanning the conspiracy, and failed in its supply of electricity, spreading darkness everywhere. The water in the darkness increased its level. I was compelled to cancel my study hour and had to retire to bed early.

My attention was drawn by a shattering noise and the cry of people. I rushed out to see what the matter was, and what I saw was.....water, water, everywhere. I was shocked, even more, at the sight of "floating huts". It looked as if, the roofs and vessels, had for a change taken to swimming. The swiftly flowing water seemed to be intent on attempting to sweep away the people. Being a member of the Social Service League, I felt the need to help them. I decided to try and save the people. Though not able to swim properly, I managed to float. It was not long before, I reached a slum area the topography of which was not very familiar to me. A few huts had already collapsed, and their roofs swept away. Many cried at losing their meagre belong-

ings, but what hit me profoundly was the wailing of those who had been swept away by these dark, deadly, misty water. I found out that many of them needed consolation and I could give them plenty. In the meantime, I helped many of them to carry their belongings and their children across the deep water, on to an elevated place. The Fire Brigade men who had been called for, arrived, and I had only to guide them. They were soon engaged—rescuing not only human beings, but also animals. As I watched the salvage operations I heard a cry behind me. I saw a young girl being swept away by the rapid currents. She cried out for help. I leapt into the water unmindful of the inherent danger, caught hold of her hair and pulled her up. As she came up I went down losing my balance and to my dismay and fear I was swept away by the fast flowing water. Unable to cry out and on the verge of losing consciousness, I felt my hair being pulled and sure enough there was my sister with her beaming face.

It took me some time to realise that it had all been a dream – a wet dream. Looking around, I did notice that my feet were not planted on cold cement but quite firmly in ankle deep water that too in my bed room with all the things heaped on the cot. Putting my worries and fears aside I joined my father and others in helping the adjoining slum dwellers to a nearby school and saw to it, that there were properly fed and given the necessary clothes.

Two days later the mighty Sun returned to take his usual honourable position amidst the exhausted rain clouds and the good Earth, battered by water, slowly attempted to regain normalcy. The Government took intensive care to extend aid to all the affected victims—food packets, clothes, momentary aid, etc.,

An afterthought: The floods were fierce—indeed not as fierce as it was in me!

—M. JALAJA, I. B. A. Economics.

None can attain this height, save those to whom misery of the world is misery and will not let them rest.

SWAMI VIVEKANANDA

Swami Vivekananda, who made the world at large to be aware of the glorious heritage behind the dark history of India, a saint, who dared to say that one can go nearer to heaven by playing football than studying Bhagavad Gita, and the first religious man to believe that the salvation of our motherland lay in the hands of the strong youth. Who is he? What greatness has he achieved? Swami Vivekananda was born in an aristocratic family settled in Bengal. His ancestors were famous lawyers. Narendranath, as he was called in his early days, was very restless and given to much fun and frolic. He was endowed with noble feelings such as sympathy for poor, courage and attraction towards religion.

When he was twenty five, he encountered with a problem which made him to give up his life as a student and take up a saintly life. The problem arose because of his background of western culture and modern outlook. The conflict was between his religious attitude and the modern view on the ethics. He felt that the very purpose of his life was to solve the eternal problem. "Does the God exist? Has anybody seen Him?" He felt it was worth abandoning everything he had possessed then and all that he might acquire in the future for getting an answer to this problem. He was disgusted with his studies. At this critical juncture, he was told about a saint living in Dakshineswar, who had claimed to have seen God.

Narendranath set out to meet the great saint. The meeting of the two men was simple and divine. It began with the logical question "Sir, have you seen God?" with large eyes glittering in curiosity and radiance. The saint calmly replied, "yes, I have seen Him just as I see you here, only more intensely". The teaching of the disciple had begun. He surrendered himself to this great Master Shri Ramakrishna Paramahansa.

Swami Vivekananda travelled throughout the country, propagating the glorious ideas which had not won due recognition and which were submerged by the influx of western culture and modern life. He walked barefooted, met many people, collected money for his mission. The sage felt the time was ripe to make the world know about the greatness of our motherland. He went to Chicago to participate in the World Religious Parliament. The hall was spell bound when Swami Vivekananda roared the words "Sisters and Brothers of America". The speech was listened with respect, awe and increasing appreciation. He talked about the greatness of India, the teachings of the great saints and the people of America were dazed to see an intellectual from India. His visit engraved an everlasting respect in the minds of the Americans for Hindu religion and India. Returning to India after winning the hearts of the foreigners, Swami Viveka-

nanda started the Ramakrishna Mission to do service to the poor and the needy.

People like Swami Vivekananda never die. Their glory survives, the teachings are given new lives. His personality was one which will give courage to cowards, hope to the hopeless and his fiery words has created patriots. Mahatma Gandhi said that his love for the country increased a thousand fold after having gone through Vivekananda's works.

It will be more than appropriate to list some of the ideas of Swami Vivekananda and by reading them their relevance to us is greatly enhanced.

- * Never think there is anything impossible for the soul. It is the greatest heresy to think so. If there is sin, this is the only sin, to say that you are weak or others are weak.

* Whatever you think, you will be that. If you think yourselves weak, you will be; if you think yourself strong, strong you will be.

* Be strong, my young friends, that is my advice to you. You will be nearer to heaven through football than through the study of Gita. These are bold words, but I have to say them for I love you. I know where the shoe pinches. I have gained a little experience. You will understand the "Gita" better with the biceps of your muscles, a little stronger.

* This is the one question I put to every man.....Are you strong? Do you feel strength for I know it is truth alone that gives strength.... strength is the medicine for the world's disease. ★

—V. KALYANI, I B. A. Economics.

I Think, I Think

I think, I think
How Futile life is
Empty talks, sinister gossips
Mirthless laughter, Mechanical routine.

I think, I think
Is life worth living?
Suddenly sobbing a voice
My ears reaches
I respond stretch my hands wipe the tears!
The glistening eyes speak volumes,
The greatful smile tells a hundred tales,
The heart feels but cannot express.

I think, I think
Who says life is futile
And,
Not worth living?

—Miss T. S. LALITHA, Dept. of English

*Where the mind is without fear.....into
that heaven of freedom, my father, let my
country awake !*

FREEDOM STRUGGLE

Freedom, Thou wast never obtained
Not leaving the comforts of any unstained.
Sacrifice was immense at Thy altar
With peace at last to merge in Thee.
The wars of the Ramayana, the holy Kurukshetra
In this glorious soil was fought
Beneath Thy divine firmament — O Bharat !

Beloved Bharat ! The Temple of Dharma and the Gita —
The essence of the Vedas and Upanishads, —
Whither has fled Thy Blissful Liberty?
Dropped down the deep dark dale like an evanescent cloud
Where are the traces of power of the
Great Shivaji and the Rajputs ?

What paralyses you towards success?
Despite the life-force Gandhiji, and saintly leaders
Lent you, — an anchor in the tempestuous sea.

What was not offered as oblation with the
Blood and life and hard labour — born out of the
Sweat of the brow? — throbbing hearts —
Restless birds to reach their ultimate nest ;
Liberty, Thou art elusive, eluding like the illusory horizon.

Millions and millions spurning all,
For the one Goal, renouncing all
Onward they march in various ways,
Yet various is not their Aim.

Bound as Man, and bound as slaves,
Bound as politicians — all Freedom Fighters,
Forward they march treading the glorious path,
To sever their 'endless' bonds,

Truth, and righteousness — crushed and battered,
The temple of peace and penance, desecrated,
Lions, imprisoned and harassed in their own kingdom
Wherefrom they obtained this 'courage'
Mercilessly enslaving those who enriched them?

Non-violence against violence, hopes triumphant,
Worked its glorious path upright.
Fearless minds with heads held high,
Noble thinking, noble Intellectuals,
Fighting for righteousness as always they did.

Like an incarnation of Truth, Gandhiji did appear —
Not unlike Buddha and Christ ;
A wave among the many waves,
In the vast tumultuous ocean,
Rising at different spots, at different periods to denounce inequity.

Freedom thru' non-violence, ahimsa
Yield not, O Bharat, to alien force.
The blood of Dharmakshetra, the ambrosia of the Gita is in you !
Onward we toil relentlessly to our goal
Striving for what was ours, our very own —
Striving for what is ours, our very own!

—SHOBHA PADMANABHAN, I. B. A. Litt.

Economic development is a complicated phenomenon. No country can achieve economic growth with complete efficiency. There are always errors, there will always be some waste. But then there is much evidence of the remarkable capacity of the human mind and society to devise ways to improve the human experience.

The 20-Point Programme

The oil crisis had an unfavourable impact on India leading to an inflationary situation, which was further aggravated by the increase in money supply from 15.4% in 1972-73 to 15.9% in 1973-74. Prices had risen to dizzy heights giving ample opportunities for malpractices like hoarding, blackmarketing and smuggling.

The government failed to keep down the prices nor did it find a way to end these malpractices. It realised that waiting and hoping for a better future would be futile and on July 1975 the 20-point programme was initiated.

The common man, who had been the vicious victim of the unseen forces operating in the market thereby causing prices to rise, was saved from a miserable existence and given a new impetus and faith in the economic order and government.

The achievement of this programme can be observed by critically examining each aspect of it and the benefits obtained from it by the nation.

The first aim of the programme was to bring down the prices of essential commodities. It is a fact that the programme has succeeded in bringing down the prices of essential commodities. It is common

knowledge that we had to pay over Rs. 6 for a measure of rice two years back, but now we are able to get it at about Rs. 3.

Secondly the programme has implemented rural land ceiling and has decided to distribute the surplus land to the landless. This is a boon to the landless peasants who had been exploited by the tyrannical landlords.

Provision of house sites to the landless and weaker sections which is another objective of the programme, has brightened the future of many homeless people as well as instilled an enthusiasm to live.

There is a famous saying which has become part and parcel of our economy which is primarily agricultural in nature. It goes like this: "The Indian farmer is born in debt, lives in debt and dies in debt." Due to this indebtedness an evil practice known as bonded labour came into vogue. Generation after generation the poor farmers worked like slaves for their landlords and masters. This has been declared illegal. The silence has been shattered and the cry of joy is seen everywhere as the landed labourer is free to be a human being.

A moratorium on all loans borrowed by farmers was declared thus releasing the

farmers from the tentacles of the unscrupulous and ruthless money-lenders.

A cause for poverty among our people has been the poor, unfair and uneconomic wages which at times failed to provide the bare minimum. But this programme has put an end to this exploiting tendency and has unanimously decided to fix a minimum wage for the agriculturists.

Indian agriculture which is "a gamble with the monsoon" had stagnated. The paucity of proper irrigational facilities has been greatly felt. This programme has decided to bring five more million hectares of land under irrigation thereby increasing the agricultural productivity.

Many of our programmes and projects had failed due to lack of adequate power supply but an accelerated power programme has been initiated by our Prime Minister and this will bring success all round.

Cottage industries, an important participant in economic development has been provided extra impetus and increased assistance is to be given for the development of new programmes.

The quality and supply of people's cloth is to be improved. We can get controlled cloth at low prices and this has helped the poor people to satisfy their bare necessities to a certain extent.

Urban land ceiling has been introduced effectively by this programme. In fact the policy of democratic socialism has been an important factor in influencing this programme.

Economic offenders are to be severely dealt with and valuation of property is to be done by a new squad of officials.

Legislations regarding confiscation of the properties of smugglers has been introduced under this programme.

One characteristic feature of our country has been the inadequate capital formation and lack of entrepreneurial skill. This was due to the complex and complicated investment procedures. But now these procedures have been simplified.

Stern action is to be taken against those who misutilise the import licences, a malpractice which was rampant for quite some time.

An industry with no participation of workers is bound to fail. There will always be a clash of opinion among the employers and employees. To put an end to such struggles this programme ensures workers' participation in the management of industry.

Better transport facility has been assured by this programme due to the formulation of a National Permit for road transport.

The middle class has been given income-tax relief by raising the exemption limit from Rs. 6000 to Rs. 8000.

Students, especially, have benefited from this programme. Supply of essential commodities at controlled prices to hostels has been facilitated. Books and stationary are to be provided to them at concessional rates.

Unemployment has been perpetual for which no permanent solution has been found and the answer to this might (to a certain extent) be found in self-employment. Apprenticeship schemes have been started so that people can find a means of livelihood and reduce unemployment.

To conclude:

The success of this programme can be strengthened and assured through "hard work sustained by clear vision, iron-will and the strictest discipline" ★

—MEERA RAMANAN, III B. A. Economics.

We are all in the gutter but some of us are looking at the stars.

TIME FOR HUMOUR

The spontaneous actions of Perry Mason is not that it is unknown to any reader of fiction. The presence of mind of Napoleon Bonaparte, is as famous as the wisdom of Solomon. Many of us have heard stories of men known to us, when they have acted at times of crisis displaying tremendous tranquility and presence of mind. The character I have chosen is one such, familiar in my grandfather's times. Muthuswamy Iyer of Kumbakonam, with his intelligence is known to have helped many people in many difficult circumstances.

Those were the days when trams were in vogue in Madras. Mr. Muthuswamy found himself standing outside central station with a counterfeit coin in his hand which he knew was handed to him, without his own knowledge, by the conductor of a tram. He was thinking of a way for penalising the tram company. While returning home he ascended a tram bound for Mylapore and requested the conductor to give him a ticket to Purasavakkam. The generous conductor told him that he was mistaken and dropped him at the next stop. Mr. Muthuswamy then entered a tram moving towards Triplicane and asked for a ticket to Royapettah; to be dropped at the next stop. Progressing thus he reached his destination without the expenditure of an anna, entered a temple and dropped the counterfeit coin in the temple 'Hundi'.

Once Mr. Muthuswamy was travelling in a train bound down south. His shrewd and

mischievous glance was wandering throughout the compartment estimating every person he set eyes on, when the ticket checker came. The tickets having been checked the passengers began a friendly chat. After sometime, the young man seated in front of Mr. Muthuswamy Iyer felt for his purse to buy some fruits from a vendor, but found it missing with the ticket. The search was only in vain. The poor young man did not know how to satisfy the ticket examiner at the exit. Mr. Iyer knew him to be honest as he had seen his ticket while the ticket examiner had previously come in. He took out his own ticket and after a moment's reflection handed it to him and asked him to carry on with it. Having pacified the worried youngster that he himself would not get into trouble on this account Mr. Muthuswamy Iyer waited for the train to arrive at their station.

The destination came and the young man thanking Mr. Iyer profusely made his way. The ticket collector caught Mr. Muthuswamy Iyer without a ticket. He having got a chance to show his authority triumphantly ordered, 'Follow me' and marched forward. Mr. Iyer silently followed him. The station master seated in a swivel chair, with his chin cocked up in the air, questioned Mr. Iyer, "Why did you travel without a ticket? You seem to be an educated man; how did you happen to do such a thing?" rather angrily. He then added genially, "It is so

difficult now-a-days to distinguish between educated people and crooks". Mr. Iyer however answered innocently, "who told you I travelled without a ticket? If it is this man" he continued pointing to the ticket collector, "he is telling a lie". The listeners had a puzzled expression on their faces. "What do you mean? He has caught you without a ticket and you say you purchased one!" thundered the station master. Mr. Iyer nodded by way of consent, "I only say that I have not travelled without a ticket".

"Where is the proof to that?" came the triumphant voice of the station master; like that of a clever lawyer who has placed the witness in a fix by his question. Mr. Muthuswamy Iyer showed him his opened palm and told him "If you check up his collected ticket numbers, you will find this number, which is none other than my ticket number". The station master had to send Mr. Muthuswamy Iyer away and own defeat.

Another incident found Mr. Iyer putting a careless man in his place with his sense of humour. While waiting in the railway station, Mr. Iyer felt bored and bought a newspaper, took out his spectacles and

purused it. He looked up to see if the train was coming when an old man standing nearby approached him with a smiling face. He asked Mr. Iyer if he could lend him the paper. Having given the paper Mr. Muthuswamy, to his surprise, found the man still lingering. When asked what he wanted, the old man answered that he would be extremely grateful if Mr. Iyer would be generous enough to lend his spectacles as he had left his own at home. Mr. Iyer did not mind.

After about a quarter of an hour of reading the old man came back again with an embarrassed expression and stammered that he was extremely sorry to have broken his spectacles and prepared himself for the angry outbursts from Mr. Iyer. To his surprise Mr. Iyer only asked him his name.

"Hanumanta Rao" said the man, relieved. Mr. Iyer immediately prostrated before him not minding even the station. The surprised man asked him why he was doing so.

"I am not prostrating before you, I am paying my obeisance to your father, who has named you rightly" replied Mr. Iyer with an expressionless face. ★

—S. NITHYA KALYANI, II B. A. Litt.

There are one people, and they have all one language; and this is only the beginning of what they will do; and nothing that they propose to do will now be impossible for them.

Random Thoughts in Borrowed Language

None have escaped the thrall of cinemas right from the day they were invented. Even my three year old cousin is thorough with the names of cine stars and others even before attending school and learning Jack and Jill.

The purpose of going to a movie is to entertain our poor worn-out souls. As long as we are in the theatre engrossed in the movie for full three hours, we do not mind the rubbish that is being dished out. It is only after coming out do we realise the criminal waste and the wanton imprisonment of our souls by the mere movement on the silver screen.

The oriental method of entertaining the audience is a bit odd, "a fine together with imprisonment". Indian films compete among themselves to prove that they are of this run-of-the-mill type.

What we consider as elements of an Indian movies are, songs both solo and duet, songs with pathos in it, a dream scene, victory to the hero in a fight with the villain, a mixture of classical and night club dances and the romance and the tragedy and the .....(it is never ending).

The general pattern of the plot is a romantic triangle — one hero and two heroines or two heroes and one heroine (one sacrificing his love ultimately). The film is decorated with songs, passionate dialogues and other spicy ingredients. The make-shift unintelligent story is further driven into idiocy when we witness the hero singing in different voices in one movie!

Love duets are usually sung in uninhabited public gardens or in movie termi-

nology lovers parks. Try doing this yourself and you will see what it ends up in. You will find people either staring at you with a curious look or dropping a ten paise coin at your feet and walking off.

They say that practice makes perfect and yet the audience is able to pick out glaring mistakes in the films. It is only in the Indian films that at a mere stroke of a 'magic wand' an illiterate heroine/hero etc., burst into a song in a language that literally surprise everyone. To out beat this, we find the hero mastering certain subjects in order to conform to the fancy of the story-teller.

In spite of all this we find that many movies do succeed because they possess a touch of brilliance. The height of irritation is reached when a gripping, well framed story is interrupted unnecessarily by blaring songs. This is reflected in the shuffling of the feet, or some one getting up to go towards the exit.

Movies of the west are a class of their own. The story dominates the screen with no interruptions and the presentation is interesting and at the same time profitable. A novel way would be to do the opposite. Instead of having the hero sing and speak at times in borrowed voices why not he or she appear in borrowed faces? Would this not remove the muddle (!)

Wouldn't it be better to divide the whole movie into three parts, each concentrating on one element. This would enable the lovers of music to walk out of the theatre after the music part is over and leave the lovers of violence to enjoy themselves without any interruption. *

—JAYANTHI K. PRITHAM, P.U.C. '6'

Mrs. Lily Thomas—our Chief Guest.

Smiles of Victory .... Our Chief Guest receiving her prize from our Chairman

They ran..... ran ..... ran..... and ran ..

Sports Day

Thenmozhi
Individual Champion

A_group of our Athletes

Volley-Ball Players

Badminton Players

They are our

I am a little tired of the complaint, 'why should we go to the planets when there is so much to do on earth?'

On Mars with Viking

Hindu astrology denotes Mars by the names *Angaraka* and *Mangala*. He is *Bhumiputra*, the sun of earth and carries a weapon called *Sakti*. He is youthful, auspicious and red in complexion. Mars stands for courage, chivalry, manliness and discipline. But as the case may be, he is also said to be short-tempered. Engineering, chemicals, minerals and oils are ruled by this planet. The day — Tuesday — is dedicated to Mars. According to the astrological beliefs, he owns the houses Aries and Scorpio. Sun, Moon and Jupiter are his friends and Mercury his enemy while Venus and Saturn are neutral. Leo, Cancer, Sagittarius and Pisces are auspicious for him and Gemini and Virgo are inauspicious.

About two years ago, a famous newspaper publisher cabled an astronomer of the time for a 500-word story on the existence of life on Mars. The astronomer wrote: "Nobody knows" and repeated the same for 250 times. But this legend is now just a joke. We have advanced a lot—thanks to the Viking project.

On July 20, 1976 Viking I the unmanned American spacecraft soft-landed on a plain called Chryse Planitia, some 240 million miles from earth at 12-12 GMT. It immediately transmitted radio signals that

reached the Jet Propulsion Laboratory (JPL) at the California Institute of Technology, Pasadena in 20 minutes time. In another twenty minutes, sharp pictures of the Martian surface began appearing on the JPL Television screens.

Viking I was launched from the Kennedy Space Center, Florida on August 20, 1975. Its twin, Viking II was launched on September 9, 1975.

Viking I, the most sophisticated robot space craft consists of unbelievably complex and enormously expensive experimental equipment—40 temperature control devices, 22,000 transistors, 18,000 other electronic parts—to mention only a few of its components.

The first-ever weather report on Mars was delivered on July 22, 1976 by Dr. Seymour Hess, a Florida meteorologist. "It's cold up there", he said. "There were light winds from the east in the late afternoon, changing to light winds from the south west after midnight."

The two successful landings (Viking II soft-landed on Utopia plains near the north polar cap on Sept. 3, 1976), resulted in the application of the most intricate sensitive, scientific instruments to probe the

Martian soil, scoop it up and analyse it for signs of life. They have set up weather stations on Mars to tell us how the Martian weather differs from our own. They have sent back many pictures, some stereoscopic and in color, to show us what the Martian surroundings look like.

There are no signs of animal or plant life on the Mars. The two Viking landers have set down on areas characterised by rocks and sand drifts. The pictures reveal a complex planet with its own weather patterns, geological evolution and history. There are extinct volcanoes and deserts.

Search for life on Mars

One of the foremost goals of NASA is the search for life on Mars. Both the landers have a miniature laboratory. This lab conducts three different experiments on the Martian soil that is scooped up by the sampler arm on each lander. It is not possible to test the soil sample under a microscope. Several tests are carried out to check the presence of living organisms or any traces left by them on the soil.

Pyrolytic Release Experiment is the first of the experiments. Into a test chamber a small amount of soil is dumped. The atmosphere of the soil consists of carbon monoxide and carbon-di-oxide with carbon-14, a radio-active isotope. Living organisms in the soil "breathe in" some of this atmosphere over a period of time under artificial sunlight created by a xenon lamp. After some days of incubation, the soil is heated to 600° C. This drives away any organic

vapors, which are trapped in a device that can measure radio activity. Since organic molecules would contain carbon-14, the presence of them could be detected.

Labelled Release Experiment is the next. The soil sample is moistened with a "chicken soup", tagged with carbon-14. During the incubation period, the nutrients would be "digested" by the living organisms in the soil. This would release gases containing C-14. The amount of C-14, which will be measured, will give an idea about the process of metabolism.

Gas Exchange Experiment is the third biological test which is based on the fact that the soil containing organisms which metabolize, will change the chemical composition of the atmosphere in the test chamber. There is an instrument to measure these changes after the incubation that follows the moistening of the soil by a nutrient.

In addition to these experiments, another soil experiment measures the chemical nature of the soil.

The experiments do not give any specific result. Sudden positive results for the existences of life were received. But the fact that they were sudden, prevents the scientists from arriving at any definite conclusion. Recent tests have given rise to the doubt that these positive reactions may be due to biological reactions rather than chemical reactions. Too little is known about the Martian atmosphere. The gas exchange experiment on Aug. 25 reported a

reading that indicated reproductive activity of living things. The analysis of the chemical composition of the soil contradicts this, for the experiment shows no presence of organic matter in the soil.

The photographs show the presence of snow which tells us about the 'supposed' existence of rivers and streams.

From the days of Sputnik I and Yuri Gagarin to the present period of the Vikings, we human beings have gone through a long way. And as the 'Time' Magazine commented:

"If any life, no matter how simple, has evolved on a planet so different from earth, then it almost certainly must have arisen on countless planets orbiting sunlike stars in billions of galaxies throughout the Universe. Man will know at least that he is not a cosmic freak, that he is not alone."

At the sametime, there is also the possibility of Prof. Carl Sagon's words becoming true.

"Extremely advanced civilizations may not care to converse with the earth, any more than we care to converse with protozoa."

for his own self as for others. Life is a comedy, as well as a tragedy. There are smiles as well as tears, laughter and wailings. There are grimmest, oddest, as well as happiest moments in man's life. Some take life as a bed of roses. While to others it's a battle field where the toughest and bloodiest skirmishes are fought. In fact, life is neither a battle field, nor is it a cushioned bed of ivory. It's Man's attitude that makes him take it. He ought to face all the dashes and crashes of life with courage and fortitude,

and thus sanctify, "the kingdom of Heaven that lies within our hearts. Why should sadness be the cream and essence of our outlook? Why must, "Our sweetest songs be those that tell of the saddest thought?"

So, we can't help uttering "what a piece of work is man!" when we are stupefied and bewildered by the glimpses of wonders he reveals, or when he exasperates us with his melancholic, pessimistic outlook on life.

—D. PRABHA, P. U. C., 'A'

ONE LITTLE

One little raindrop may think itself too small
But somewhere a flower may thirst its fall.

One little word, unspoken,
May seem too small to say,
But somewhere, for that word a heart may pray

One little visit, may think it unbearing
But for it somewhere, a pair of eyes might be,
Day and night watching,

One small voice, may think itself too soft
But somewhere a pair of ears
For it may strain themselves quite oft.

One little fragrance may think itself less concentrated
But somewhere, an olfactory nerve by it, may be fascinated.

—RUGMANI ACHAN, II B. A. Litt.

*The moving figure writes; and having writ,
Moves on; nor all you Piety nor Wit
Shall lure it back to cancel half a line
Nor all your Tears wash out a word of it.*

Hardy's Philosophy of Life

Hardy was primarily an artist and as an artist present his impressions of Life in a detached and objective manner. He did not favour the idea of being called a philosopher, though philosophical ideas are found in all his novels. He did not follow any particular philosophy that could be related to any school of thought. He was happy if he was called an artist, an impressionist, recording his impressions of life and putting them into novels. He says in one of his works "A novel is an impression not an argument." Hardy was realistic in outlook.

Hardy's vision of life lack glamour. The people of Wessex were poor and ignorant and in them Hardy found only despair and dejection and harsh frustration. Hence his attitude towards life was pessimistic and gloomy. This was reflected in all his tragic novels like 'Tess' 'Mayor of Casterbridge', 'Jude the obscure' and 'The Return of the Native'. We come across pictures of despair, and of hopes unfulfilled. Man stands helpless and insignificant before fate. Hardy considers human beings as mere puppets in the hand of a mocking destiny which is relentless in its blind justice. The principle that Man proposes and God disposes stands firm in all his works. The tragedy of human life is enacted in all its

grimness, for somehow or other, destiny stands completely opposed to man's noble schemes and plans. Hardy sees the workings of a malignant power and everywhere in his novels human beings appear to be crushed by this power which is indifferent, callous and hostile to man. Hardy presents with firm conviction the working of a sinister intelligence in the affairs of human beings, reiterates with a firm force what Shakespeare had stated :

"As flies to wanton boys are we
to the Gods
They kill us for their sport"

Hardy failed to see any justification in Browning's observations about God and his wise dispensation and makes one of the character's remark:

"God's not in the Heaven
All's wrong with the world"

The picture of life is representative of gloominess sans happiness. In the concluding part of 'The Mayor of Casterbridge' he makes the pregnant observation through the mouth of Elizabeth Jane that "Happiness is an interlude in a general drama of pain". Happiness in human life is a basis which is

*Everybody considers dying important ; but
as yet, death is no festival.*

After the Silence

'Take me to the Mardi Gras'.....
the faint notes slipped into oblivion,
"Where is Mardi Gras? Where is Mardi
Gras?...Where is Mardi Gras?" Appu
relished the idea of deriving forbidden joy in
cultivating such mind-twisting, 'philosophi-
cal' thoughts. He decided that he shall
be liberal with himself, dip into his brain
and retrieve further such 'philosophical'
ideas. Yes, it is definitely going to be field
day for me. I am not a stick-in-the-mud
but an extrovert, a friendly, lovable crea-
ture - a human being. This is my story.

Name: *Appu*. Age: ..... how old
am I? I possess an uncompromising and
civil attitude. I am a poet. I am a writer.
I am an artist. I am everything Omini-
potent, All Pervading - a decorative piece of
matter that forms an inexhaustible theatre
of passions, subdued and stormy. My
family, incorrigibly decent, has easily
integrated in me a false sense of respect-
ability - my noble sentiments, condemned
to failure, do nothing but dig successively
six feet deep graves. Tempting is not the
picture. I am positive that you wish to me
in more amicable terms. The pleasure is
entirely mine. I am not a steppen wolf. My
behaviour will not arouse in you insurmount-
able passionate passions but I possess that
mysterious power of making your memories
fluid.

A piece of paper tells me that I am
learned: 'Give me the place and I shall
move the world'. My head adorns no
laurels. No cheering crowds, no garlands
for me - I am left to that inevitable task of
accepting the thought that neither are there
praises for the victorious nor tears for the
vanquished. An aching heart, a pulsating
mind burdened with forebodings, a physical
structure that speaks of no Rudolf Valen-
tino - *in toto* a 'non-existent' harmless,
complicated mass. I feverishly searched my
memory and questioned myself: Have
I ever aligned myself to another human
being? Man is after all a social animal.
I am no exception. Then came the faint
notes it doesn't come easy - how true! My
implicit rejection of communication lies
basically on the maxim that to be detached
is an honourable proposition. A huge neon
lit sign board reading large black and white
impeccable letters. Trespassers will be
prosecuted!

I experience an extreme difficulty in
attempting an overthrow of such frivolous
thoughts. They have become highly concen-
trated and have undergone the subtle trans-
formation into words and words have created
destructive weapons. Mind polluters - I call
them. My thoughts hold the key to my life.
My genuine sentiments go unspoken and yet

everybody talks about me...me...I laughed.
I wake up every morning and put on a mask
which I keep in a jar by the window. The
impersonation, the false masquerade clicks
and the tragically painful process of befudd-
ling and betraying begins. The churning
vortex has no lunch break. Again the faint
notes:

"...When friends just can't be found,
Like a bridge over troubled waters,
I will lay me down . . ."

I slipped further into obscurity. The
nagging psychotic fear to draw out from the
deep chasms of brain - my thoughts they
hang like the Sword of Damocles over me.

Now coming back to me - *Appu* the
lovable creature - I believe in peace and
goodwill. 'Non - violence is the key to
survival' - I say to all my good friends
I staunchly oppose inhibitions on the

intellectual, for, it curbs the power of
creation. I am invaluable; so invest
in me....

The Scream? First rasping, animal like
noise, erupting violently into a blood-curd-
ling sound drawn from the bowels. An
ordinary, nonchalant but sympathetic look
appeared in the faces of the two mew.
Their eyes, blank as one of them said, "If it
is number ten again. One of those days."
Both of them weary - trifle weary of this
bedlam. Number Ten, a spic, white
coloured concrete building - the State
Mental Hospital.

Appu - the sole inhabitant of Number
Ten, has lived and will live there many
years, entombed by the four white spic
walls. The line between sanity and
insanity. *Appu* was a glean, held for an
instant at unearthly heights - waiting .....
waiting with shining teeth and eyes which
eventually disintegrated into hollowness. *

—Mrs. SHANTA N, Dept. of English

Post Script: _____

It is well - established (beyond the slightest doubt) that everything I have
written is pure invention, the product of a mind - honest and morbid.
Appu is alive living within you and me. The question is when are we
going to let *Appu* out!

I am a plodder. Every thing I have ever attained has been through long and persistent struggle.

Can you Suggest A way out of this Muddle?

An announcement was made in our college inviting articles for the college magazine, I was suddenly struck by an idea. Why not I write an article? Why not?

I was confronted with a big problem—the topic on which I can elaborate. Shall I write a synopsis of the Anti-Dowry Seminar that I attended? Apparently, it was a very stimulating subject. All of a sudden I remembered a cold remark made by my orthodox grand-mother regarding this and recollecting it was a very bad beginning. She said, “I think you are too young to discuss such matters”. I ignored her remark. The main reason behind it was that I was talking of the parents’ role in eradicating this evil system. But I could not get a pass on that comment. So I thought that I can refrain from this topic. Moreover this generation is rather well-informed thus I have no intentions on writing something ‘ordinary’.

I began to think of a more general topic. A subject on which we used to take sides and which had a great effect on us while at elementary schools was of being a vegetarian

or non-vegetarian. This subject used to stimulate us, giving rise to heated discussion. Now while the other topic seemed to be one for the matured this appeared to be childish.

Now dropping all these ideas. I began to think of the recent floods which caused havoc in the City of Madras. The city experienced many a difficulty after the floods. Though the matter was serious yet there were still people who possessed a great sense of humour and who cracked jokes on the mishap.

Why not about my first day in college? Each one of us must have had a distinct experience on the very first day. But I thought it was rather silly to write an article on the secret fears and the effect of change of place and all that.

I should be clever enough to choose a subject which is appealing, entertaining, comprehensive and intelligent. The idea should possess novelty. It is high time I wrote———on something!

Sports Day

Our
Table-Tennis Team

Our
Basket Ball Team

Our
Hockeyists

"Out of blood and
fire and tears and
ashes a new nation
was born. We are
29 Years Old!"

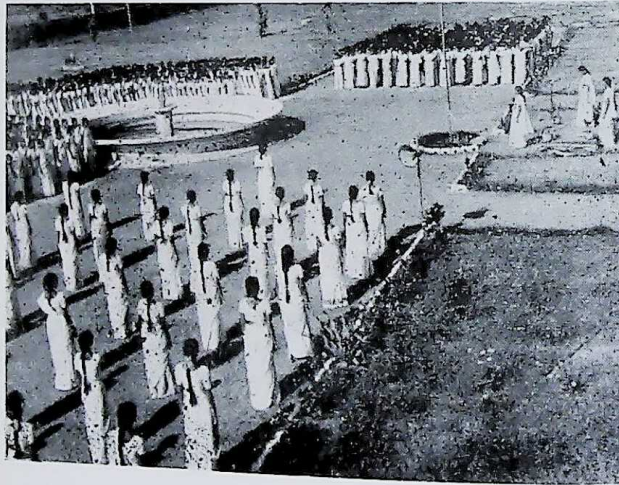
★

OUR

R
E
P
U
B
L
I
C

DAY

R
A
L
L
E
Y

கல்லூரித் தமிழ்ப் பேரவை

கல்லூரிப் பேரவையின் தொடக்க விழா 13-8-'76 அன்று கல்லூரி ஆளும் குழுவில் பல் கலைக்கழகச் சார்பாளரான திருமதி ஹாஜா ஹெர்ப் அவர்களின் தலைமையின் கீழ் நடைபெற்றது. அன்றே, அதுவே, கல்லூரித் தமிழ்ப் பேரவையின் துவக்கமாயும் அமைந்தது. புதிய பாதையில் செல்லும் நாட்டின் பணியில் இனிய பாரதத்தின் பங்கு பற்றியும், வருங்காலச் சிற்பியரான மாணவர்தம் கடமை குறித்தும், கலை, கல்வி, கலாச்சார நுணுக்கங்களில் அவர்தம் ஆர்வம் பற்றியும் அழகியதோர் முறையில் அருமையாகச் சொற்பொழிவு ஆற்றினர் அம்மையார்.

23-8-'76 அன்று தமிழ்ப்பேரவையின் சார்பிலே நடைபெற்ற கவியரங்கத் திற்கு ஆசிரியர் திரு. சேதுராமன் தலைவராக அழைக்கப் பட்டிருந்தார். மண்ணும் வீண்ணும் கண்ட மணியான வணக்கங்கள் பல குறித்து அணியான சொல்லாலே அழகு தமிழிலே தனியான பண்ணென்று பாடினார் அவைதலைவர். கவி பாடத் துடிக்கின்ற தாகம், கரைமீறி எழுகின்ற வேகம் உந்த, மாணவியர் பதின்மூவர் சுவையான கனவுக்குள் ஓடித் தொவோனில் கற்பனைகள் தேடி, புவி மீதிலுள்ள வண்ணங்கள் ஆறு பற்றிக் கவிபாடி மகிழ்வித்தனர், களிப்போடே. கல்லூரிக் கவியரங்கிலே சிறப்புக் கவிஞர்களாகப் பங்கு கொண்டனர், நல்லூர் இலக்கிய வட்டக் கவிஞர்கள் திரு இரமணனும், திரு. வீரராகவனும். காவிங்கள் தீட்டுகின்ற கற்பனையைக் காட்டி, நாவிலே சொல்லரிய நயமுணர்த்திக் கொடுத்தார் கவிஞர் இரமணன். கற்பனை எழுந்து விளையாட, கரும்புகள் சுவைகூட்டி, சொற்களில் உணர்வுகள் சேர்ந்தால், சிங்காரக் கருமையைக் கவிபாடினார் கவிஞர் வீரராகவன் மூடிக்கிடந்த பல கவிச் செல்வங்களை, தேடிப் பிடித்து வெளிக்காட்டியது இக்கவியரங்கம்.

30-8-'76 அன்று கல்லூரித் தமிழ்ப் பேரவையின் சார்பாக, தசாவதான நிகழ்ச்சியொன்று நடந்தது. அறிவின் திறத்தால் அனைவரையுங் கவர்ந்தார் நிகழ்ச்சியின் நாயகனாய் நின்ற தசாவதானம் நடத்திய திரு. இராமையா அவர்கள். கண்ணின் மணிகள் ஒளி யீழ்ந்த போதிலும், மண்ணில் மனிதனும் உதித்த அருமையினை அறிந்து,

"பொறியின்மையாக்கும் பறியன்றே-அறிவறிந்து ஆள்வீனை இனமை பழ"

என்பதனை உணர்ந்து முயற்சியின் பெருமை கண்ட திரு. இராமையா அவர்களின் வியப்பளிகளும் தசாவதானம் மாணவியரின் ஒருமுகமான பாராட்டு தலைப் பெற்றது.

இப்பேரவையின் சார்பில் 8-9-'76 அன்று பாரதிப் பாட்டுப் போட்டி நடைபெற்றது. மற்றும், இம்மன்றத்தின் சார்பில் 11-9-'76 அன்று பாரதி விழா நடைபெற்றது. நாமகளை நாவில் கொண்ட நல்ல தமிழ்த் கவிஞன் பாரதியைப் பற்றியும், அவன் கண்ட கடமை உரிமைகள் குறித்தும், ருனினமாக உரையாற்றிய செல்வி ருனினியைத் தொடர்ந்து அழகு தமிழால் ஆதிதழ் உலகை ஆண்ட கவியின் கவிதைச் சிறப்புப் பற்றி அமுதத் தமிழில் அருமையாகப் பேசினார் செல்வி. ஆபிதா நிகழ்ச்சியின் சிகரமாய் வந்து எஸ். ஐ. இ. டி. மகளிர் கல்லூரித் தமிழ்ப் பேராசிரியை திருமதி. பார்வதி அவர்களின் சிறப்புச் சொற்பொழிவு, பாரதியின் கவிதைவழி குறித்தும், அவர் பாரதியின் கவிதைவழி குறித்தும் சிறந்த தம் கவிதை சுடுபாடு குறித்தும் சிறந்த உவமைகளும் சுவை சேர்க்க, சரிய எடுத்துக்காட்டுகள் மணம் கூட்ட, மடை எடுத்துக்காட்டுகள் மணம் கூட்ட, மடை திறந்த வெள்ளம் போன்ற தன் பேச்சு-வேட மாணவியரை மயக்கிவை திருமதி. பார்வதி

தங்கத் தமிழ் மன்றத்தின் தனி யொரு முயற்சியில் தக்கார் பலர் கூடித் தமிழ் சாற்றும் வகை செய்யும் வண்ணம் நவம்பர் 11, 12, 13 ஆம் நாட்களில் நடைபெற்றது. கொண்டாடப்பட்டது. முத்தமிழ் விழா கொண்டாடப்பட்டது. முத்தமிழ் விழாவின் முதல் நாளன்று சத்தான கவியரங்கமொன்று வாடுவெலி அண்ணலின் தலைமையின்கீழ் இன்னொரு விழாவுக்கு உடனடியில் உள்ளது பரப்பியது. “உள்ளத்தில் உள்ளது கவிதை; உணர்ச்சி வெள்ளத்தில் பிறப்பது கவிதை” என்ற தலைவரின் வாக்கினை உண்மையாக்கும் வகையில் “சுவை” பற்றித் தம் உள்ளங் கண்ட உணர்வுகளை அவையோர் சுவைக்க அளித்திட்டார் கவிஞர் எண்மர்.

அச்சம் குறித்து மிகவும் மீதியின்றி அலசிய செல்வி. ஜெயஸ்ரீயைத் தொடர்ந்து வந்த திரு. இராமசாமியோ, பட்டென்று அவையைச் சிரிக்க வைக்கப் பிரயத்தனம் ஏதும் தேவையில்லையென்று கூறி, பட்டாசு வெடிச் சிரிப்புக்களை அவையிலே ஏற்படுத்தினார். அவலச் சுவையை அளிக்க வந்த திரு. இராமணனோ அமரக் காவியம் ஒன்றையே படைத்துவிட்டார். வீரச் சுவையை விளக்கிச் சென்றார் வீராங்கனை செல்வி பொன். சுசீலா. “காதலே நீ வாழ்க!” என்று காதற் சுவையைப் பாடிச் சென்றார் திரு. வ. வே. சுப்ரமணியன். விரிந்த உலகில் இறைவன் விளங்குந் தன்மையை வியப்புடன் உணர்த்தினார் செல்வி. அமுதா. புகழ்க்கு நாளும் மக்கள் உழல்கின்ற பெருமிகம் பற்றிப் பாடினார் திரு. குணசேகரன். மனதில் மேவும் உணர்வாம் கருணை குறித்துக் காவியம் ஒன்று கூட்டிச் சென்றார் திரு. வீரராகவன்.

இவ்விழாவின் இரண்டாம் நாளன்று எட்டுத்திக்கும் சென்று இசைபாட பட்டிமன்றம் ஒன்றையே பாங்காய் அமைத்திட்டோம். நடுவராய் இருந்து நல்ல தொரு தீர்ப்பை நன்கு உரைக்க நாங்கள் அழைத்திட்டவர் திரு. ஓளவை நடராசன் அவர்கள். “தம்பியருள சிறந்தவன் இலக்குவனே! - பரதனே!” என்ற தலைப்பின்கீழ் நடைபெற்ற இந்நிகழ்ச்சியில் அண்ணலை நிழலாய்ப் பின்தொடர்ந்து

அண்ணலையே தன் அருமை உலகமாய் நினைத்த இலக்குவனே இணையற்ற தம்பியாக எடுத்துக்காட்டிய அணித்தலைவர் திரு. இராசகோபால் அவர்களைத் தொடர்ந்து, ‘இலக்குவனே’ முன்மொழிந்து தம் கோணத்தைச் சிறப்பாகச் சித்தரித்தனர் திருமதி. வள்ளியம்மை, திரு. தண்டபாணி, செல்வி. சதா சேஷ்யன் ஆகியோர். துயக்க வேண்டியன அருகிருக்க அவை துறந்த பரதனே இணையற்ற தம்பியாவான் என்று வாதாடிய அணித்தலைவர் திரு. முகம்மது அலியைத் தொடர்ந்து ஆதரித்தனர் செல்வி இரகுபாய், திரு. இராமநாதன், செல்வி ருளிணி ஆகியோர். புயலாய் புரூந்து, தீப்பொறி பறக்க இவர்கள் வாதிட்டதைச் செவிமடுத்து, இராமன் சிந்தையில் வாழ்ந்த சித்திரம் அருமைத் தம்பி பரதனே சிறந்தவன் என்று அமைதியாய்த் தீர்ப்பளித்தார் திரு. ஓளவை நடராசன்.

முத்தமிழ் விழாவின் முத்தாய்ப்பாக இருந்தது மூன்றாம் நாள் கருத்தரங்கம். கருத்தரங்கு தலைவராய் இருக்க நாங்கள் அழைத்திட்டவரே திரு. ஜகந்நாதாச்சாரியார் அவர்கள். முத்தமிழ் பற்றி, முகிழ்ப்பான இலக்கியங்களினின்று எடுத்துக் காட்டுகள் காட்டி, பாடல்களோடு உள் பேச்சினை, யாவரும் விரும்பும் வண்ணம் வழங்கினார்.

அகமும் புறமும் பற்றி ஆதார இலக்கியங்கள் காட்டிச் சிறந்ததொரு சொற்பொழிவாற்றினார் திரு. கே. ஏ. மணவாளன். ‘நாடகம்’ எனும் தலைப்பில் நற்றமிழ் விருந்து படைத்தார் திரு. கு. இராஜவேலு. திரு. ப. அறவாணன் அவர்கள் முத்தமிழைப் பற்றியே மிகச் சிறந்த தொகுப்பு ஒன்றினை அளித்தார்.

“தமிழுக்கும் அமுதென்று பேர் அத்தத் தமிழ் இன்பத் தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர்”

என்று எம் கல்லூரித் தமிழ்ப் பேரவை நடத்திய முத்தமிழ் விழா, தின்னத்தின்னத் தெவிட்டாத தொளமுதம் போன்ற வண்ண வண்ணக் கருத்துக்கள் பலவற்றைக் கொட்டிக் குவித்து, இனிது நிறைவேறியது.

-செல்வி ஆப்தா புகழக வகுப்பு

நெஞ்சினில் நிறைந்தாள்

கொஞ்சம் பஞ்சன்ன மஞ்சரிகர் விஞ்சையர் கஞ்சகம் குஞ்சரத்தின் தஞ்சமென நெஞ்சருகப் பஞ்சலென பஞ்சத்தால் கொஞ்சமும் அஞ்சுக கெஞ்சியே வஞ்சியைக்	சதங்கை வெண்துகில் நிறமுடை கானம்பயில் வீற்றிமே பிடியவள் அன்யினன் பாடியவள் ஆசியுமே விடாது மொழியாள் வேண்டுவார்க் காணேன்	ஒலியினில் பாங்காய் அன்னம் வீணையது கலைகள் நடைகண்டு தளிரினை அருளதை அன்புடன் பயிருமே குடித்தே கருணை கருள்வாய் நெஞ்சினில்	விழித்தேன் உடுத்தி மேவியே ஏந்தியே வந்தாள். நாளும். பற்றியான் வேண்ட மொழிந்தாள் வானமுதைத் தளிப்பதுபோல் அருந்தினேன் என்றேன் நிறைந்தாள்.
--	--	---	--

குமாரி. தி. குக்மணி பொருளியல்துறை.

“ஆடினாள் அரங்கின் மீதே ஆடினாள் கண்டோர் நெஞ்சில் ஓடினாள் உலவினாள் பின் உணர்ச்சியின் பிழம்பாய் நின்றாள் பாடினேன் பாடினேன் நான் பாட்டிலே பிடிபடாமல் ஆடிய கோலத் தோடென் அகத்திலே நிலைத்து விட்டாள்”
இந்நிறையன்

இயற்கைக் காதல்

வானத்து மோனத்து சோலையில் வாலைஉன் ஏற்றம் தோற்றம் காற்றினில் நற்றமிழ்ப் ஏக்கமது ஊக்கம் பரிசம பரிசாகக்	நிலவுதனில் எழில்தனைக் பூவைக் வனம இறைக்கையிலே நினைத்தே அசைந்தும் பெண்ணெனக் நிறைந்திருக்கும் அளிக்க போட கொள்ள	முத்தம்மா கண்டிடேன் கண்டேன் மலரக் முத்தம்மா உள்ளம் கொடியெனக் காதல் எந்தன் வருவாயோ முத்தம்மா நினைத்து எண்ணி	உனது நானே! முத்தம்மா கண்டேன் உனது மகிழ்ந்தேன் கண்டேன் உன்னே கொண்டேன் மனத்தில் விட்டேன் (உனது) விட்டேன். என். தொசாய்யா.
---	---	--	--

(இரண்டாமாண்டு, இளங்கலை பொருளாதாரம்.)

“அன்பாகிய அக்கினியில் எவ்வளவு கடினமான மனமும் இளகியே தீரும்”
-காந்தியடிகள்

நடனம்

கடலின் நடனம் அலைகளிலே — அதில்
கவினுறப் பெருகும் நுரையினிலே!
மலரின் நடனம் காற்றினிலே — கிளை
துவண்டிட வீசும் தென்றலிலே!
நிலவின் களிநடம் வானத்திலே — சுற்றி
நெருங்கிடும் விண்மீன நடுவினிலே!
காற்றின் நடனம் புயலினிலே — மரம்
வீழ்ந்திட வீசும் வேகத்திலே!

கவிஞனின் நடனம் வார்த்தையிலே — அதில்
கிளர்ந்திடும் நடையின் சுவைதனிலே!
இராணுவ நடனம் களத்தினிலே — அங்குக்
கிடைத்திடும் வெற்றியின் மகிழ்ச்சியிலே!
மீன்களின் நடனம் நீரினிலே — அங்கு
மேவிடும் தாமரை இடையினிலே!
பண்ணின் நடனம் பாட்டினிலே — அதில்
பெருகிடும் இன்னிசை இனிமையிலே!

நோய்களின் களிநடம் முதுமையிலே — அன்று
நீங்கிடும் உடலின் வலிமையிலே!
ஞானியின் நடனம் 'சா'வினிலே — அங்கு
நெருங்கிடும் இறைவனின் அண்மையிலே!
விதியின் நடனம் மதியினிலே — அதில்
வந்திடும் முடிவின் விளைவினிலே!
இறைவனின் நடனம் இயற்கையிலே — அதில்
இருந்திடும் இனிமையின் சூழலிலே!

உஷா சாம்பமுர்த்தி.

(முதலாண்டு ; இளங்கலை இலக்கியம்)

"கடவுள் கால வரையறைகளுக்கு அடங்காதவர். அவரை
நாம் உணருகிறோமே ஒழிய அறியவில்லை.

—காந்தியடிகள்

பிறவியில் அறிவியல் விந்தை

"பிறவியில் அறிவியல் விந்தை"
இந்தத் தலைப்பைப் பார்த்தவுடன் இஃது
ஒரு விஞ்ஞானக் கட்டுரை என்று ஒதுக்கி
விடாதீர்கள். புல்லாகிப் புழுவாய்ப்
பறவையாய் விலங்காய் மனிதனுக்குக்
காணும் இவ்வுலக உயிரினங்களை
"டார்வின்" போல ஆராயப் புகவில்லை
நான். இறைவன் படைத்த ஒரு சில
பூச்சிகளின் பிறவியில் அமைந்த விநோ
தங்களை — விந்தைகளை நான்,
விஞ்ஞானிகள் கண்டு எழுதிய குறிப்புக்
களைப் படித்தே வியந்து திரட்டித் தந்துள்
ளேன். படித்து மகிழ்க்கா. குதிரைக்குக்
கொம்பு உண்டு: "நூ"

குதிரைக்குக் கொம்பு இல்லை என்
பார்கள். ஏன் இல்லை? இருக்கிறது
கொம்பு உள்ள குதிரை. அதன் பெயர்
தான் "நூ". பார்வைக்கு அழகில்லை.
குதிரை முகம். காளைபோன்ற பருத்த
உடல். எருமையின் கொம்புகள். நீண்டு
மெலிந்த ஓட்டகத்தின் கால்கள். குதிரை
யின் நீண்டு அடர்ந்து தொங்கும் வால்.
கழுத்திலோ சிங்கத்தின் பிடரி மயிர்.
இவ்வாறாகப் பல மிருகங்களின் உருவக்
கலவைதான் "நூ". இதன் உருவம்
தான் விசித்திரமென்று எண்ணுதீர்கள்.
நடை, அதன் உருவத்தை விசித்திரமா
னது. ஆம், கால் நுனியால் மெல்ல மெல்ல
அடிவைத்து நடக்கும் நடையே தனி
அழகு. நாட்டிய மங்கை நடனம் ஆடுவது
போல் இருக்கும் அது நடக்கும் காட்சி
அத்துடன் இல்லை. அது புத்தியிலும் கூட
விசித்திரமானது தான். நடனமாடுவது
போல் மெல்ல நடக்கும் அது, திடீரென்று
தலை தெறிக்க ஓடும்

என்னைப் பிடிக்க முடியுமா—"புகை வண்டு"

விரும்பத்தகாத மாபெரும் மக்கள்
கூட்டங்களைக் கலைக்கப் போலீசார்
கண்ணீர்ப் புகைக் குண்டுகளை வெடிப்

பார்கள் என்று செய்தி படித்திருப்பீர்கள்.
அவர்கள் யாரிடம் இந்த யுக்தியைக்
கற்றுக் கொண்டார்கள் தெரியுமா?
என்னிடமிருந்து தான் என்கிறது "புகை
வண்டு" என்கிற ஓர் இன வண்டு. அது
தன் புகைவர்களிடம் சிக்கியவுடன் தன்
தலையின் உச்சியிலுள்ள சுரப்பியிலிருந்து
ஒருவகைத் திரவத்தை வெளியிடும். அந்த
திரவத்தின் மீது காற்று பட்டதும் சூப்
பென்று புகை கிளம்பும். அவ்வளவுதான்
புகைவர் புகையில் கண் மயங்கி வழி
தெரியாமல் தவிக்கத் தான் யட்டும்
விரைந்து பறந்து தப்பித்துக் கொள்ளும்.

சுத்தம் சோற்றை மறைத்து—"ராகுன்"

முகமூடி போல் கண்களின்மேல்
கறப்புப்பட்டடைகளை உடைய பிராணிகள்
"ராகுன்கள்." எந்த உணவுப் பொருளை
யும் சாப்பிடுமென கழுவி விட்டு—சுத்தம்
செய்து சாப்பிடும் பழக்கமுடையவை
இவை. ஒரு காட்சிச்சாலையில் இவற்றின்
எதிரிலேயே அவற்றின் உணவுப்
பொருள்களைக் கழுவிச் சுத்தம் செய்து
கொடுத்தனர். ஆனால் அவை தம்
உணவை மீண்டும் கழுவித்தான் சாப்
பிட்டன. இதைப் பார்த்த அக் காட்சிச்
சாலையினர் பெரும் பெரும் சர்க்கரைக்
கட்டிகளைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தனர்.
பாவம் ராகுன்கள்! அக் கட்டிகளையும்
நன்றாகக் கழுவித் தொடங்கின. என்ன
ஆகியிருக்குமென நீங்களே எண்ணிப்
பாருங்கள். தம் கைகளிலிருந்து சர்க்கரைக்
கட்டிகள் கரைந்து மாயமாய் மறைந்
ததைக்கண்ட ராகுன்கள் திகைத்தன.
ஆனாலும் தம் பிறவிப் பழக்கத்தை அவை
மாற்றிக் கொள்ளவே இல்லை.

"இரயில்வே புழு"

இரயில்வே புழு என்றவுடன் நம்
இரயில்வே இலாகா எப்பொழுது புழு

வளர்க்கத் தொடங்கியது என்று கேட்டு விடாதீர்கள். ரயிலுக்கும் இதற்கும் உருவத்தில் தவிர வேறு எந்த விதத் தொடர்பும் இல்லை. இஃது ஓர் இன வெட்டுக் கிளியின் காட்டர்பில்லர் தான். இதன் உருவத்தை நன்கு பார்த்தாலே இதன் உருவத்தை நன்கு பார்த்தாலே இதன் உருவத்தை நன்கு தெரிந்துவிடும். இதன் தலையில் இரண்டு ஹெட்டைட்டுகள் உள்ளன. ஒன்று வெண்மையான சன்னல். மற்றொன்று பச்சை நிற சன்னல். வாலின் நுனியில் சிவப்பு வட்டமும் இதற்கு உண்டு. பின்னம் ஏன் இதை “இரயில்வேயு” என்று அழைக்கக் கூடாது?

வில்லாளி - “மீன்கள்”.

வில்லாளி என்றதும் சிலருக்குத் தலைமேல் சுற்றும் மச்ச யந்திரத்தைப் பூமியிலுள்ள நீர்க்குழியில் பார்த்துக் குறி தவறாது வில்லிலே நானென்றி அம்பு எய்து வீழ்த்தித் திரொளபதியை மணந்த தாகப் பாரதம் கூறும் அர்ஜுனனோ அல்லது மகளின் தலைமீது ஆப்பிள பழத்தைவைத்துக் குறிதவறாது அம்பு எய்து பிளந்து சுதந்தாம் பெற்ற நெஞ்சாய்மிக்க “வில்லியம் டெல்”லோ நினை விற்கு வரும். நான் அவர்களைக் கூற வில்லை. வில்லாளியென ஒருவகை மீன்களையே குறிப்பிடுகிறேன். இவை இரை தேடக் கரையோரம் வரும். அங்குள்ள தாவரங்களில் தனக்கு உணவாகும் பூச்சிகளைப் பாரக்கும் அவ்வளவுதான். தம் அண்ணத்திலுள்ள குழியில் நீரை நிரப்பித் தம் நாக்கால் குறி தவறாது அந் நீரை டக் என்று விரைந்து வெளியில் அடிக்கும் நீர் சுரிகொண்டு பாய்ந்து பூச்சி கையத் தாக்கும். அடிபட்ட பூச்சி கதி கலங்கி நீரில் விழும். வில்லாளிக்கு இரை கிடைத்துவிடும். இவ்வில்லாளி மீன்களின் கூரிய கண் பார்வைக்குப் பன்னி ரெண்டு அடிகள் உடரம் வரை உள்ள எந்த இரையும் தப்ப முடியாதாம்.

மீன் எறி தூண்டில் - “செம்படவ மீன்”

மீன் எறி தூண்டில் என்றதும் மீனைப் பிடிக்க எறியும் தூண்டில் என

நினைப்பீர்கள். இல்லை, இல்லை. மீனே எறியும் தூண்டில் பற்றித்தான் எழுதுகிறேன். தூண்டில் போடும் செம்படவ மீன் என ஒருவகை மீன் உண்டு. இது தன் தலைப் பல் தூண்டில்போன்ற ஓர் உறுப்பைப் பெற்றுள்ளது. அது மட்டுமா? தூண்டிற்காரனைப் போலப் புழுக்களையும் அதில் வைத்திருக்கும் அடபுழுக்களைத் தின்ன ஒடிவரும் சிறு மீன்களை யெல்லாம் இப் பெருமீன் சுற்றி வளைத்துத் தின்று கொழுத்து விடுகிறது. மேலும் அத் தூண்டில் உறுப்பின் நுனியில் ஒளி வீசும் தனிப் பகுதிகளும் உண்டு. அந்த உறுப்பு பளிச்சென்று ஒளி விடும் போது, அந்த வெளிச்சத்தை ஆராயப் பல சிறு மீன்கள் அங்கு வரும். பின் கேட்பானேன். இச் செம்படவ மீனின் தூண்டிலில் ஏராளமான சிறு மீன்கள் சிக்கிவிடும்.

கடலுக்குள்ளே வாகனம் - “உரிக்குட்டி மீன்கள்”.

நன்றாக நடக்க முடிந்தவர்களும் நடக்கமுடிந்த தூரத்திற்கும் வாகனங்களில் சென்றால் தான எதிப்பு என்று போலியாக எண்ணும் மனிதர்களைக் கண்டுதானே என்னவோ கடலில் வாழும் உரிக்குட்டி மீன்களும் தங்களுக்குள் ஊர்ந்து செல்ல வாகனங்கள் வைத்துக் கொள்ள ஆரம்பித்து விட்டன. ஜம்மீன்கள் தங்கள் தலைகளிலுள்ள உறிஞ்சியைப் பயன்படுத்திப் பெரிய பெரிய சுருக்கள், ஆமைகள் முதலியவற்றின் மேல் தங்களை அழுந்திப் பதியவைத்து ஒட்டிக் கொள்ளும். பெரிய சுரு மீன்களால் கூட இவற்றைத் தள்ள முடியாதாம். அப்பெரு மீன்சன் உணவு உண்ணும் போது தாம் விருந்தினர் போல வெளியே வந்து அப்பெரு மீன்கள் சிதறும் உணவுத் துண்டங்களை நன்கு சாப்பிட்டுவிட்டு மீண்டும் போய்ப் பழைய படி ஒட்டிக் கொண்டு சவாரி செய்ய ஆரம்பித்து விடுமாம்.

பைத்தியமா இல்லை, இல்லை - “சிவவதாரா”.

“ஐஸ்கிரீமா சுடுகிறது. கொதிக்கம் காப்பியா என்ன இப்படிக்குளிர்ந்திருக்கிறது. குளிர்ப்பதன் அறையா இப்படி

அனால் கக்குகிறது. வெப்பம் நிறை கோட வெயிலா இப்படிக்குளிர்ந்திருக்கிறது” என்பார்கள் சிலர். இதைக்கேட்டு இவர்களைப் பைத்தியம் என்று எண்ணிவிடாதீர்கள். பாவம், அவர்கள் பைத்தியமில்லை. ‘சிவவதாரா’ என்ற ஒருவகை நோய்கண்டவர்கள். அவர்கள் என்ன செய்வார்கள் நோயின் பண்பு அது. மேற்குக் கடற்கரையில் ஒருவகை மீன்கள் உள்ளன. அவற்றைப் பிடித்துத் தின்பவர்கள் அக் கடற்கரை ஓரங்களில் மட்டும் ‘சிவவதாரா’ நோயாளிகளைப் போல வெப்பத்தைக் களிராக, குளிரை வெப்பமாக உணருகிறார்கள். ஆனால், அந்தோ என்ன விந்தை! அதே மீன்களை நான்கு, ஐந்து கல் தூரத்திற்கு அப்பால் உள்ள அடுத்த கரை வாழ் மீன்கள் உண்டால் ஒருவித மாற்றமும் இன்றி—எந்த விதத் தீங்கும் இன்றி ஜூக்கிறார்கள். இடம் செய்யும் விந்தை இது.

வண்ணத்துப் பூச்சி - “அபாயம்”.

முடிவாக வண்ணத்துப் பூச்சியின் விந்தை விளையாடடைப் பாருங்கள். வண்ணங்கள் ஆயிரம் வண்ணத்துப் பூச்சிகளில் உண்டு கண்ணைக் கவரும்படி உலகப்படும் போன்ற தன உடல் வண்ணம் கொண்ட இப் பூச்சியை உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும் ஆனால் மண்டை ஓடும் குறுக்கும் நெடுக்குமாக இரு எலும்புத் துண்டுகளும் கொண்ட அபாய அடையாளம் உள்ள இப் பூச்சி உண்மையில் மனிதர்களுக்கு எவ்விதத் தீங்கும் இழைப்பதில்லை ஆனால் தேனைத் திருட இது கையாளும் யுக்தி விசித்திர

மானது. தேனையைக் கண்டதும் இப் பூச்சி அதன்மேல் உட்கார்ந்துகொண்டு ரொணத்தேனே உள்ள இடங்களை நிரக்காமல் செய்து அழைப்பது போல ஒலி எழுப்பிவிடும். அவ்வொலியைக் கேட்ட வேலைக்கார, காவல்காரர் தேன்க்களெல்லாம் இராணி ந தம்மை அழைப்பதாகவே கருகித் தேனடைக்குள்ளே சென்றுவிடும். இந்த ஒலி எழுப்பிய வண்ணத்துப் பூச்சி அச்சமீன்றித் தன் வயிறு கொண்ட மட்டும் தேனைக் குடித்து விட்டுப் பறந்துவிடும் இப் பூச்சி சுகனம் பார்ப்பவர்களின் எதிரி. ஏனெனில் இது அபாயச் சின்னம் தாங்கி இருப்பதனால் இது கண்ணில் படடால் கெட்ட பிழ்ச்சிகள் நடக்கும் என்று சிலர் இன்றும் நம்புகின்றனர். இது நன்றாக மொற்றத் தெரிந்த பூச்சி.

இப்படியே இன்னும் பல நீர் வாழ்வன, விலங்கு, பறவை ஆகிய உயிரினங்களின் பிறவியை, வாழ்க்கை முறையை அறிவியல் விந்தைகள் பலப் பல காணப்படுகின்றன. அவற்றைப் படிக்கப் படிக்க மகிழ்ச்சியளிக்கின்றன. அவற்றுள் நான் படித்து மகிழ்ந்த சில வற்றைத்தான் எனதாக்கி உங்களுக்கும் தெரிவித்துள்ளேன். யான் பெற்ற இன்பம் பெறக் இவ்வையகர்.

ம. கி. மங்கையாக்காரி,
புழுக்க வகுப்பு - “ஆ” பிரிவு.

“அற்பம் என்று ஒதுக்கத்தக்கது எதுவுமில்லை—எதுவுமில்லை”.

—காலெரீட்ஜ்.

ஏன் படைத்தாய்?

தேன் சிந்தும் மதுபடைத்தாய் அதைத்தாங்க மலர் படைத்தாய்
அழகுமிக்க புன்படைத்தாய் அநுபறக்க சிறகு) படைத்தாய்.
நீலநிறக் கடலமைத்தாய் அதில்நீந்த மீன் படைத்தாய்.
புகழெனும் ஏணிபடைத்தாய் சிலரைமட்டும் ஏற வைத்தாய்
ஏன்படைத்தாய், இறைவா நீ ஏன் படைத்தாய்?

ஐந்தறிவு மாபடைத்தாய் ஆற்றறிவு உயிர் படைத்தாய்
அழகெனும் குணம்படைத்தாய் பெண்கட்கே உரிய தென்றற
இதயமெனும் கோவிலிலே இரக்கமெனும் விளக்கமைத்தாய்
அறிவைநீ பலர்க்களித்தாய் சிலரைமட்டும் ஏன் மறந்தாய்?
ஏன் படைத்தாய், இறைவா நீ ஏன் படைத்தாய்?

அறிவினைக் கண்ணிலமைத்தாய் அன்பினை முகத் தமைத்தாய்
ஆன்மாவே மனமஎன்றாய் கல்வியே செல்வ மென்றாய்
அனைத்துமே இருந்திருந்தால் அவனேதான் மகானென்றாய்
உண்மைக்கு வெளிச்சமில்லை உலகிற்குது புரிவதில்லை.
ஏன் படைத்தாய், இறைவா நீ ஏன் படைத்தாய்.

ஆர். பவானி.

பொருளாதாரம், இரண்டாமாண்டு.

"நாம் சொற்ப விஷயங்களை மட்டுமே அறிந்திருந்தால், எதையும் துல்லியமாகத் தெரிந்திருக்க முடியும்; அறிவு பெருகும் பொழுது ஐயமும் பெருகிறது"

—கதே.

ஓர் இதயம் அழுகின்றது!

இதயவீணை எழுப்பிய இன்ப சுரங்கள் கலைந்து விட்டன
உதயகானம் இசைத்த உயர்வான பட்சிகள் பறந்து விட்டன
சிதையில் எரியும் சந்தனக் கட்டை போல்
சிதையாது நிற்பவை மனத்தின் சில நினைவுகளே!
துண்டு நகமாய் நிலவு வானத்தில் துயின்ற நேரத்தில்—ஒருநாள்
வண்டு விழிகள் மனதால் வரித்த நிழலின் உருவைக் கண்டன.
அண்டியிருந்த இருளின் மத்தியிலும் எதையோ கண்டு
சுண்டிஎழுப்பிய சுநாத யிசைத்த பெருமை அவனுக்கு
உலகத்தின் ஓரத்தில் உலவுகின்ற பனிநடுவே
நிலவுகின்ற ஆதவன்போல் நெடிய எழுந்தவன்
முலையில் முடங்கி முக்காடிட்டு நிற்கும் இரவை எழுப்ப
காலையில் வருமே கதிரவன் அதன்நோ வாரிசு!
தானே தனக்குள்ளே அடங்கிநின்ற துன்ய நெஞ்சிற்கு
தேனே சொரிந்தால் போல்தெளிய ஒளி வழங்கி
வாழ்வு இதுவா வரை இதுவா வகையற்று நின்றவன்
தாழ்வு அகற்றித் தனிப்பெரும் கருணையுடன் வந்தான்
வந்தான் வழங்கினான் வாரிசு சொரிந்தான் அன்பை
முந்தானை முனையிலே முடிந்து கொண்டான் அவளும்
அந்தோ பரிதாபம்! அள்ளிச் சொரிந்தவை அவள்மேல் படுமுன்னே
எங்கோ மறைந்து விட்டான் எதுவும் புரியவில்லை.
அளித்த கைகளை ஆரத் தழுவிக்கொள்ள அவளுக்குத்தான் தெரியலையோ
பளித்த இதழ்களைப் பற்றி முத்தம் எந்திப் பயந்தான் தீரலையோ
களித்த மனத்தால் அவனைக் காடிப் போடத்தான் நினைவில்லையோ
இனித்த நாட்கள் அவற்றை எண்ணித்தான் பார்க்கலையோ
ஏனோ தெரியவில்லை, எதுவும் தெரிவதற்குமுன் சென்றவிட்டான்
ஊனோ செல்லவில்லை, உறக்கமும் கொள்ளவில்லை—அவள்
இருள் பிரியும் காலையில் இடறிவிட்ட மேகம்போல்—சுடர்
அருள் சொரியும் வேளையில் அனைத்து விட்டாளோ அவளே?
முனைந்து படித்த எல்லாம் முற்றும் வற்றினாற் போன்று
நினைந்து களித்த களிப்பெல்லாம் நீரிவிட்ட கோலமாய்
அழிந்து போனதென்ன? ஆவிதான் தடிக்காதே
பிழிந்து விட்டசாறு நீங்கியபிடி சக்கையோ?
புரிந்து விட்டதாய் அவாநினைத்த கணக்கு பாதிதில்
திரிந்து, தீர்க்க முடியாமல் போய் விட்டதென்ன?
கவினியிடு சோலையில் காட்சியில் லயித்தவனின் கண்கள்
அவிந்து போனால் ஏற்படும் அவலம்தான் அவருக்கும்
பிறைநிலவாய் மனதில் பரண்டெழுந்த எண்ணங்கா
கறைதுடைத்து எழுமுன்னே கரியஇருள் துழந்ததென்ன?
கோலத்தின் மத்தியில் குறுநகை செய்த சுடர்விளக்கை
காலத்தின் கைகள் கைநீட்டி அனைத்த கொடுமையென்ன?
கரியஇருளில் இருந்தவனே காவியசத்திலே ஆக்கினான்
வரிய பரிசை அவள் உவந்து அளிக்குமுன்னே ஒளிந்துகொண்டான்
தூசு படிந்த ஓவியத்தைத் துடைத்தவன் தானுமந்த
மாசின் சுவட்டிலே பார்த்து மறைந்து விட்டான்
ஓவியத்தைப் படைத்தவன் அதற்கு உயிர் அளிக்கும்போது
ஆவியைத் துறந்து அறக்கு விட்ட அவனென்ன?

ராசிபலன் பார்த்து எதிர்கால ரகசியம் சாற்றியவன்-தன்
 சோசியம் பலிக்காமலே சொர்க்கம் நாடிச் சென்றுவிட்டான்
 சூழ்ந்திருந்த பனியைச் சூறையாட வந்தவன் தானும்
 ஆழ்ந்துபோய் அதிலே அருவமாய்க் கரைந்த தென்ன ?
 ஊனுகோலாய் வந்தவனை ஊன்றிப் படிக்கும் முன்னே
 தோன்றிமறையும் நீர்க்குமிழி போல் துள்ளிச் சென்றானே ?
 மலர்ந்து அவிழும் மொட்டுகள் மேல் மயங்கி நிற்கும் துளிகள்
 உலர்ந்து உருகி விழும்போது மனதில் உடைந்து விழும் நினைவுகள்
 அரும்பாய் இருந்தவை அலர்ந்து மணம் வீசி நெஞ்சிற்கு
 கரும்பாய் இனிப்பதற்குள் கனவாய்ப் போய் விட்டனவே!
 உருகிவடிந்த தங்கத்தை உருவமாய் வார்ப்பதற்கு முன்னமே
 கருகிக் கரைந்து தலைவன் இருளில் கலந்து விட்டான்
 காதல் நோய்க்குக் கருணை மருந்திட வந்தவன்-தன்னை
 சாதல் தேவனுக்குத் தானே பலிதந்து விட்டான்.
 சலனமற்ற நெஞ்சிலே சுரங்களாய்த் தொடுத்து சுரங்கள் இசைத்தான்
 பலன்றற அருவங்களாய் அவை பார்வீதில் படரத்தான் விட்டானே!
 அணைகடந்து வந்த வெள்ளம் ஆற்றுப்படுத்த வழியின்றி-இறைவா!
 வீணை கழிந்து போக, வேடிக்கை பார்க்கவா விரும்புகின்றாய் ?
 அடவியில் கண்ட அரிய வளக்காய் அவனை அவள் கண்டாள்
 கடவுளே! அவள் கண்ணின் மணியைக் காணுமற் போக்கி விட்டாய்
 ஆழ்கடலில் அவள் கண்ட முத்தை, அதன் ஒளி மயக்கத்தில்
 வீழ்ந்து கிடந்த அவளை, யாவையும் வெறுமையாக்கி விட்டாய்
 அன்னவன் சென்ற உலகிற்கே அவளையும் அழைத்துச் செல்வாய்
 உன்னருள்தனை ஒருமுறை காட்டினாய், கோட்டை விட்டாள்!
 இன்னும் ஒருமுறை, ஒரேமுறை இன்னருள் தருவாய் அவள்
 இன்னல் தனைத்தீர்க்க இதயதெய்வம் இருக்குமிடம் சேர்ப்பாய்!
 ஏழ்கடலைத் தாண்டி அவன் எங்கே உறைந்தாலும்
 ஊழ்வீனையால் அவன் உலகம் கடந்தே நின்றாலும்-அவன்
 வாழ்கின்ற உலகமே அவளுக்கு வாழ்வளிக்கும் சொர்க்கம்
 தாழ்ந்து இறைஞ்சுகின்றான் தலைவனிடம் சேர்த்துவிடு!
 உடல் மறைந்து பின்னே ஒட்டிநிற்கும் நிழலுக்கும்
 கடன் தான்என்ன? கண் முடித்தொடர்வது அன்றோ?
 மேகத்திற்குக் குழந்தைகளாய் மேலுலகில் பிறந்தாலும்
 தாகத்தைத் தீர்க்கும்நீர்த்துளிகள் தாவியடைவது பூமியையன்றோ?
 அறுந்துவிட்ட நரம்புகள் முன்பு மீட்டிய ராகங்கள்
 திரும்பமீட்டிய எககளை அல்ல, செவிகளையாவது தடவட்டுமே!
 சாதனயாய் அவனைசைத்த பண்கள் பிறவற்றின் மத்தியிலே
 நூதனமாய் ஒலிக்கட்டும் நூருண்டுகாலம் வாழட்டும்!
 சோதனையாய் வந்தவை, சுருதி கூட்டும்-அரும்புமேல் நிற்கும்,
 ஆதவனைக் கண்டதும் அழிந்துவிடும் பனிபோல் ஓடட்டும்.
 நீரில் எழுதிய நிலையற்ற அவள் தன் காதல் காவியம்
 தூறல் விழுந்தபின் மண்ணில் எழுகின்ற மணம் போல்,
 கண்ணீர்க் கோலங்கள் வரைந்த காதற் சுவடுகள் அவை
 எண்ணிலாக் காலம் சற்றே இதயத்திலாவது வாழட்டுமே!

இரா. ஜெயாசி.
 கணிதம், இரண்டாம் ஆண்டு.

'மானிடனாய் வந்து பிறந்ததில் இன்பம்; அதை நொந்து விலக்குதல் துன்பம்'
 10 —இளந்திரையன்.

G
O
L
D
M
E
D
A
L
I
S
T
S

Deivanai Sundaravadivoo, for B.A. History

A. Dhanalakshmi, for B.Sc. Mathematics

Elizabeth John for B. A. English Literature

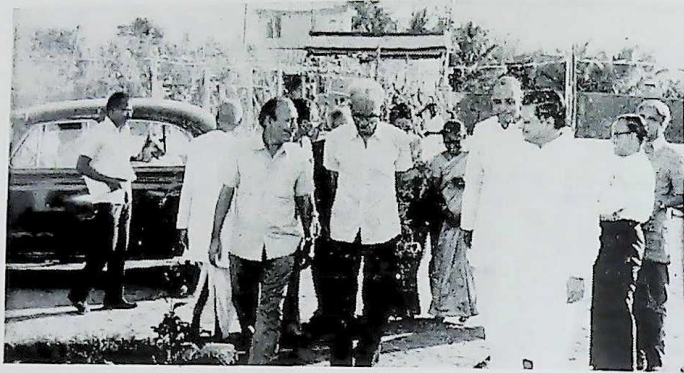

Vasree, for B.A., English Literature

A N Sandhya for B.A. Economics

COLLEGE DAY PROFILES

Yes, there... Our Chief Guest arriving!

Dr. Malcolm S. Adiseshiah, Vice-Chancellor, University of Madras being welcomed.

Our Chairman Shri S. N. Bhatt delivering the Welcome Address

Our Principal Mrs. D. Thangam Seshan reading the Annual Reports for 1976-77

The Chief Guest addressing the gathering

Scintillating Performances. by our students!

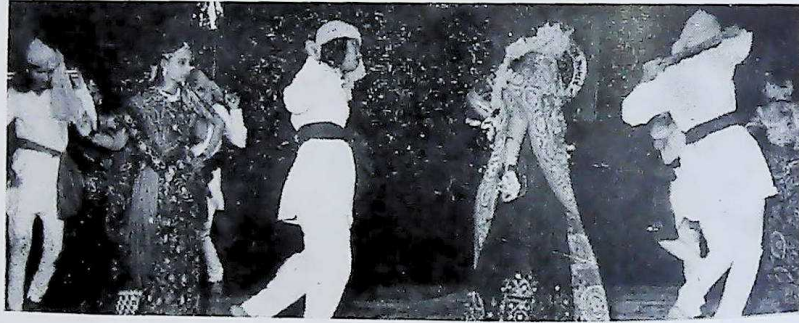
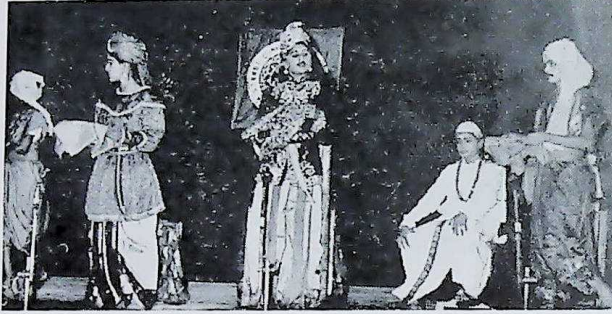
(from top to bottom)

• A scene from Dance Drama

• A Scene from a Tamil play

• A Gujrathi Dance

• A Scene from an English play.

போகன்வில்லாவிற்கு எதிரே....

கட்டையான குட்டை உருவம். நீண்ட நாசி, கருகருவெனப் புருவங்கள். அதற்குக் கீழ்த்தெரிந்த வறுமையின் ஏக்கத்தையும் மீறிப் பளபளக்கும் திருட்டுக்கண்கள். இனிய மாலிப் பொழுதின், அழகை இலட்சியம் பண்ணாமல் 'கருமே கண்ணாக' இயந்திரக் கதையில் நடக்கும் கால்கள். தீய எண்ணங்களால் அழகிச் சேருமனத்தில் பிழைப்பாசம் என்னும் தாமரையைப் பூக்கவிட்ட 'ப்ரகிருதி' தான் கந்தன். சிரித்த முகத்துடன் மகிழ்ந்திருக்கும் சமூகமே தனைப் பழிவாங்குவதாக அவன் எண்ணினான். சங்கிலிகள் பளபளக்கச் செல்லும் இளம்பெண்களின் கழுத்தைப் பதம் பார்க்கத் துடித்தன அவன் கைகள். அவர்களது சங்கிலியை எடுத்துக் கொண்டு ஓடத் தூண்டியது அவன் மனம்.

காரணம்—தேவை. இப்பொழுது ஐந்து ரூபாய் உடனே தேவை. 'தண்ணி' அடிப்பதற்கு இல்லை, 'மூன்று சீட்டும்' இப்பொழுது அவன் மனத்தில் இல்லை. அவன் மனம் முழுதும், வீட்டில் காய்ச்சலுடன் சுருண்டு படுத்திருக்கும் மகள் பாப்பாயிக்குட்டி வியாபித்திருந்தான். அவளுக்கு ஊசி போடக் குறைந்தது ஐந்து ரூபாய் வேண்டும்.

"அப்பா பசிக்குதே" என்று சுவேகத்திலும் புலம்பிக் கொண்டிருந்த பாப்பாயியின் குரல் அவன் மனதில் உரக்க எதிரொலித்தது அவன் வாழ்க்கை

'கோக்கோ க்ளாஸ்' அணிந்த அந்த 'கிராக்கி' கந்தனுக்கென்றே கொண்டு வருவதுபோல், கனத்த பாஸ் சட்டையில் தெரிய ஓட்டமும் நடைபுமாக நெருங்கிக் கொண்டு இருந்தது. கந்தன் அவளை நெருங்கினான்.

"சார், சட்டல் ஏதோ கற சார்". அவன் முகத்தில் கலவரம் தெரிந்தது.

"என் ஷர்ட்லயா? சிவப்புக் கறையா?" அவன் பரபரத்தான். தன் கழுத்தைத் திருப்பிச் சட்டையின் பின் பக்கத்தை அவன் ஆராய்வதற்குள் கந்தனின் பழகிய

கைகள் தம் வேலையைக் கச்சிதமாக முடித் திருந்தன. சட்டையைக் கழற்றிக் கொண்ட அந்தக் 'கூலிங் க்ளாஸ்' வேகமாகச் சென்றுவிட்டான்.

"யாங்...இன்னுடா இது! நம்ம கை மேல பர்ஸ் போட்டுட்டு இவன் இல்லியா ஓட்டுருன்? பாப்பாயி, இதோ ஓடியாறேன். ஒனக்கு நாஸ்தா வாங்கிக்கினு ஓடியாறேன்." உற்சாகமாக எண்ணமிட்ட கந்தன் பர்ஸை பரிசோதிக்கக் கையில் எடுத்தான்.

"ஐயோ"—அலறினான் கந்தன்: அலற வைத்தது போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரின் குறுந்தடி.

"ஏய், உனக்கு எவ்ளோ திமிர் இருந்தா என் வீட்லேயே பூந்து, என் பொண்ண அடிச்சுப் போட்டுட்டு அவ கழுத்தல இருந்த சங்கிலியையும், பர்ஸையும் திருடி வருவ?"

"சார், நான் திருடல சார்". 'பளார்' என்று விழுந்தது அறை. "பின்ன என் னுடா? பர்ஸ் தானு கைகால் மொளச்சு ஒங்கிட்ட ஓடியாந்துதா! வாடா டேச னுக்கு."

"ஐயோ, அந்த 'கூலிங் கிளாஸ்' தான் ஓரிஜினல் திருடன் கிறதும், நான் அவன் கிட்ட 'ப்ளேடு' வேலைதான் செஞ்சேன் கறதும் நான் சொன்னு யாரும் நம்ப மாட்டாங்களே. மாரியாத்தா, பாப்பாயிக்குட்டியையும், என் குடும்பத்தையும் நீ தான் காப்பத்தணும்"— இறைஞ்சியது கந்தன் மனம்.

உஷா சாம்பழர்த்தி
முதலாண்டு; இளங்கலை
(இலக்கியம்)

"இயற்கை தன்னைக் கொடுமையாகச் சோதிக்கும்போதே

மனிதன் இறைவனைக் கூவுகிறான்"
—விக்டர் ஹ்யூகோ.

கவிதை

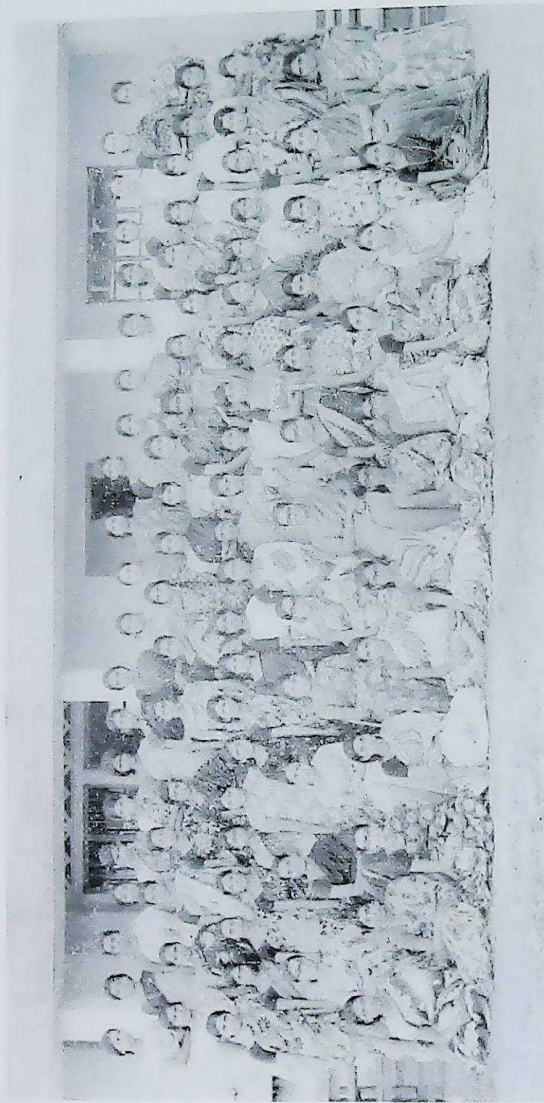
கவிதை ஒருபொறியில் நடந்த விபத்து - (அதன்)
கருத்தோ அந்த விபத்தில் பிறந்த உயிர்.
மலையை முட்டும் மேகம் போல
மனத்தைத் தொட்டுக் காட்டும் வரிகள்
விரைய வேண்டும் கவிதை வானில்
கரைய வேண்டும் கருத்துத் தேனில்.
பாடும் தென்றல் காற்றைப் போல
பரவ வேண்டும் பல்லோர் மனத்துள்.
கூட்ட வேண்டும் கவிதை மனத்தைக்
காட்ட வேண்டும் கற்பனை வளத்தை.
வீழும் அருவியின் ஓசை போல
எழுந்தக் கவிதை ஒலிக்க வேண்டும்.
பாய்ந்த இடத்தைப் பசுமை யாக்கும்
தோய்ந்த மனத்தைத் தெளிவும் ஆக்கும்.

எஸ். உஷா
முதலாமாண்டுப் பொருளாதாரம்.

"உள்ளத்திலிருந்து மலர்ந்து மலர்ந்து இன்ப உருவின் தெளிவான மொழியில் உண்மையை வியந்தோதுவதுதான் கவிதை" — கவிமணி தேசிய விநாயகம்பிள்ளை.

Outgoing Students — B. Sc. Mathematics

Outgoing Students — B. A. Economics

சமுதாய வீதியிலே

நாயினுங் கீழாக நலமிழந்து வாழுகையில்
 "நாணிடுக்கேன்" எனவுரைத்துக் கைகொடுத்தோர் யாருமில்லை
 ஆயினும் அவனுடம்பு அமைதியிலே ஆழ்ந்தவுடன்
 "அந்தோ" எனவுரைக்க ஆயிரம்பேர் கூடுகிறார்.
 வேய்ந்தநற் கூரையின்கீழ் வேதனையின்று யோர்நான்
 வாழ்ந்ததும் கனவிலன்றி நனவிலே காணுவொன்று
 சாய்ந்தவன் காடுநோக்கிப் பயணத்தைத் தொடர்கையிலே
 காய்கிறது வெயிலென்று குடையெதற்கு இன்றிற்கு
 நேற்றவன் உடல்மறைக்க நாளெல்லா முழைத்துமொரு
 நாலுமுழும் துணிசூட நவீன்றவர் யாருமில்லை.
 கூற்றுவனின் துணையோடு குவலயத்தைப் பிரிந்தவுடன்
 சாற்றுகிறார் உடையொன்று சல்லாத் துணியென்று
 கல்லிலன்றி வேறெங்கும் கண்ணுறங்கி அறிந்ததில்லை
 காடல்ல நாடுஇது; காட்கடவிடக் கொடியதிது;
 சொல்லிலன்றி சோறென்ற சொர்க்கத்தைக் கண்டதில்லை
 சொந்தம் பந்தமென்ற சொற்பொருளைச் சுவைத்ததில்லை
 பாம்பு கடிசுக்குமென்று பாலுட்டா திருப்பதில்லை
 பாருலகே பாம்பாக நஞ்சுடனே பாய்கிறது.
 வேம்பு கசக்குமென வெட்டியதை எறிவதில்லை
 தேம்பித் திரிவோர்க்கு ஆறுதலாய் யாருமில்லை
 நியாயமெனும் நேர்நோக்கு நலங்கெட்ட கைப்பாவை
 நீசர்களின் கைத்தலமாய் நீளுகில் வாழ்தல்காண்
 காயமே பொய்யென அறியாதோர் யாருமில்லை
 தேயமும் பொய்யென்றே அறியட்டும் அவரிங்கே.

இது ஒரு கவிதை மட்டும் அல்ல; உலகத்தில் உள்ளோரின் கதை.
 —செல்வி நா. வசந்தி முதலாண்டு இளங்கலை.

"எழையாக இருப்பதோ, ஏழையைப் போல் காட்சியளிப்பதோ,
 ஏற்படவே கூடாத ஒன்று" —ஆலிவர் கோல்டுஸ்தீட்.

இருபது அம்சத் திட்டம்

அடிமை	விலங்கு	ஒடிந்த	பின்னும்
குடிமை	உயராக்	கொடுமை	அறிந்து
இந்தியர்	உயர	இந்திரா	காந்தி
இருபது	அம்சத்	திட்டம்	தந்தார்.
விலைவாசி	யதனை	வீழ்த்திட	எண்ணி
மலைபோல்	கடத்தும்	வல்வினை	முதலையும்
கறுப்புப்	பணமும்	கணவரி	ஏய்ப்பும்
கருகியே	மடியக்	கண்ணி	வைத்தார்
எளிய	மக்கள்	ஏற்றம்	பெறவே
அளித்தார்	மனைகள்	அவர்கள்	வாழ !
நெய்யும்	தறியில்	நெருங்கும்	நூல்போல்
வயிறும்	முதுகும்	வற்றியே	ஒட்டும்
தொழிலாளி	துயரைத்	துடைத்தார்	அதுபோல்
தொழில்கல்விப்	பயிற்சித்	திட்டம்	வளர்த்தார்
புத்தகம்	நோட்டு	பொருளும்	மாணவர்
அத்தியா	வசிய	அகவிலை	குறைத்தார்.
எத்தொழில்	செய்யவும்	எடுக்கலாம்	உரிமை [லாரி]
எத்திசை	ஓட்டவும்	எடுக்கலாம்	உரிமை
அடிமை	வாழ்வினை	அறவே	ஒழித்தார்
குடிமை	உயரவே	குவித்தார்	யின் சக்தி
பாசனத்	திட்டங்கள்	பாங்காய்	வகுத்திட்டார்
பாசமுடன்	ஏழையின்	பங்குக்கு	நிலமளித்தார்.
செல்லாய்க்	காசாய்ச்	செத்தனர்	எதிரிகள்
எல்லா	வளமும்	ஏத்தும்	புகழும்
இந்தியர்	பெற்றிட	இத்திட்டம்	வகுத்த
இந்தியப்	பிரதமர்	இந்திரா	வாழ்க !

— ஜெ. ஜயலக்ஷ்மி

இளங்கலை முதலாண்டு, (பொருளாதாரம்)

“வாழ்க்கையை வளமாக்க விரும்பினால் காலத்தைக் கணநேரமும் வீணாக்கக் கூடாது. காலத்தால் செய்யப்பட்டதுதான் வாழ்க்கை”

—சாண்டர்ஸ்.

தெய்வ நீதி

கௌரி-படத்திற்கு முன் கோலம் போட்டு விளக்கேற்றி வைத்து விட்டு அடிக்கொரு முறை வாசல் பக்கம் வந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் ஸரஸு.

ஸரஸுவின் கணவன் பாலனுக்கு ஒழிவு ஒழிவு இல்லாத வேலை. எல்லோரும் ஐந்து மணி அடிப்பதற்கு முன்பே அலுவலகத்தை விட்டு வெளிக் கிளம்பத் துடித்தாலும் பாலன் மட்டும் இரவு எட்டு மணி ஆனாலும் வேலையை முடித்து விட்டுத்தான் வருவான்.

அன்று ஸரஸு கௌரி பூஜை முடித்திருந்தாள். சீக்கிரம் வரும்படி சொல்லியனுப்பியும் பாலன் வராதது அவளுக்குச் சங்கடமாக இருந்தது.

காலடி சப்தம் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்த ஸரஸு பாலன் வருவதை அறிந்தாள். ஸரஸு உள்ளேயிருந்து, காப்பி எடுத்துக் கொண்டு வருவதற்குள் பாலன் கை கால் கழுவிவிட்டு ஊஞ்சலில் அமர்ந்தான்.

“இப்பத்தான் கௌரிப் படத்திற்குக் கற்பூரம் காண்பித்து ஆரத்தி எடுத்தேன். இதோ விபூதி குங்கும் எடுத்துக் கொங்கோ” என்றுள் ஸரஸு.

“ஸரஸு! போதும் உன்னுடைய பூஜை புணஸ்காரம். எனக்கு விபூதியும் வேண்டாம். குங்குமமும் வேண்டாம்.”

“அம்மன் பிரசாதம், அப்படியெல்லாம் சொல்லக் கூடாது. பேசாமல் எடுத்துக் குங்கோ.”

“பேசாமன்னு சொல்றே. பேசாம எப்படி யிருக்கிறது? இந்த முறையும் “இன்கிரிமென்ட்” கொடுத்தாயிற்று. போன முறை மணி ஆபீஸர். இந்த நடவை ராஜா ஆபீஸர். இந்த பூஜையையும் அம்மனையும் கட்டிண்டு அழறதுலே என்ன பிரயோஜனம்?”

“நமக்கு நல்ல காலம் வந்தா தானே எல்லாம் நடக்கும். கடவுள் கிட்டே கோவீசுப்பானேன்?”

“நமக்கு நல்ல காலம் வந்து எல்லாம் நடக்கணும்னு ஒண்ணு நான் டைரக்டர் களிலே யாருக்காவது சொந்தக்காரனு இருக்கணும், இல்லாட்டா தன்மானம் இழந்து காக்காய் பிடிக்கணும்.”

“உன்மையான உழைப்பிற்கு மதிப்பே இருக்காதுன்னு அடிப்பிராயப்படறேனா?”

“நிதர்சனமா தெரிஞ்சு போச்சே? நாலு வருஷமா பார்க்கறேமே?”

ஸரஸு அதற்கு மேல் அவளிடம் அதிகம் பேசவில்லை, மெள்ள சமையல் அறை பக்கம் போய் விட்டாள். வேலையிலிருந்து களைத்து விடு வரும் கணவன் வேகமாகப் பேசினால் எதிர்த்து ஏதாவது கூறி ஆத்திரத்தை அதிகப்படுத்தாமல் இருக்க அவளுக்குத் தெரியும்.

பாலன் சொன்னதும் உன்மை தான். பாலன் M. A., B. Com. பாஸ் செய்து விட்டு “இன்ஷியூரன்ஸ்” பரீட்சையும் பாஸ் செய்து இருந்தான். கம்மா விட்டில் உட்காருவதற்குப் பதில் ஏதாவது வேலை

என்ற பெயருக்கு ஒரு இன்ஷியூரன்ஸ் கம்பெனியில் சேர்ந்து பரீட்சைகளையும் பாஸ் செய்திருந்தான். அந்தக் கம்பெனியிலே அவன் "பிரமோஷன்" ஆகி பெரிய ஆபீஸராக வரலாம் என்ற எண்ணத்துடன் ஸரஸுவின் தகப்பனர் அவனுக்குத் தன் பெண்ணைக் கொடுத்திருந்தார். ஆனால் நாளுக்கு வருஷங்கள் ஆகியும் பாலனுக்கு எதிர்பார்த்தபடி "பிரமோஷன்" கிடைக்க வில்லை. பாலனின் ஆபீஸ் நண்பர்களை ஸரஸுவிற்குத் தெரியும். பாலன் இவ்வளவு படித்திருந்தும் சிரமப்பட்டு வேலை செய்தும் சென்ற வருடம் மணியைத் தான் ஆபீஸராக உயர்த்தினார்கள். இத்தனைக்கும் மணி ஒன்றும் அதிகம் படித்தவனில்லை. ஏதோ நல்ல பிள்ளையாகிப் பெரிய மனிதனாகி விட்டான்.

இந்த முறை ராஜாவை ஆபீஸராகக் கிருக்கிறார்களாம். ராஜா ஜெனரல் - மேஜே ஜரின் தம்பியின் பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டிருந்தான். அதனால் அவன் காரியமும் பலித்துவிட்டது. பாலன் இவர்களுக்கு எந்த விதத்திலும் சண்டைவன் இல்லை.

"நல்ல காலம் வரவில்லை, அதுதான் இப்படி இருக்கிறது" என்று ஸரஸுவின் தனக்குத்தானே ஆறுதல் கூறிக்கொண்டான். இருந்தாலும் அவனாலும் பொருட்படுத்தாமல் இருக்க முடியவில்லை. அவன் சகோதரிகளின் கணவன்மார் ஒவ்வொருவரும் டாக்டர், இன்ஜினியர், ஃபிளையிங் ஆபீஸர், என்று இருக்கும்பொழுது அவன் கணவன் மட்டும் ஒரு "அஸிஸ்டென்ட்" என்று நினைத்தால் சிரமமாகத்தான் இருந்தது.

தெய்வ நம்பிக்கையுடன் தினம் தவறாமல் ஸரஸுவின் பூஜை செய்து வந்தான். அப்பா தயவு, சிபாரிசு கீழ் வேலை எதுவுமின்றித் தன் கணவனுக்கு அவன் தகுதிக்காகவே உயர்வு கிட்ட வேண்டுமென்பதுதான் ஸரஸுவின் ஆசை.

பாலன் வேண்டா வெறுப்பாக ஒரு பிடி சாப்பிட்டுப் படுத்தான். மனநிம்மதி இல்லாத அவனுக்கு உறக்கம் வராது என்பதை உணர்ந்த ஸரஸுவின் சாரத்தைத் திறந்து விட்டு அவன் அருகில் அமர்ந்தான். அதன் வழியாக 'சில்' என்று காற்று அடித்தது. உடல் புழுக்கத்தை அது குறைக்குமே தவிர, மனப்புழுக்கத்தை என்ன செய்ய முடியும்?

ஸரஸுவின் தலையைக் கோதினான். "நீங்க ஏன் வீணா வருத்தப்படறேன். பிரமோஷன் வராததினாலே என்ன குடி முழுகிப் போச்சு?" நீங்க சம்பாதிக்கிறதிலே தான் நம் செலவு போக மிக்க முடியுறதே! இப்ப இல்லாட்டா அடுத்த வருஷமாவது அம்மன் கிருபை இருந்தா அதுக்குள்ளே யாவது உயர்வு கண்டிப்பா கிடைக்கும். நீங்க வருத்தப்பட்டா என்னாலே எப்படி பொறுக்க முடியும்?" என்று நெஞ்சு வெடித்து விடுவது போல் ஸரஸுவின் கூறினான். அவன் கன்னத்திலிருந்து வழிந்தோடிய கண்ணீர் பாலனின் கைகளில் பட்டது.

"இல்லை ஸரஸுவே, உனக்கு உலகம் தெரியாது. உழைக்கிறவன் கிட்டே வாங்கறவா இருக்கானே தவிர, அவனுக்கு ஊக்கம் அளிக்கிறதில்லை, வேண்டியவன் வேண்டாதவன் என்கிற வேற்றுமை நம்மை உயர விடறதில்லை. ஆனால் 'தெய்வ நீதி', ஒன்று இருக்கு. இருந்தாலும் வேறு ஏதாவது இடத்தில் பார்த்துக்கொண்டு நான் இந்த வேலையை விட்டுலாம் என்று முடிவு பண்ணிட்டேன். நம் கையிலே என்ன இருக்கு? மேலே ஒருத்தர் இருக்கார், பார்க்கலாம்."

வழக்கம் போல எந்தவித மாறுதலுமின்றிப் பத்துத் தினங்கள் சென்றன. தீடீரென்று ஒரு நாள் "இன்ஷியூரன்ஸ்" கம்பெனிகளை தேசிய மயமாக்கி கவர்ன்மென்ட் தங்கள் மேற்பார்வையில் எடுத்துக் கொண்டுவிட்டனர். டைரக்டர்களிடமும் மாஜேஜிங் டைரக்டர்களிடமும் இருந்த

முலதனமும் கவர்ன்மென்ட் உயர் அதிகாரிகளின் கைக்கு மாறின. வீண் விளம்பரம், ஆடம்பரச் செலவு, அதிகப்படி அலுவலன்ஸ் இவற்றிற்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைக்கப்பட்டது. பாலனின் கம்பெனிக்கு அயல் நாட்டு அனுபவம் மிகுந்த ஒருவர் உயர் அதிகாரியாக நியமிக்கப்பட்டார். அவர் ஆபீஸர்களான ராஜா, மணி இவர்களை அதிகம் இன்ஷியூரன்ஸ் பரீட்சைகள் பாஸ் செய்யாததால், பாலனிடமே எல்லா யோசனைகளையும் கேட்டு எல்லா பேப்பர்களையும் அவனையே பார்த்து அனுப்புமாறு பொறுப்பைக் கட்டிவிட்டார். ராஜா, மணி இவர்களது பொருமையுடன், அதிக வேலை செய்யத் திணித்த அந்த உயர் அதிகாரியின் மீது பாலனுக்குக் கோபம் கோபமாக வந்தது. மேலும் அவர் ரொம்பக் கோபக்காரர். சொன்னால் சொன்னபடி நடக்க வேண்டும் என்னும் கெடுபிடி வேறு.

பாலன் சிக்கல் விழுந்த நூல் கண்டைப் போல ஆறு மாதம் அவரிடம் காலம் தள்ளினான்.

ஸரஸுவின் வரலட்சுமி பூஜை செய்து விட்டு, ஒரு சிறிய பொட்டலத்தில் குங்குமத்தை மடித்துப் பாலனின் கோட்டுப் பையில் போட்டிருந்தான். அம்மன் பிரசாதம் வேண்டாம் என்று அவன் அலட்சியம் செய்து விடுவானே என்று ஸரஸுவின் பாயம்.

பாலன் ஆபீஸ் ஸ்டீட்டில் உட்கார்ந்ததும், பெரிய ஐயா கூப்பிடுவதாக பூயன் சொன்னான். ஏதாவது தப்பு, தவறு வந்திருக்கும், என்ன "டோஸ்" விடுவாரோ என்று சந்தாடியும் ஒடுங்கி, வியர்க்க வியர்க்க பாலன் ஆபீஸ் அறைக்குள் நுழைந்தான்.

ஆபீஸர் என்று மில்லாத புன்னகை புரிந்து கொண்டே, "மிஸ்டர் பாலன்! உட்காருங்கள்" என்று எதிரிலிருந்த நாற்காலியைக் காண்பித்தார்.

நெஞ்சில் நடுக்கத்துடன் பாலன் எதிரே அமர்ந்தான்.

"மிஸ்டர் பாலன்! இந்த ஆறு மாதப் பழக்கத்தில் உமது வேலையில் எனக்கு

ரொம்பத் திருப்தி. நீர் நிறைய படித்துமிகு கின்றீர்; பொறுப்புணர்ச்சியுடன் வேலையை கவனிக்கும் உமக்கு இலாகாவில் தகுதியான பொறுப்புகளை வேலை கொடுப்பது என நான் முடிவு செய்து விட்டேன். நமது கார்ப்பொரேஷனில் பிராஞ்சுகளுக்குச் சென்று அவர்களுடைய கணக்குகளைப் பரிசீலிக்கும் ஆபீஸராக உங்களை நியமித்து இருக்கிறோம். அடுத்த வாரமே பம்ப்ரஸ் சென்று பூர்வாங்க விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். நீர் கிளம்புவதற்குத் தயாரானா?" என வினவினார்.

பாலனுக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று தெரியாமல், அவன் தயங்கினான்.

அவனது, சந்தோஷத்தை அனுபவித்து மனதிற்குள் ஆபீஸர் மகிழ்ந்து கொண்டார்.

"சரி! இதோ ஆபீஸ் ஆர்டர். இந்த காப்பியில் கையெழுத்திடும்." என்றார் உயர் அதிகாரி. பேருவை எடுக்கப் பையில் கையை விட்ட பாலன் ஏதோ ஒரு சிறிய பொட்டலம் கிடைக்கவே, அதைப் பரப்பிப் புள் எடுத்தான். அவன் எடுத்த வேகத்தில், அது பறந்து மேஜை மீதிருந்த பேப்பர்களில், குங்கும சித்தி பளிர்ந்தது.

பாலன் குங்குமத்தைப் பார்த்தான். ஆபீஸர் விழுந்து கொண்டே பாலனைப் பார்த்தார். பின்னர் பாலன் சமாளித்துக் கொண்டு ஆர்டர் காப்பியில் கையெழுத்து போட்டு விட்டு வந்தான்.

தெய்வம் தான் தனக்கு இந்த வரத்தை அருளியதாகவும், அவன் தானே தன் பையில் குங்குமப் பொட்டலத்தைப் போட, அதன் சக்தியால் ஆபீஸர் தனக்கு பிரமோஷன் கொடுத்ததாகவும் ஸரஸுவின் பெருமையாகச் சொல்லிக்கொண்டான். அவனும் கடைசி வரை அவன் பையில் குங்குமத்தை வைத்ததாகக் கூறவில்லை. அவர் வைத்தாலும் அது அம்மன் துண்டுதலின் பேரில் தானே வைத்தான்! அது தானே "தெய்வ நீதி"!

ஆர். பந்துவாதி
புழுக்க வகுப்பு "அ" பிடிவு

"நாம் கஷ்டப்பட்டு, மனச் சாட்சிக்கு நியாயமாகப் பத்தி சிரத்தைபுடன் உழைத்தாலன்றி வெற்றி பெற முடியாது"

—ராஜாஜி.

குழந்தைப் பருவம்

“குழந்தையும், தெய்வமும் குணத்தால் ஒன்று; குற்றங்களை மறந்துவிடும் மனத்தால் ஒன்று.”

குழந்தைப் பருவம் ஒரு நற்பருவம். பிறர் துன்பத்திலே தனது இன்பம் என்று இல்லாது, எல்லோரையும், சிறுவர் முதல் முதியோர் வரை தனது செயல்களினால் மகிழ்விக்கும் அக்குழந்தையைக் காணும் போழ்து, என்றுமே நாமும் குழந்தையாய் இரத்தல் கூடாது, என நாம் நிச்சயமாக எண்ணுவோம். ஆனால் நாம் பிறந்தது ஒரு கடமையை நிறைவேற்றத்தானே! அதற்காக நாம் வளர்ந்துதான் ஆக வேண்டும்; அக்கடமை முடிந்த பின்பு இறந்துதான் ஆக வேண்டும்; அது தானே இயற்கையின் விளையாட்டு.

குழந்தையின் அழகை நாம் என்னென்பது! குழந்தைகளை விரும்பாதவர் யாருளர்? குழந்தைகளைக் கண்டால் நேருமாமா அன்போடு அணைத்துக் கொள்வார் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். அதன் செயல்களைக் காணும் போது நம்மை அறியாமலேயே பூரிப்பில் ஆழ்கின்றோம். இயற்கையின் அழகை அங்கு காண்கிறோம்.

“படைப்புப் பல படைத்துப் பலரோடுண்ணும் உடைப் பெருஞ்செல்வ ராமினும் இசைபடக் குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி இட்டும் தொட்டும் கவ்வியும் துழந்தும் நெய்யுடை அடிசில் மெய்ப்பட விதித்தும் மயக்குறு மக்களை இல்லோர்க்குப் பயக்குறை இல்லை தாம்வரமும் நாளே.” (புறம்—198.)

இஃது பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி என்னும் தமிழ் வேந்தனால் பாடப்பட்டது. இப்பாடல் நம் சிந்தைக்கு இனிய விருந்தாக அமைவதன்றோ? இங்கு இயற்கையின் அழகு நன்கு புலப்படுகின்றது.

குழந்தை நடந்து வருகின்ற காட்சியை எடுத்துரைக்க இயலுமா? இருப்பினும் இயன்றவரை இப்பாடலில் குழந்தையின் செயல்களை விளக்கியுள்ளார், ஒரு தமிழ் வேந்தர். குழந்தை நடந்து வருகின்ற காட்சியே தனி. தனது சிறு கால்களால் நடந்து நம்மை நோக்கி வரும் போது நாம் நம்மை அறியாமலே அகமகிழ்கின்றோம். அதன் பாதம் தரையில் உராய்வதால் தனது மென்மையை இழந்துவிடுமோ என எண்ணுகின்றோம். அக்குழந்தை தனது சிறு கையை நீட்டும் பொழுது நாம் அதன் மென்மையை உணருகிறோம் அச்சிறு கைகளிலே அதன் தாய் உணவினைப் படைத்திருக்கின்றாள். அவ்வணவினை உண்ணும் போழ்து கைவிரல்களின் இடுக்குகள் வழியாக வழியும் சாற்றின் தண்ணீரைக் கண்டு அதன் அழகை இரசிக்கின்றோம்.

அக்குழந்தை அனைந்த சோறு தாய்ச்கு அயிர்தம் போன்றது. அச்சோற்றை உண்ணாத தாய் தயங்குவதில்லை. இதனையே வள்ளுவன்:

“அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதே—
தம்மக்கள் சிறுகை அளவிய கூழ்” என்றார்.

குழந்தையின் மழலை மொழிதன்னைக் கேட்கும் பொழுது, அச் சொற்களை நம் செவிகளால் எப்போதும் கேட்டுக் கொண்டிருக்க விரும்புகிறோம்; குழந்தையின் மழலை மொழி நம்மை மெய்சிவர்க்க வைக்க

கிறது. அம்மொழியைவிடச் சிறந்த மொழி வேறுண்டோ? அந்த இனிய ஓசையை விடச் சிறந்த ஓசை பிறிதொன்று உண்டோ? அதன் இனிமையைவிட வேறு இனிமை இவ்வுலகில் இருக்கிறதா? குழலின் இசையையும், யாழின் இசையையும், அதனுடன் வைத்தற்கு இயலுமா?

“குழல் இனிது, யாழ் இனிது என்பதம் மழலைச் சொல் கோதவர்” மக்கள் இனி நாம் ஒரு நாட்டுப் பாடலைப் பார்ப்போம்.

“வட்டிலிலே போட்ட சாதம்—சாமி வாரித்தின்ன மைந்தன் இல்லை; கிண்ணியிலே போட்ட சாதம் கீறித் தின்னப் பிள்ளையிலலை; தண்ணிக்குப் போகையிலே தடம் மிதிக்கப் பிள்ளையிலலை; ஊருக்குப் போகையிலே உடன் வரப் பிள்ளையிலலை;

அங்காடிக் கூடை தள்ளை அழைத்து வரப் பிள்ளையிலலை, மழை பெய்த வாசலிலே—நான் மைந்தனடி காணேனே; மைந்தனடி காணேனே—நான் மறுகி அழுகிறேனே!

குழந்தையின் விளையாட்டை ஒரு புறமும், குழந்தை இனிமையால் ஏற்படுகின்ற சோகக் காட்சியை மற்றொரு புறமும் காண்கின்றோர். இந்த நாட்டுப்புறப் பாடல் நாம் கண்ட புறநானூற்றுச் செய்யுளின் கருத்தினைத் தெள்ளத் தெளிவாக உணர்த்துவதைக் காண்கிறோம்.

— ப. இராஜ கிஷ்கம்பிடி
புத்தூக வகுப்பு—‘எ’ பிரிவு.

“மங்கலம் என்ப மனைமாட்சி மற்றதன் தன்கலம் நன்மக்கட் பேறு” — திருக்குறள்.

ஏதோ ?

பாரினில்	மக்கள்	இன்பம்	பெருக்க
பாங்குடனே	பல	திட்டங்கள்	இருக்க
உழைக்காமலே	உடலைச்	சுகமாக	இருத்தி
உண்பதற்குத்	துடிக்கும்	உள்ளங்கள்	ஏதோ ?
மனிதர்களை	என்றும்	காத்திடவே	உலகில
மனத்திற்	குகந்த	சட்டங்கள்	இருக்க
அதனையே	உடைத்து	அப்பாற	செல்ல
அலைபாயும்	இந்த	உள்ளங்கள்	ஏதோ ?
பண்புடனே	படித்தவர்க்கு	அன்புடனே	கொடுப்பதற்குப்
பல்கலைக்	கழகப்	பட்டங்கள்	இருக்க
மனத்தை	அடகுவைத்து	மற்றதைச்	செய்து
வெற்றி பெறாத	துடிக்கும்	வேண்டாமை	ஏதோ ?

—ந. ஜானகி,
B. Com., முதலாண்டு.

“கடினமாக உழைத்தலே சிறந்த அதிர்ஷ்டமாகும்”
— டெய்லர் தர்ஸ்டன்.

உணர்வுகள் விழித்தார்; தன்னுடைய பாவனை தான் மாற்றிக் கொண்டார். இல்லாது ஏங்குவானுக்கு, கொடுக்கவும் கூடாமல், தாம் மட்டும் அலங்கார ஆடை அணிய மனமில்லை அம்முனிவருக்கு. ஆக தன் ஆடம்பரம் துறந்தார். இல்லாது ஒரு சாரார் ஏங்க அவருக்கு, வேண்டாது பலகொண்ட மறு சாரார் பகிர்ந்தளிக்க வேண்டும் என்னும் சமதர்ம தோத்திரத்தைச் செய்கையிலே காட்டியவர் அந்தச் செயல் வீரர். புனிதப் பண்புகள் இவை அவரின் வாழ்க்கையினை மட்டும் வடித்துக் கூறவில்லை; அவர் மனம் மாந்திய ஆன்மீக சுகத்தை அவர் உளம் உணர்ந்த ஆன்மீக பலத்தை அவர் அடி அடைத்த ஆன்மீக நெறியை நீலவானின் வண்ண வானவில் போன்று தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.

மூவாசை துறந்து முற்றும் மறந்த முனிவர்கூட கடவுளிடம் கேட்பது அவர்களின் பெருநிலைக்கான பாதையே! ஆனால் மகாத்மா அப்படிச் சேட்டவரல்ல; எந்நேரமும், எப்போதும் மற்றவர் தன்னை பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருந்த கோமான்!

“பொங்கு பல சமயமென்னும் நதிகளெல்லாம்” என்ற வாக்குப்படியே சமயத்தைப் பார்த்தவர் காந்தியடிகள். சமயமெனும் சன்மார்க்கங்கள் அனைத்தும் எல்லாம் வல்ல எம்பிரானை அடையும் பலவழிகளையன்றி, சண்டையிட்டுக் கொள்ள வேண்டியவல்லன.

கடவுளிடம் அவர் கொண்டிருந்த பத்தி நெறி புனிதமுடையது. அவருக்கு ஏதேனும் கட்டம் ஏற்படினும், கடவுளிடம் அதை முறையிட்டே இரவேல்லாம் இரங்கிக் கிடப்பாராம். மறுகாலையில் அவர் கண் விழிக்கும்போது, பாதை நன்கு புலர்ந்து நிற்குமாம்.

காந்தியண்ணல் பட்டியலிட்டுக் காட்டும் ஏழுவகைக் குற்றங்கள் அவரின் ஆன்மீக பலத்தைப் புலப்படுத்துகின்றன. கொள்கையற்ற அரசியல், கவலையில்லாச் செல்வம், உள்ளத்தாய்மையற்ற மகிழ்ச்சி, நன்னடத்தை யற்ற அறிவு, நல்லொழுக்கமற்ற பொருளாதாரம், மனிதத் தன்மையற்ற அறிவியல், தியாகம் அற்ற வழிபாடு—இக் குற்றங்கள் அடிவரை ஆராய்ந்து பார்க்கப்பட்டால், கொடுமையின் பல வடிவங்கள் அவை என்பது வெளியாகின்றது.

ஆன்மீக வழியாலே அரசியலும் கண்டு கொண்டு அதன் அரும் பொருள் அளித்தவர் அண்ணல. அவ்வேற்றறியிகு உணர்வுகளே மற்றவைக்கெல்லாம் அடிநாதம்; வசந்த காலத்தின் புதுகீதம்; வாடிய பயிருக்கு அவைதான் முகிற கூட்டம்.

“பெருங்கொலை வழியாம் போர்வழி

இகழ்ந்தாய்

அதனிலுந் திறன் பெரிதுடைத்தாய்

அருங்கலை வாணர்மெய்த் தொண்டர்

தங்கள்

அறவழியென்று நீ அறிந்தாய்!”

—சுதா தேஷ்யயன்

புகழுக வகுப்பு

[சென்னை காந்தி சமாஜம் 1976 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் திங்கள் நடத்திய கட்டுரைப் போட்டியில் இது முதல் மதிப் பெண் பெற்ற கட்டுரை.]

“துயக்கத் துயக்கத் தேயாத இன்பம் பிறர்க்கு நன்மை செய்வதால் உண்டாகும் இன்பம் ஒன்றே”

—கன் பூஷ்யன்

வேண்மை

கலைகளின் தலைவி என்று உலகெல்லாம் வணங்கும்வாணி வீலையிலாக் கல்விதன்னை வழங்கிடும் தேவி என்றும் சிலையதாய்த் தோன்றும்கையில் திகழ்ந்திடும் மாலை-மற்றும் அழகியகழுத் தில்சுற்றும் ஆரமும் போற்றவல்ல நிலையதாய் உள்ள அந்தந்தத் தேவிதன் தலையில்லுடும் மல்லிகை முல்லைஎல்லாம் மாசறு வெண்மையன்ருே! பாரினைச் சாபக்கேட்டில் காத்திட எண்ணிதேவன் சிலுவையில் சாய்ந்தஅன்று சகமெலாம் அழுதஅன்று பெருகிடும் குருதிவெள்ளம் தாங்கிய உடையின்வண்ணம் பச்சையோ கருப்போஅன்று புண்ணிய வெண்மையன்ருே! ஊரினை காணியில்லை உறவுஎன் ரெருவர்இல்லை வாழ்வேலை பற்றுமில்லை உலகையே உணர்ந்தமக்கள் சீரினை உணர்ந்துஎன்று சிறப்புடன் பூசும்வெண்ணீர் நீலமோ சிவப்போஅன்று ரிகரிலா வெண்மையன்ருே! போர்முனைக் களத்தைப்பற்றி பெருகிடும் வெறியேபற்றி மாண்டிடும் வீர்பற்றி மங்கைநீ படித்ததுண்டா? கார்மழை மேகமென் குண்டுகள் பாயுந்நேரம் களத்தினில் சிக்கிமான்வர் காளைகள்அறிந்ததுண்டா? நீர்வடி கண்கள்மின்ன ரினைவுகள் சுழலும்நேரம் கணவனை, மகனைமற்றும் அண்ணனைப் பிரிக்கும்கோரம் போர்தனை நிறுத்தும்வண்ணம் ஒற்றமை வளர்க்கும் வண்ணம் “வேண்ணிறக் கொடியே” என்று சொல்கிறேன் அறிவீராக. எண்ணறு குடிகள்தம்மை ஏற்றமாய் ஆளும்வேந்தன் புகழினைப் பார்ப்பும்கொற்றக் குடையதன் நிறமும்காண்பீர் கண்மையின் கருப்பும்இல்லை கவினியிகு சிவப்புமில்லை நீலமும் இல்லைஊதா நிறங்களும் இல்லை!வெண்மை! பெண்மையின் மென்மையெல்லாம் இன்மையே என்றுகூறி தன்மையே வாழ்க்கைத்தியில் தள்ளிடும் பெண்கள்கூட்டம் உலகையே துறந்துவாழும் உயரிய துறவிக்கோலம் கணவனை இழுந்தபெண்ணின் கற்பதைக் காக்கும்வேலி. கண்மையின் நிறத்தில்காணும் கவர்ச்சியைப் புகழமாட்டேன் செந்நிறம் போதையூட்டும் சீரிலா பசுமை-மற்றும் உண்மையாச் சொல்வேன்ஊதா மஞ்சளும் உயர்வுஇல்லை பல்வகை நிறங்கள்காட்டும் வானவில்-ஆனால்அத்து வெண்மையாய் நிறத்தைக்காட்டும் பகலவன் முன்னேநிற்க போற்றுவிர் எதனை?வான வில்லையா? இல்லை,இல்லை. வண்ணமாய் உடையுடுத்து வருவது கவர்ச்சி;ஆனால் வெண்மையின் துழலநடுவே வருவதோ உண்மை அன்பு.

சந்திரப்பிரபா சாய்முர்த்தி
தொடக்கவாண்டு; இளங்கலை
(பொருளாதாரம்)

(18-8-'76 அன்று வானொலியில், இளையபாரதி நிகழ்ச்சியில் ஒலிபரப்பப்பட்டது.)

“சிந்தித்துப் பார்ப்பவர்களுக்குத்தான் உண்மை புலனாகும்”
—காளிங்.

காலம் பொன்னுது

புத்தாண்டு பிறந்தது. புதுப் பொலிவுடன் வீளங்குகிறது. ஓராண்டு கழிந்து வயதிலும் ஒன்று கூடிவிட்டது. எதை இழந்தாலும் மீண்டும் பெறலாம். ஆனால், கடந்து சென்ற காலத்தை மீண்டும் பெற முடியாது. ஆகவே, காலத்தை வீணடிக்காமல் காரியத்தைச் சாதித்துக் கொள்ளும் மனிதன்தான் காலத்தை வென்றவன். காலத்தைப் பயனுள்ள முறையில் செலவிடுவது எப்படி? இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டு பிறரது பொன்னுது காலத்தை வீணடிப்பதைவிடத் தான் செய்ய வேண்டிய வேலைகளை, கடமைகளைக் குறித்த நேரத்தில், குறித்த காலத்தில் பொறுப்போடு செய்து முடித்தால் அந்த மனிதனுக்குக் காலம் வினாவதில்லை.

மாவீரன் நெப்போலியன் ஒருநாளில் 24 மணி நேரத்தில் 20 மணிக்கு மேல் ஓயாமல் உழைப்பானும். நான்கு மணி நேர ஓய்வில் குறித்த நேரத்தில் கண் விழிக்க வேண்டும் என்ற உறுதியோடு உறங்கச் சென்று, கண் விழித்தபின் கடிக்காரத்தைப் பார்த்தால் கடிக்கார முட்கள் அதே நேரத்தைக் காட்டுமாம். நாமும் அன்றாடம் செய்ய வேண்டிய வேலைகளைக் குறித்துக்கொண்டு இன்ன இன்னதை இந்தக்கால எல்லைக்குள் செய்து முடிக்க வேண்டும் என்று பழக்கப் படுத்திக் கொண்டால் எந்த வேலையையும், அரை குறையாகவோ, அவசரமாகவோ செய்ய வேண்டிய நிலை ஏற்படாது. காலத்தின் அருமையை உணராமல், தன் கடமையைச் செய்யாமல் ஒத்திப் போடும் பழக்கம் நம்மைப் பலவீதச் சிக்கலுக்கு உள்ளாக்கி விடும்.

புத்தாண்டு பிறந்துவிட்டது. சென்ற ஆண்டு கழிந்தது என்று சுலபமாகச் சொல்லிவிடுகிறோம். ஓராண்டு காலத்தை

கடமை கண்ணுது

நாம் வீணடித்தோமா? பயனுள்ளதாகக்கிக் கொண்டோமா? என்பதைச் சிந்தித்தால் நாம் மகிழ்ச்சி அடைகிறோமா அல்லது வருந்துகிறோமா என்பது புலனாகும்.

காலத்தின் அருமையை உணர்ந்தும் கடிக்காரத்தின் சிறப்பை "பிரடரிக்க டெய்லர்" என்பவர்,

"காலத்தின் அருமையை மனிதனுக்கு உணர்த்தி வரும் கடிக்காரமே!

உன்னைப் போல் ஓய்வின்றி உழைக்க எனக்கும் சக்தி கொடு!"

என்று பாராட்டுகின்றார்.

மனிதன் காலத்தை இழந்தால் காலம் அவனுக்காக வருந்துவதில்லை. அவனே தான் இழந்துவிட்ட காலத்துக்கு வருந்துகிறான் கதிர்வன், சந்திரன், விடிவெள்ளி, கடல் அலை இவையாவும் காலத் தவறாமல் தத்தம் கடமையைச் சரிவர செய்வதால் தான் காலங்களில் மாறுதல்கள் ஆண்டு தோறும் நடைபெறுகின்றன.

"ஆண்டொன்று போனால் வயதொன்று கூடும் இளமை மாறி முதுமை தோன்றும்"

எனவே, காலம் பொன்னுது, கடமை கண்ணுது என்பதையுணர்ந்து இனியாவது செயல்படுவோம். "நாம் வாழ வேண்டும்" என்பது மட்டுமல்ல நமது குறிக்கோள். நாம் வாழ்கின்ற காலத்தில் நாம் ஆற்றிய பணி, சேவை இவற்றால் நம்முடைய பெயர் சரித்திரத்தில் இடம் பெற வேண்டும். அதுதான் சேவை.

"தோன்றிற் புகழோடு தோன்றுக" என்கிற வள்ளுவப் பெருந்தகையைப் பின்பற்றிக் கடமையாற்றுவோம்.

ச. சுதர்சனதேவன்

முதல் ஆண்டு (பொருளாதாரம்)

"நாம் வாழவேண்டும் என்பது அவசியமல்ல; வாழ்க்கைக்கு அப்பால் நம்முடைய பெயர் பொறிக்கப்பட வேண்டும். அதுதான் தேவை".

--அன்னலியோ.

சிரிப்பு

பாரினில் முதலாம் மலர்ந்த மலராம் பாலகன் ஒருவன் தலமும் பொழுது காரிருள் விலக்கிய மதியொளி போன்று மலரிதழ் விரித்துச் சிந்திக்கும் சிரிப்பு!

கதிர்வன் மேகத்தில் ஒளிந்தும் மாலையில் தோழர்கள் அரெலாம் அலைந்து தேடிட அதிராமல் சென்று எங்கோ மறைந்து அமர்த்தலாய்ச் சிரிக்கும் கபடச் சிரிப்பு!

வினையாட்டு வீரனும் விரும்பும் நண்பனும் பள்ளிக்குத் தலைவனும் பல்லில் முதல்வனும் தலைத்தலை அனைவரும் புகழ்ந்திடும் காலத்தில் இதழ்கள் மலரா அடக்கச் சிரிப்பு!

கல்லூரி தாண்டி வாழ்வின் வாயிலில் முதற்படி எடுத்து வைக்கும் காலை செல்லாத இடமெல்லாம் சென்று இறைஞ்சிட்டு (வேலை) இல்லாது வெடித்திடும் விரக்திச் சிரிப்பு!

துஞ்சாத இரவுகள் பலகழிந்த பின்னர் தொழிலொன்று தனக்கென அமைந்த நாளில் அஞ்சாது வாழலாம் என்றிள நெஞ்சினில் முனையாய்த் துள்ளிவிடும் நம்பிக்கைச் சிரிப்பு!

தனிமரம் இரண்டாக்கிப் பெற்றோர்கள் தானும்! கடமை அற்றதெனக் கண்களை மூடுங்கால் பனியெனப் படர்ந்திடும் துன்பத்தின் இடையில் வசந்தம் அள்ளிவரும் எண்ணற்ற சிரிப்பலைகள்!

ஆலம் விழுதாகக் குடும்பம் செழிக்க நோயில் வீழ்ந்த துணையை இழந்து கோலம் அழிந்து மெலிந்து வாழ்வின் இனையதலை முறைகாணும் அவலச் சிரிப்பு!

இறைவன் படைத்த எண்ணம் நிறைந்தென நிலமகள் பாரமும் துன்பமும் குறைந்தென பறையொலி கேட்கப் பயந்தவன் இதழ்சனில் வெற்றி நடைபோடும் மரணச் சிரிப்பு!

காலத்தின் கோலமென் இனறிவர் நிலையென்ன மலர்ச்சிரிப்பா யிருந்தது (ம)ரணச்சிரிப்பு ய ஆனதென ஞாலங்கள் யாவும் படைத்தவன் நெஞ்சல் தென்னங் குருத்தாய்க் குறுகுறுக்கும் இளஞ்சிரிப்பு!

ஈ. நேரமலர்
இளங்கலை. இரண்டாம் ஆண்டு
பொருளாதாரம்.

R. ஜெயலக்ஷ்மி, II பி.ஏ., (பொருளாதாரம்)

Outgoing Students — B. A. English Literature

Outgoing Students — B. A. History

मीरा के प्रभु गिरिधारी

मा कुरु धन जन यौवन गाँ हरटि निभेपात कालः
सर्वैम् ।

मायामय इदं अखिलम् हिल्वा, ब्रह्मपदं त्वं प्रविश
विदित्वा ।

यह श्री शंकरजी था कथन है। सभी नाते एक न एक दिन टूट जायेंगे। पर इस दुनिया में एक ही वस्तु शाश्वत है। वह है भगवान। भक्ति ही उसे पाने का एकमात्र साधन है। इस भक्ति मार्ग में जाकर भगवान को प्राप्त किया मीरा ने। साठवें भाव की उपासना करनेवाली मीरा श्रीकृष्ण को ही अपना पति मानकर अपना संपूर्ण जीवन उसकी भक्ति में व्यतीत करती है। मीरा, कृष्ण की सेवा में अपने आपको समर्पित करके उनके ध्यान में तन्मय रही, हुँसते हुँसते वह काला नाग एवं विष को भी वश में कर लेती है, और आखिर उस साम्राज्य की निवासिनी बनी रहती है जहाँ शोक श्रेयों द्वेष, छल-कपट इत्यादि नहीं हैं। मीरा की जीवनी हृदय को कसनेवाली है, वियोगिनि की आर्त-कंदन की वाणी है और वह अपने को भगवान पर आत्मसमर्पित कर देती है।

राजस्तान के राजा रतनसह और रानी चन्द्रमुखी को उपर काल में स्वर्ण मालिका जैसी एक पुत्री पैदा होती है। अनुराग की सीमा को, वेदना की सीमा को उस बालिका में देखकर, अपने गुरु के कहने के अनुसार, रतनसह ने उसे मीरा के नाम से प्रकारने लगता है। बालिका मीरा दिन दूनी रात चौगुनी बढ़ जाती है और उसके मन में कृष्ण प्रेम भी बढ़ता जाता है। तीन वर्ष में उसे एक सालिग्राम मिलता है। वह उसकी पूजा करके श्रीकृष्ण के नाम का उच्चारण करती है। भगवान भी कहता है कि बिना लज्जा के उसका नामजपन करना चाहिए।

कृष्ण के नामजपन में मदा तल्लीन रहती है मीरा। स्वप्न में उससे बोलता है कृष्ण: तुलसी का हार पहनकर, उससे विवाह कर लेता है। इस बीच में मीरा के पिता रतनसह स्वर्ग चला जाता है। चन्द्रमुखी को मीरा के कारण जीना पड़ता है। उसके

दादा शादी के प्रबंध करने लगते हैं। मीरा रोती हुई माँ से कहती है कि वह कृष्ण से ही विवाह करेगी। पर माँ व्याह करके भगवान कृष्ण की अराधना करने रहने का आदेश देती है। मीरा कृष्ण के मंदिर को जाकर, उससे अपने को संभट से बचाने की प्रार्थना करती है। तब राणा कुंभा उसे देव लेता है और उससे शादी करना चाहता है। उनके विवाह के प्रबंध होते हैं। सभी खुश होते हैं। पर मीरा दुखी ही रहती है।

मीरा का राणाकुम्भा के साथ विवाह हो जाता है। कुम्भा उसे शिवाजी के मंदिर ले जाता है। फिर दुर्गा के मंदिर को ले जाता है। सभी में कृष्ण को ही देखती है मीरा। चितौर के राजस्त्रियों के पतिना धर्म के बारे में उसे कहता है राणा, मीरा द्वन्द में पड़ जाती है। एक ओर तो उसे कृष्ण की याद हमेशा सताती है, दूसरी ओर उसे पतिव्रता धर्म को भी न छोड़ना होगा। वह जितना भी चाहे, अपने पति से प्रेम न कर सकती है। राणा भी उसकी हालत को लमझता है और अकसर कहता है कि अगर वह न चाहे तो दोनों साथ न रहेंगे। फिर भी राणा को यह संदेह होता है कि कृष्ण के साथ उपका विवाह कैसे हो सकता है। मीरा अपनी पेट्री में गिरिधारी के विग्रह को रखती है और यह किसीको भी नहीं मालूम है। जब राणा उसे देवता है तब उसके लिए एक मंदिर बनाकर उसमें उसकी प्रतिष्ठा करने का निरवय करता है। मीरा बहुत प्रसन्न होती है।

इस बीच में मीरा अपने साहके चली जाती है। उसे योग-साधना करनेवाले योगियों का परिचय होता है। उनसे यह सीखती है कि योग में भगवान से बिट्टुन लेने को संभावना ही नहीं। योग-साधना कर्ता है, पर शक्ति नहीं मिलती। उसे एक गुरु मिल जाते हैं जिनके उपदेश से स्वस्थ हो जाती है। वे गुरु हैं हमारे तुलसी दास। वे उसके कहते हैं—

“ जाके प्रिय न राम वैदेही तजिप ताको कोटि वैरी सम, नहुपि परम सनेही ”

मंदिर बनाने का कार्य पूरा हो जाता है। मीरा भी चिन्तित आती है। कुम्भा को भी अपने वश में कर लेती है। कृष्ण के सामने जाती है। अपने से विवाह कर लेने की सुख देने की प्रार्थना करती है।

“दरसन बिन दुखन लागै नैन। जब से तुम विधरे मेरे प्रभुजी, कबहुँ न पायो चैन।

बिरह बिधा कासूँ कहूँ। सजनी, वह गयी करवत पुन। मीरा के प्रभु कव रे मिलोगे, दुख मेटन सुख देन”

कृष्ण का कठिन हृदय भी द्रवित होता है मीरा के इस गान को सुनकर। राजमहल को जाने पर भी, स्वत्व में जो बातें हुईं, वे ही उसकी याद में स्थिर रहती हैं। कृष्ण के प्रति इस तल्लीनता को देखकर, उसके बन्धुजन उसे बहुत कष्ट देते हैं, उसे पागल कहते हैं विप देते हैं सांप को भेजते हैं, शूल के सेज पर लिटाते हैं, पर हाय! मीरा को सभी सुखद ही दीखते हैं।

“साँप पिटारा राणा भेज्या, मीरा हाथ दियो जाय”
‘हाव धोय जब देखण लागी, सालिग्राम गई पाय’

जहर का प्याला राणा भुज्या, अमृत दीह बनाय।
नहाय धीव जब पीवण लागी, हो अमर अँचाय। सूल

सेज राणा ने भेजी, दीज्यो मीरा मुलाय साँस मई मीरा सोवण लागी, मानो फूल विधाय उसके साप “कुल-नाशी” कहकर उसे डारेंती है, उसके बन्धुजन उसे कष्ट देते हैं। पर उसका पति राणा कुम्भा उसकी भक्ति की प्रशंसा करता है। उसके साथ मंदिर जाता है, वहाँ दंतों गाते हैं।

एक दिन राजस्तान में, हर साल होनेवाला गौरी पुजा का उत्सव हो रहा है। उस दिन गौरी देवी की बारात निकाली जाती है। मीरा चामर को हाथ में पकड़कर, गौरी देवी के पास खड़े होकर, उत्सव में भाग लेती है। आकाश में कालें-कालें बादल छा जाते हैं। उसे देखकर मीरा को कृष्ण की याद आती है। तुरन्त मीरा के प्रभु गिरिधारी” गाती हुई द्वारका को भाग जाती है। वहाँ कृष्ण के पाद कमलों को पकड़कर अपने को उसमें सन्निहित कर लेने की प्रार्थना करती है। मीरा की इच्छा के अनुसार उसका ज्योति कृष्ण में विलीन हो जाती है।

नीले-काले रंग में ही कृष्ण को देखनेवाली मीरा की मक्ति व प्रेम अनन्य है और रहस्यमयी भी है—

“स्यम कन्हैया, स्यम कमरिया, स्यम जमना नीर”।

समामहेश्वरी (॥ वी. एस. सी. गणित)

गाँधीजी का व्यक्तित्व—फिल्मी नामों पर !

गाँधीजी का जन्म २ अक्टूबर की ‘अनमोल घड़ी’ में हुआ था। बचपन में इन्होंने कई ‘अपराध’ किए। ‘लोफर’ ‘आवारा’ एवं ‘चरित्र हीन’ लड़कों से इनकी ‘दोस्ती’ हुई। ‘चोरी-चोरी’ माँस खाया तथा ‘बुपके-बुपके’ भूखपान किया। ‘हरिश्चन्द्र-तारामती’ ‘नाटक’ देखने के बाद इन्हें अपनी गलती का पृष्ठसाय हुआ तथा इन्होंने उनका ‘प्रायश्चित्त’ किया और झूठ न बोलने की ‘प्रतिज्ञा’ की।

गाँधीजी के व्यक्तित्व का ‘परिचय’ हमें उनके रहन सहन से साफ होता है। वे किसी ‘मन्यासी’ की तरह लिबास पहनते थे। पर ये महान थे। उनकी महानता की ‘पहचान’ उनके गुणों से होती है। वे ‘वक्त’ के बड़े पाब्द थे। इन्होंने सदैव दूसरों का ‘उपकार’ किया। जिस प्रकार ‘रजनीगंधा’ के खिलते ही उसकी ‘खुशबु’ चारों ओर फैलती है उसी तरह इनकी ख्याति ‘पूर्व और पश्चिम’ में फैली। इनमें ‘एक से बढ़कर एक’ गुण थे। गोबले तो गाँधीजी की दाँत कटी ‘रोटी’ थे। भगवान पर इनका अटूट ‘विश्वास’ था। इन्होंने भगवान को ही अपना ‘मालिक’ समझा। इनके सिद्धांत भी काफी ऊँचे थे। इनका कहना था पाप से क्षणा करो ‘पापी’ से नहीं। वचन के पक्के थे। तथा ‘प्राग जापू’ पर वचन नये जापू ‘वाली नीति का भी प्रयोग करते थे। विधवा ने कई बार इनका ‘इस्तहान’ लिया पर ये अपनी ‘कसौटी’ पर खरे उतरे। ‘इनके’ उमीर’ ने इन्हें बुरे कार्य करने की ‘अनुमति’ नहीं दी। ये एक ‘जिन्दादिल’ व्यक्तित्व रखते थे।

इनमें धैर्य नम्रता एवं अहिंसा का अनोखा ‘संगम’ था। इन्हीं के अथक परिश्रम से भारत ‘आजाद’ हुआ। इन्होंने ‘फौज’ लेकर अंग्रेजों पर ‘आक्रमण’ नहीं किया। ये ‘जीवन-मृत्यु’ को खिल नहीं बनाता चाहते थे तथा किसी को ‘जल्मी’ नहीं देना चाहते थे। इन्होंने भारतवर्षियों के हृदय में स्वतंत्रता

आसि के ‘शोले’ मद्काये तथा आजादी के लिए ‘जागृति’ पैदा की। इन्होंने न तो अंग्रेजों को अपना ‘दुरमन’ समझा न ही उनके ‘बदला’ लिया। ये तो बिना ‘औंधी’ ‘एंथ्रोमेट’ करना चाहते थे। जब भारत में स्वतंत्रता प्राप्ति का ‘हंगामा’ मचा हुआ था तब ये बड़ी ‘उत्कण्ठ’ और ‘कगमकना’ में थे और उनके दिल में बड़ी ‘हलचल’ मची हुई थी। युद्ध से इन्हें चिढ़ थी अतः लोगों के ‘मन मंदिर’ में प्रादोलन के ‘अंशुर’ लगाये। ‘दुलफाक’ से इनका दाँव ‘अखिरी दाँव’ साबित हुआ। ये स्वतंत्रता के ‘पुजारी कहराये’। भारत को स्वतंत्र कराके गुलामी की ‘जंतीर’ को तोड़ा। लोगों ने ‘आनंद’ की साँस ली तथा लोगों में एक नई ‘चेतना’ जागी।

इनकी ‘आराधना’ भारत में ‘रामराज्य’ स्थापित करने की थी। इनको अपने देश पर ‘अभिमान’ था ‘अपना देश’ इन्हें बेहद प्यारा था। देश के लिए इनके हृदय में ‘अमर प्रेम’ था। इनका कहना था भारत की उन्नति के लिए भारत के ‘गँवार’ लोगों को तालीम देनी होगी। ये कहते थे कि देश के लिए मेरी ‘जान हाजिर है’। इनके हृदय में भेदभाव की ‘दीवा’ नहीं थी। इन्होंने हिन्दू-मुस्लिम को भाई-भाई ही माना तथा उन्हें ‘एकता’ के सूत्र में बाँधना चाहा। इनका एक ही नारा था कि ‘हम सब एक हैं’। इनकी इच्छा थी कि देश में ‘हमनुम और वह’ का भेद न रहे। ये किसी भी ‘खानदान’ से ‘अमीर गरीब’ ‘गंगा और काणा’ का भेद लेकर ‘तकवार’ करना पसंद नहीं करते थे। वे प्रजातंत्र पसंद करते थे। ‘गुलाबे बेगम बादशाह’ वाली नीति इन्हें पसंद नहीं थी। इनके हृदय में सब के लिए ‘प्यार ही प्यार’ था। अतः ये ‘प्रेम पुजारी’ भी कहलाए। इनका सिद्धांतों का पक्का होना अपने आप में एक मिसाल है। उदाहरण—अंग्रेजों की ‘ललकारा’ सुनकर भी इन्हें ‘हिंस्र’ नहीं हारी। अपने नियमों पर दृढ़ रहकर गुलामी की ‘सलाखें’ हाट्ट ‘तथा’

देश की 'आन' पर किसी प्रकार का 'दाग' नहीं लगने दिया। इनके इस अनोखे 'अंदाज' से भारत की 'तकदीर' ही पलट गई। मानो ये भारत 'माँ' के 'धर्मपुत्र' थे।

इनकी पत्नी कस्तूरबा जी को, हम 'दूसरी सीता' भी कह सकते हैं। गाँधीजी 'छोटी सी बात' को भी महत्व देते थे क्योंकि उनके खयाल में छोटे कारण से भी शांत वातावरण 'निशांत' हो सकता है।

ऐसे महान व्यक्ति को किसी 'गहार' ने गोली से उड़ा दिया। उनकी आत्मा को इस 'पार्थिव' देह से

'मुक्ति' 'मिली' तथा इन्होंने सदा के लिए 'मौन' धारण कर लिया। गोली लगते ही इनके मुख से 'आह' के बदले राम नाम निकला। जाने से पहले इनकी 'तपस्या' सफल हुई। हमारा कर्तव्य है कि उनके सपनों के 'महल' को साकार करें तथा स्वयं को उनके बताए मार्ग पर चलते के लिए 'मजबूर' करें क्योंकि अभी अंतिम मंजिल पर हम नहीं पहुँचे हैं। 'मंजिले और भी हैं'। 'कल आज और कल' कर के समय न टालें। अपने राष्ट्रपिता पर 'नाज' होना चाहिए। आज भी गाँधीजी की महानता के 'गीत' देश के कौने कौने में गाये जाते हैं।

इन्दिरा एम. (पी. यू. सी. 'डी')

जीना इसी का नाम है

“कभी छोड़ी हुई मंजिल भी याद आती है
राही को
खटकती है जो सीने में गमे मंजिल न
बन जाए।”

उच्च शिक्षा की प्रथम सीढ़ी पर ही अब तक चढ़ सकी हूँ। कॉलेज में प्रस्थान करने के पश्चात जब भी मैं अपनी कक्षा की तरफ बढ़ती हूँ तो वह दरवाजा मुझे यों लगता है कि जैसे एक ही रात में कई साल बीत गए। अब न तो वह भूले हैं और न खेल-कूद। रह गया मेरे पीछे वह खेलकूद का जमावा, और आने है किताबों को गहरी खाई। एक कदम भी आगे बढ़ाया तो इस तरह इस में जो गिरी कि फिर होश न रहा कि जमाने में मेरे अलावा भी और कोई है। गुज़रों हुई सदियों में जो बसी हैं। मैं हूँ नैलिलियाँ है, मैडम क्यूरी है। ये किससे कहा, किसने कहा, किसने किया, और है क्या विज्ञान में? खोजें, खोजें और खोजें।

इस युग में केवल विज्ञान ही क्यों? हमें तो लूट लिया इसके पड़ाई ने। हर रोज कोई न कोई परिक्षा होती है और हमारा बदन काटो तो खून नहीं। भगवान का नाम लेने से पहले ही हमें पुस्तकों के दर्शन करने पड़ते हैं। न खाने की कुर्सें न खेलने का समय। शरीर इतना दुबला हो गया है कि लोग मानते ही नहीं कि हम दियामलाई से आग जला सकते हैं। पिछले जन्म न जाने क्या कुकर्म किए थे कि ऐसी सजा मिली। हाँ, कभी-कभी कोई अध्यापिका कह देती है कि आज पाठ नहीं पढ़ाएँगी, चुपचाप कुछ कर सकती हो। कभी-कभी ज्यादा ही दयालु होकर खाली समय आने पर घर तक को जाने की छुट्टी दे देती हैं। खाली समय का हम आनंद उठा हो रहे होते हैं कि फौरन घण्टी का विगुल बज जाता है। और

फिर हम पड़ाई के जंग में पहुँच जाते हैं। लेकिन इस थोड़े अव्यक्त आनंद से क्या मन भरता है? यह तो ऐसे ही है कि क्या ओस चाटने से प्यास बुझती है?

घर पहुँचते ही, किसी न किसी कोने से जले पर नमक छिड़कने से वाक्य सुनाई देते। एक कहता—
“घर की बरवादी के आसार नज़र आ रहे हैं” दूसरा कहता-बदले-बदले हमारे सरकार नज़र आते हैं”। आदि-आदि मरते क्या न करते? हमारा हाल तो था—जैसे घोड़ी का कूत्ता न बर का न घाट का। काषा। हमने शिक्षा का नाम न जाना होता...। लेकिन—

दिन रात बदलते हैं,
हालात बदलते हैं,
साथ-साथ मौसम के,
फूल और पात्त बदलते हैं।”

और एक दिन सोई हुई हिम्मत जाग उठी। सोचा कहीं हम वन विलास और कहीं ये पड़ाई की सुहिया। यह पड़ाई का कीड़ा हमारा कुछ नहीं बिगाड़ सकता। गालिब चाचा ठीक ही फरमा गए हैं:—

“मुड़ाई लाव बुरा चाह रे तो क्या होता है?
होता वही है जो मंउरे खुदा होना है।”

इसलिए हमने फैसला किया है कि खेलेंगे भी झुमेंगे भी, गाएँगे भी। क्योंकि—

“जिन्दगी हैसने गाने के लिए है पल
दो पल, कभी खोना नहीं, खोके रोना नहीं।”

अपनी जिंदादिली से पड़ाई के कौंटो से क्या तुप जूकमों को सहन करेंगे। यह पड़ाई किय खेत की मूली है जो हमसे टक्कर लेती?

“गुलदान परस्त हूँ, मुझे गुल की नहीं अजीब,
कौंटो में भी तिबाह किए जा रहा हूँ मैं।”

सुरीता आलु, प्रथम वर्ष (अर्थशास्त्र)

देखो हँस न देना

- (१) राम—‘मौं, पवन के भी बच्चे होते हैं ?
मौं—(चौंक कर) ‘नहीं तो ?’
राम—‘फिर हनुमान को पवन पुत्र क्यों कहा जाता है।
- (२) मास्ता साहब—(इतिहास का पाठ पढाते हुए)
अकबर बादशाह न्याय प्रिय थे। वह सारी प्रजा को एक आँख से देखते थे।
एक लड़का—क्या वह काने थे ?
- (३) यात्री—(तांगेवाले से) क्यों भाई हमें स्टेशन ले जानेका क्या लगे ?
तांगेवाले—बाजूकी केवल चार आने।
यात्री—सामान का क्या लगे ?
तांगेवाला—कुल नहीं।
यात्री—तो तुम केवल सामान ल चलो।
- (४) शिक्षक—बच्चों को उबाल कर दूध पिशाना चाहिए ?
मोहत—जब बच्चे उबाल ही जाएँगे तो दूध कौन पीयेगा।
- (५) (एक साधु महाराज अपने चेल पर गुस्से होकर) :—तुम्हें नरक में भी जगह न मिलेगी।
चेला — (कोई ऊँचा पद समझकर) गुरुजी आपके रहते हुए भला वह जगह हमें कैसे मिलेगी ?
- (६)मां — देखों रमेश। कभी भी मनुष्य को झूठ नहीं बोलना चाहिए।
रमेश — तो बता माँ। मिठाई कहाँ रखी है ?
- (७) पिता— रमेश, तुम क्यों आज इतने प्रसन्न हो ?
रमेश — आज बड़ा अच्छा दिन है। आप जो मेरे लिए साइकिल के रूपये खर्च कर रहे थे वह बच गए।
पिता — कैसे ?
रमेश — मैं फेल हो गया हूँ।
- (८) दुकानदार — (छात्र से) कौन सा कैलेंडर चाहिए ?
छात्र — जिसमें छुट्टियाँ ज्यादा हों।
- (९) शिष्य के गुरु — दुनिया गोल है या भेकोर ?
शिष्य — दोनों ही नहीं। मेरे पिता कहते हैं दुनिया चार सौ बीस है।
- (१०) महिला — (पड़ोसन से) आज हमारी नौकरानी की रजत जयन्ती है।
पड़ोसन — क्या उसके आपके यहाँ काम करते हुए पच्चीस वर्ष पूरे हो गए ?
महिला — नहीं बल्कि वह हमारी पच्चीसवीं नौकरानी है।

गीता रानी, प्रथम वर्ष (इतिहास)

Vyasa Geetha

Vyasa, a child of Vedas, and soaked as he was in Vedic mysticism, is expected to have given to the Sara (सारम्) of Geeta—which is the explanation of life—in 18 slokas, one sloka from each chapter. Herein, I let myself to present these 18 slokas, as an offering to the Lord Himself.

In the Bhagavad Geeta, philosophical theories are couched in a language, of least confusion and she suggests schemes for self-realisation which are unique in their variety, and effectiveness. They are readily acceptable to the intelligent youth—as they are, direct, simple and easy-to-do-exercise, for the unfoldment-of-personality in the students.

On the battle-field of Kurukshetra tension was slowly mounting up. Duryodhana has already started showing signs of nervousness. At this moment Arjuna, with the confidence of a seasoned warrior, asks Krishna to drive his chariot between the two armies that he may himself survey the enemy lines. Krishna drives on the chariot and places it before Bhishma and Drona—and says, “Behold, O Partha! All these Kurus have gathered together”.

Arjuna slowly swept his gaze over not only the Kaurava army, but also his own,

and, he, probably for the first time, realised the tragedies of a total fratricidal war. His composure broke down. A feeling of ‘compassion’ overwhelmed him. Arjuna is headed for a dangerous collapse of personality. He tries to take shelter behind even superstitions, myths and beliefs—as long as they hide his confusion.

“निमित्तानि च पश्यामि विपरीतानि केशव।

न च श्रेयोऽनुपश्यामि हत्वा स्वजनमाहवे ॥”

(१-३१)

“I see bad omens, O Kesava, and I see no good in killing my own kinsmen in battle.”

How to overpower this dejection? The answer is “Perform Action”. Again, how to perform and what action is a question of doubt.

“योगस्या कुरु कर्माणि सङ्गम् त्यक्त्वा धनञ्जय।

सिद्ध्यसिद्ध्योः समो भूत्वसमर्थो योग उच्यते ॥”

(२-४८)

“Perform Action, O Dhananjaya, established in Yoga, renouncing attachments, and to be even-minded in success and failure, for equilibrium is verily Yoga”.

Why should man perform actions—duties, what harm will occur to him, if they are not performed and what happens if man fails in doing it or if he misuses the way ?

“कर्मोद्भ्रियाणि सम्यग्य य आस्ते मनसा स्मरन् ।
इन्द्रिप्रार्थान्विमूढास्मा मिथ्याचारः स उच्यते ॥”
(३-६)

“The deluded mind is called a hypocrite who sits controlling the organs of action, but dwelling in his mind on the object^S of the senses”.

If this is not the way of Renunciation, what is the true Renunciation of Action in knowledge and what is this knowledge and how to attain this ?

“श्रद्धाबाल्मते ज्ञानं तत्पर संयतेन्द्रियः ।
ज्ञानं लब्ध्वा वरं शान्तिं अचिरेण अधिरञ्ज ॥”
(४-३९)

“He who has Sraddha, is devoted; and is a master of his senses, attains this knowledge. Having attained knowledge, ere long, one reaches the Supreme Peace”.

Will it be enough for a man just once to try to control his senses? If he succeeds in it would it be necessary for him to retain control over his senses? If he loses his control what will be the result ?

“यतेन्द्रियमनोबुद्धिः मुनिः मोक्षपरायणः ।
विगतेच्छाऽभयक्रोधो यः सदा मुक्त एव सः ॥”
(५-२८)

“He who has brought his senses, mind and intellect under control, such a contem-

plative Soul, intent on liberation and free from desire, fear and anger is ever liberated”.

Many detailed guidelines for meditation have been given so far. But Krishna feels that this act of meditation being so intimate and subjective, a seeker may not quite realise its full implications. So the sloka comes about the final adjustments necessary for the take-off in meditation.

“युक्ताहारविहारस्य युक्तशेषस्य कर्मसु ।
युक्तस्वपनावभोधस्य योगो भवति दुःखहा ॥”
(७-१७)

“To him who is temperate in eating and recreation, in his efforts at work, and in his sleep and wakefulness, meditation (Yoga) becomes the destroyer of miseries”.

We act in a world of illusions. Carried away by the powerful ‘Gunas’ (Satva, Rajas and Tamas) we find that the force of illusion cannot be overcome. What is the penance for this ?

“दैवी ह्येषा गुणमयी मम माया दुरन्धरा ।
मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तन्ति ते ॥”
(७-१४)

“Indeed, this wonderful illusion of Mine, consisting of the three Gunas’ is extremely difficult, to get over those, however, who take refuge in Me, alone, cross it”

If man follows the aforesaid, succeeds or fails in his attempt, what is his destiny?

What is the reward for his hard work ?

“अग्निः ज्योति अह शुक्ल पाण्मासा उत्तरायणम् ।
तत्र प्रयाता गच्छन्ति ब्रह्मविदो जनाः ॥”
(८-२४)

“(Of the two-paths) that in which are located the all effulgent fire-god, and the Gods presiding over day-time, the bright fortnight, and the six months of the northward course of the sun, proceeding along it after death, Yogins, who have known Brahman, are successively led by the above Gods and finally reaches Brahman”.

If this is the case with the best and good among men, is there any hope for the he worst of us ?

“अपि चेत् सुदुराचरो भजते मां अनन्यभाक् ।
साधुरेव स पन्तव्यः सम्यक् अवसितो हि सः ॥”
(०-३०)

“In case even a wicked (very) person worships Me with undivided devotion, he should be regarded as good and noble, for he has rightly resolved.”

As the above questions are made clear, the next question arises. Who is this Infinite Self to attain whom we struggle hard and how are we to understand him and as what ?

“यो मां अजं अनादि च वेत्ति लोकमहेश्वरम् ॥”
असंमूढ स सर्वेषु सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥” (१०-३)

“He who knows Me, the birthless and the beginningless, the Great Lord of the

world,—he among the mortals is the undeluded, he is freed from all sins”.

Then, how a devotee must behave to attain such a Supreme Place ?

“सकर्मकृत् संपरमः मत्कृतः सद्भवजितः ।
निर्वैरः सर्वभूतेषु चः स मामेति पाण्डव ॥”
११-५५

“O Pandava, he who performs for Me, looks on Me as the Supreme who is devoted to Me, is free from attachment and is without malice towards all beings, reaches ME”.

As many ways we have been shown to think of God the question arises as to which is the best among them and which gives the fruit of Supreme Bliss immediately.

“श्रयो हि ज्ञानं अभ्यासनं ज्ञानान् ध्यानं विप्रियते ।
“ध्यानात् कर्मफलन्यागः त्यागात् शान्तिं
अनन्तरम् ॥” (१२-१२)

“Better indeed is the knowledge than (formal) Abhyasa; better than knowledge is meditation; better than meditation is Renunciation of the fruit of action; peace immediately follows renunciation.”

All these actions are done in a place (Kshetra) What is this Kshetra? and who is the Kshetrajna ?

“तद्देशे यत्र याहृक् च यद्विकारि यत्र यन् ।
स च यो यन्मभावश्च तस्वमासेन मे शृणु ॥”
(१३-३)

“Hear briefly from ME, what the Kshetra is, what its properties are; what its modifications are; whence is what; and who He is and what His powers are”.

How man must overpower the three Gunas and what does he get out of that ?

“मां च यो अव्यभिचारेण मक्तियोगेन सेवते ।
स गुणान् समतीत्यैतान् ब्रह्मयाय कल्पते ॥”

(१४,२७)

“And he who served Me, with unswerving devotion, he, going beyond the Gunas, is fitted for becoming Brahman”.

How should a man be, to attain such a Brahmajna and what is the result ?

“निर्मानमोहा जितसङ्गदोषा अत्यात्मनिःश्या
विनिवृत्तकामा ।
इन्द्रैः विमुक्ताः सुखदुःख संज्ञैः गच्छन्त्यमृताः पदं
अव्ययं तत् ॥” (१३-५)

“Free from pride and delusion, with the evil of attachment conquered, ever dwelling in itself, their desires being completely stilled, liberated from the pairs of opposites known as pleasure and pain, the undeluded reach the Goal Eternal”.

To attain this happiness Bhagavan says we must follow Sastras. What happens to a person who doesnot follow Sastras and why should we follow them ?

“यं शास्त्रविधिं उस्सृज्य वतैते कापकारतः ।
न स सिद्धिं अवामोति न सुखं न परां गतिम् ॥”

१६-२३)

“He who casting aside the ordinances of the scriptures, acts on the impulse of desire, attains not perfection, nor happiness, nor the Supreme Self”.

By following the ordinance of the scriptures what does man attain ?

“मनः प्रसादः सौम्यत्वं मौनं आत्मविनिग्रहः ।
मावसंशुद्धिः इत्येतत्तपो मानसं उच्यते ॥”

१७-१६)

“Serenity of mind, gentleness, silence, self control and purity of disposition—this is called the mental austerity”.

Everything has been explained above. What all these explanations mean ? What is the one sole ideal to be aimed at ? and what are its fruits ?

“सर्वधर्मान्परित्यज्य मामेकं शरणं ब्रज ।
अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि मा शुचः ॥”
(८-६६)

“Renounce all Dharmas, and take refuge in ME alone. I shall liberate you from all sins; grieve not”.

Arjuna is the immediate recipient of the message of the Lord, which is eternal and universal. It applies to all the souls wending their way Godward. “Cast off the weakness; wake up with manliness; discharge your dharma”—with such a commandment the Lord commenced his message. “Renounce all Dharma and be in eternal union with Me” is again His conclusion. This intervening teachings are all the means to cross over from Karma to the Beatitude which is beyond Karma.

His teachings become lucid to all the aspirants who take refuge in Him and seek enlightenment from Him. Self-surrender ultimately leads to the union of the Jivatman and the Paramatman.

इति श्रीवेदव्यासो विरचित अष्टादश
श्लोक गीता संपूर्णम् ॥